

Giới thiệu Trùng Sinh Đồng Kí Ưc

Trùng Sinh Đồng Kí Ưc là thể loại trùng sinh hiện đại được tác giả công kì công sáng tác. Truyện có nhiều cảm xúc và tình tiết gay cấn cho người đọc.

Phó Nghi Ân, nữ chính câu chuyện là một người trong sáng, chất mẫn thế sự nhưng mãi đi đến gần nửa đời người cô mới biết được bộ mặt sai trái của cuộc sống này, thứ mà cô gọi là dơ bẩn. Người bạn trai hơn mười năm, vị hôn phu mà cô tin tưởng đang nằm trên giường tân hôn của hai người âu yếm người đàn bà khác.

Đỗ Gia Minh đã lừa dối cô như thế, rồi chính hắn đã đẩy cô xuống địa ngục. Cuộc sống ai hiểu chữ ngờ Nghi Ân hận hắn đến tận xương tủy, mãi đến lúc nhắm mắt cô vẫn nhìn hắn bằng ánh mắt rửa thù cô thề nhất định sẽ cho anh ta sống không yên ổn.

Lòng tin giữa người với người thật ra là một ranh giới rất mong manh, thời gian dù mười hay hai mươi năm một khi lòng tin đã mất thì không thể cứu vãn được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1: Cô sống lại rồi!

Phó Nghi Ân mơ một con ác mộng rất dài, rơi xuống một vực sâu không đáy, xung quanh chỉ có gió thét gào ghê gớm, giật mình tỉnh dậy cô lau mồ hôi nhễ nhại trên trán mình. Thấy bản thân đang nằm trên giường, nhìn tấm lịch hiện thị ngày 15 tháng 9 năm 2006 mới thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ cô mới thật sự tin mình đã trở về năm mười bảy tuổi, đã hơn một tuần rồi, cô vẫn tưởng là mơ.

-“Nghi Ân, con thức dậy được rồi đó” tiếng mẹ cô vọng từ dưới lầu

Cô nhảy phốc xuống giường nhanh như một con sóc, chạy thẳng vào nhà vệ sinh, nhìn vào gương thì thẩn với bản thân

-“Phó Nghi Ân đây không phải là mơ”

Nếu ai đó hỏi cô, thực sự nếu được trở về quá khứ thì muốn thay đổi điều gì nhất? Cô sẽ không do dự mà nói rằng “cô muốn được hàn gắn mối quan hệ với mẹ, những hối tiếc của kiếp trước, cô sẽ bù đắp tất cả”

Năm Phó Nghi Ân tròn mười hai tuổi, ba mẹ cô li hôn, tòa phán xét cô theo mẹ nhưng lúc đó cô thân thiết với ba hơn nên tỏ ra xa lánh mẹ mình, lúc đó cô còn rất nhỏ, di nhỏ thường tiêm nhiễm vào đầu óc cô sự vô trách nhiệm và thờ ơ của mẹ đối với gia đình, mẹ thường rất bận rộn, cô ít khi thấy bóng dáng của bà, nên vẫn luôn nghĩ mẹ không cần [diện diện le quy don Tra Muon] hai cha con cô.

Cô luôn ngỗ nghịch và cãi lời mẹ, sau khi cô mười tám tuổi thì quyết định đến sống với ba mình, lúc đó cô mới nhận ra sai lầm, ba tái hôn với mẹ kế, đứa em kế chỉ kém cô có hai tuổi.

Lòng tự ái của một đứa trẻ làm cho cô không còn mặt mũi nào trở về, cô cam chịu sống trong sự mắng mỏ của ba và sự dè bỉu của mẹ kế, sự ranh ghét của đứa em cùng cha khác mẹ.

Được trở về thời điểm bắt đầu những biến cố, tất cả mọi thứ sẽ ổn, cô không ngỗ nghịch làm mẹ đau lòng, tránh xa những kẻ đã làm cô tổn thương kiếp trước.

-“Mẹ, chào buổi sáng” Phó Nghi Ân ngồi xuống bàn ăn, tay bốc một miếng trứng cho vào miệng

-“Thức rồi à, đợi một lát món canh sắp được rồi!” Bà Phó quay sang nói

-“Vâng”

Tay mẹ bung một cốc sữa đặt lên bàn, thấy cô con gái ngờ ngác không biết tâm trí đi đâu

-“Sao vậy? Khó chịu ở đâu hả?” Bà Phó lo lắng đặt tay lên trán cô

-“Con rất khỏe mà” Phó Nghi Ân cười hi hi nhìn mẹ

-“Haizz, con đó, lần trước bỗng dưng ngã xuống cầu thang làm mẹ lo lắng muốn chết” Bà Phó đưa ly sữa ý bảo cô uống.

-“Mẹ, sau này con sẽ ngoan ngoãn, mẹ đừng không cần con nha” Phó Nghi Ân nắm lấy bàn tay gầy gò của mẹ cô.

-“Sao mẹ có thể không cần con chứ” Bà Phó vuốt ve tóc cô, nhẹ nhàng nói: “Có phải áp lực học quá lớn không? Hay là xin nghỉ vài hôm?”

-“Con không sao”

-“VẬY ẶN SÁNG NHANH CÒN KỊP ĐÓN XE ĐẾN TRƯỜNG”

Cô chưa từng có cảm giác vui vẻ với khoảng thời gian đến trường như là bây giờ, mọi thứ đều đáng giá, cuộc sống nếu không được nâng niu thì bản thân cũng không được hạnh phúc. Phó Nghi Ân của kiếp trước đã học được một bài học, cô sẽ không vì những điều không đáng mà [Trà Muộn- d đ lequydon]phá vỡ cuộc đời của mình. Cô sẽ không mang thù hận trong tâm trí nữa bởi vì có những thứ đáng được trân trọng hơn.

-“Nghi Ân, cậu đang nghĩ gì mà ngẩn người ra vậy?”Phuong Nhạc vỗ nhẹ vai bạn

-“Có gì đâu” Phó Nghi Ân mỉm cười

-“Đạo này cậu lạ lắm nha” Phuong Nhạc chăm chú nhìn giọng thắc mắc

-“Lạ chỗ nào?” Phó Nghi Ân hỏi lại

-“Rất kì lạ, cậu và anh Gia Minh cãi nhau hả? Không thấy cậu đi tìm anh ấy”

-“Tớ và anh ta thì có liên quan gì đến nhau” cô hồ hững đáp

-“Thật sự là có chuyện rồi!” Phuong Nhạc khẳng định

Trong lòng của Phó Nghi Ân thầm gọi tên ba đời nhà Đỗ Gia Minh, ngay cả nhắc đến cô cũng thấy ghê tởn, bảo cô đi tìm anh ta, cô sợ mình không kiềm chế được mà động tay giết người. Đang lúc suy nghĩ viễn vông thì có tiếng gọi tên cô

-“Nghi Ân, có người tìm bạn kìa”

-“Ai thế?” cô đưa mắt hỏi Phuong Nhạc

Phuong Nhạc cũng đưa mắt nhìn cô tỏ vẻ không biết.

Khi Phó Nghi Ân bước ra khỏi cửa lớp thì thấy một bóng người đang đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, cô cất tiếng hỏi: “Cậu tìm tôi?”

-“Anh Gia Minh nhờ tôi đưa cái này cho bạn” Cậu ta nói rồi đưa cho cô một phong thư

-“Cái gì đây?”

Cô nghi hoặc cầm lấy rồi mở ra, ngay hắng chữ đầu tiên đã không nhìn được thốt lên “Cái quái gì thế này?”. Đỗ Gia Minh cho rằng mình đang diễn hài tình cảm với anh ta sao, cũng may đã biết bộ mặt thật của anh ta nên không bị thứ vớ vẩn này làm cho động lòng.

“Nghi Ân, mấy hôm nay em có chuyện gì sao? Những lời em nói hôm trước anh xem như chưa từng xảy ra. Cuối giờ học chúng ta đi ăn nhé! Anh đợi em trước cổng trường. Đừng làm anh lo lắng.”

Phó Nghi Ân thầm buột miệng nói tục, không ngờ anh ta còn dùng chiêu này, tưởng cô là thiếu nữ thích lời ngon ngọt sao? Bà đây đã qua hai kiếp rồi, tuổi còn lớn hơn mẹ anh đó. Để xem anh ta diễn được tới khi nào?

Tan học, Phó Nghi Ân không có ý tránh né Đỗ Gia Minh, cô đi về từ cổng chính, xa xa đã thấy bóng dáng anh ta, cô làm như không thấy đi lướt qua.

-“Nghi Ân, cuối cùng em cũng ra rồi” Đỗ Gia Minh bắt lấy cổ tay cô

-“Buông ra” giọng cô đánh lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta

Mặt Đỗ Gia Minh sượng lại, buông khỏi tay cô, vẫn dịu dàng nói:

-“Em muốn ăn gì? Hay là đến Tinh Cực nhé”

“Không cần, tôi không đói” Phó Nghi Ân lạnh lùng đáp rồi bỏ lại anh ta nhanh chân bước đi

-“Đợi chút, anh đã làm gì sai sao? Em vẫn còn giận hả?” Đỗ Gia Minh níu kéo

-“Không, anh chẳng làm gì sai cả, là trước giờ tôi ngu ngốc. Đỗ Gia Minh, anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa” Phó Nghi Ân bực bội đáp

-“Nghi Ân, em đừng như vậy. Chúng ta đang tốt mà” Đỗ Gia Minh vẫn giữ được giọng bình tĩnh

Phó Nghi Ân không buồn đáp lại, cô ngồi xe bus mãi không tới, lại phiền vì sự dai dẳng của Đỗ Gia Minh, nên chạy thẳng đến chiếc taxi đang trả khách ven đường, vội nói

-“Bác Tài, phiền bác đi nhanh một chút, đến Phở Lãng”

Đỗ Gia Minh bắt lực nhìn chiếc taxi rời đi, tức giận đá mạnh vào gốc cây bên đường.

-“Cãi nhau với bạn trai hả?” Bác tài xề hồ hờ bắt chuyện

-“Không phải ạ, là một kẻ phiền phức thôi” cô đáp

-“Haha, tuổi trẻ thật tốt”

Phó Nghi Ân hận không thể tránh xa Đỗ Gia Minh, cô không muốn nhìn thấy anh ta, vẻ mặt giả tạo khiến cô ghê tởn, giống như một loại dịch bệnh dù không biết nó nguy hiểm như thế nào nhưng bản thân sẽ tự động tránh xa. Ông trời đã cho cô được sống lại một lần nữa, làm một người chân chính, cô sẽ sống thật tốt, tự mình mang đến hạnh phúc cho bản thân, bảo vệ chính mình.

Cô căm ghét Đỗ Gia Minh bao nhiêu thì hận sự ngu muội của mình bấy nhiêu, bao nhiêu đêm không thể chợp mắt, bởi còn ám ảnh sự việc kiếp trước, cô buông bỏ thù hận, tập trung làm một người vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: đã lâu không gặp

Hôm nay bỏ ra tận một trăm một ngàn tiền taxi, Phó Nghi Ân buồn bực đi bộ vào con hẻm nhỏ dẫn về nhà, giờ mẹ vẫn chưa về, cô hí hục mở cửa, vừa bước vào phòng đã quăng ngay cặp sách xuống sô-pha, rót một ly nước lạnh uống ừng ực, kết quả cô bị sặc nước, lúc này chuông cửa đột nhiên reo vang

“Tới ngay đây” vừa chạy vừa nói vọng ra

...

“Đã lâu không gặp” giọng nói thâm trầm vang lên

“Xin chào, có chuyện gì không ạ?” cô đáp

“Mẹ em có nhà không?”

“Mẹ tôi đi làm rồi”

“À đây là chè trôi nước, mẹ anh bảo mang sang cho”

“Cảm ơn” cô nhận lấy cái hộp rồi quay vào nhà

“Nghi Ân”

“Còn chuyện gì sao?” cô ngoảnh lại nhìn

“Em sống tốt chứ?”

“Rất tốt”

“Vậy anh về trước, hẹn gặp lại”

Phó Nghi Ân nhìn theo đến khi bóng người khuất ở đằng xa, ngăn người một lát mới bước vào nhà.

Trác Thiệu Ninh là người anh cùng lớn lên với cô, anh lớn hơn cô bảy tuổi, lúc vẫn còn là đứa nhóc lo chơi cô bám theo sau anh cả ngày, có lúc còn ngủ lại nhà anh, cô ăn chực ở nhà anh còn [Trà Muộn- diện đan le quy don] nhiều hơn số lần ăn cơm ở nhà, lúc đó ba mẹ vẫn chưa li hôn, những lần thấy họ cãi vã cô thường trốn đằng sau đám ông bà tông nhà cô thường đến, cô bé Nghi Ân hai mắt đỏ hoe má lấm lem nước mắt, cô ngồi lì ở đấy đến khi anh Thiệu Ninh đến đón mình về, cô luôn tin tưởng điều đó.

“Phó Nghi Ân, em lại trốn ở đây hả?”

“Anh hai”

“Đã nói anh không phải là anh hai của em, đừng làm ba mẹ lo lắng nữa, anh dẫn em về nhà” anh nắm lấy bàn tay múp míp của cô bé.

“Không muốn về nhà đâu” cô bé hờn dỗi

“Sao thế? Ai làm em không vui?” anh ân cần xoa đầu cô

“Anh ơi. Anh đã từng nói chỉ cần em ngoan ngoãn thì ba mẹ sẽ vui vẻ, nhưng mà họ lại cãi nhau nữa rồi, có phải Ân chưa đủ ngoan không anh?”

“Không có đâu, Nghi Ân của anh rất ngoan”

“...”

“Anh mua kem cho em nhé?”

“Em không thích về nhà, nhìn ba đáng sợ lắm”

“Vậy thì về nhà anh nhé”

“Dạ” cô vui vẻ trở lại, bàn tay nhỏ nắm chặt tay anh

Trong kí ức của Phó Nghi Ân, anh luôn là một người ân cần, dịu dàng, là một người anh chu đáo, chỉ cần cô không vui, cô cáu kỉnh, anh luôn biết cách làm cô vui trở lại, cô đã từng ước mình có một người anh như thế. Thế nhưng kể từ ngày ba mẹ chính thức li hôn, cô dần dần xa lánh tất cả mọi người, luôn dùng sự thờ ơ và thái độ lạnh nhạt đối với cuộc sống, nụ cười đã mất dần trên gương mặt của một đứa trẻ chỉ mới mười hai tuổi.

Kiếp trước, cô đặt hết niềm tin vào Đỗ Gia Minh, chỉ đổi lại một kết cục tàn khốc. Hiện tại, cô không còn là một kẻ ngốc ngếch, cũng chẳng tin tưởng bất cứ ai, ngoài mẹ ra, cô chỉ đặt niềm tin ở chính mình. Một lần bị răn cắt cả đời sợi dây thừng, vẫn biết trên đời này không phải ai cũng vô liêm sỉ như Đỗ Gia Minh, nhưng cô không dám đánh [Trà Muộn- truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đôn] cược thêm một lần nữa, cơ hội sống lại! chỉ có duy nhất một lần, cô không muốn mạo hiểm, thà rằng cứ tự bản thân cố gắng, trên cõi đời này mẹ là người thân duy nhất của cô, người cha đó cô đã xem như không có từ lâu rồi.

Phó Nghi Ân đắm chìm trong những kí ức đã qua, cô suy nghĩ về tương lai của chính mình, còn hơn một năm nữa, cô mới tốt nghiệp cấp ba, hiện tại cô cần nghiêm túc nghĩ đến việc mình nên làm là gì? Kiếp trước, sau khi tốt nghiệp đại học ngành sư phạm, cô dạy học được một thời gian thì xảy ra một sự cố đề thi cô ra bị phát tán trước ngày thi, có người tố cáo cô nhận tiền của phụ huynh học sinh, bản thân lại chẳng biết gì bị người ta hãm hại, cô uất ức muốn làm cho ra lẽ thì Đỗ Gia Minh lại khuyên cô nghỉ việc.

“Tại sao em phải để người ta vu hại được chứ? Nếu giờ em nghỉ ngang chẳng phải là nhận tội hay sao?” cô buồn bực nói

“Anh chỉ không muốn thấy em mệt nhọc vì việc này” Đỗ Gia Minh ôm vai cô an ủi

“Em nghỉ rồi, làm sao có tiền mà sống” cô băn khoăn

“Anh nuôi em”

“Xi, anh nuôi em được bao lâu?” cô bật cười

“Cả đời. Nghi Ân, gả cho anh đi!” Đột nhiên Đỗ Gia Minh lấy từ đâu ra một cái hộp khuy một chân trước mặt cô.

“Lấy anh nhé!” Đỗ Gia Minh lặp lại một lần nữa

“Anh mua nhẫn từ khi nào?” mắt cô ươn ướt, xúc động nói

“Đồng ý nhé?” Đỗ Gia Minh cầu khẩn nâng bàn tay cô lên lấy nhẫn đeo vào ngón tay áp út của cô

“Được, em đồng ý” cô gật đầu lia lịa

Những hình ảnh kiếp trước giống như một cuốn phim quay chậm, từng thước phim lướt qua khiến lòng cô càng trở nên lạnh lẽ. Nó nhắc nhở cô khắc ghi sai lầm của quá khứ, tránh xa suy nghĩ bông bột, hãy nhớ rằng: cuộc sống là thực tế tàn khốc nhất, hoàng tử không bao giờ tồn tại, còn phải cận lực tránh xa tra nam, những gã tồi đồn nạn lại hại chúng ta. Phó Nghi Ân tự nhủ: “Đỗ Gia Minh, đời này tôi với anh là nước sông không phạm nước giếng, tôi không động đến anh, cũng đừng dại mà chọc đến tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ưc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Niềm Vui Trong Cuộc Sống

Tối hơn sáu giờ, cửa chính bị mở ra “cách”, bà Phó lật đặt chạy vào ngạc nhiên nhìn cô con gái mặc tạp dề hoa trong bếp, bóng dáng xinh xắn đang luôn chân luôn tay rửa rau, xào thịt mùi thơm của thức ăn bay nghi ngút.

“Con đang làm gì vậy?” bà Phó lên tiếng hỏi

“Mẹ...mẹ về rồi hả? có mệt không ạ?, chỉ cần món thịt nữa là xong rồi” cô nhìn thấy mẹ liền hôn hờ giờ đưa lên khoe

“Con...con biết nấu ăn từ khi nào? có bị đứt tay không? dầu có bắn vào người không?” mẹ chạy vào lo lắng kiểm tra thân thể của cô.

“Không có, con ổn mà” cô mỉm cười lắc đầu

Việc này đúng là làm mẹ cô kinh động thật, Phó Nghi Ân thầm cười trong lòng, từ lúc trùng sinh tới giờ, cô còn đang lơ ngơ trên chín tầng mây bây giờ mới thật sự hoàn hồn,thật sự tin sự tồn tại này là thật.

Vì mẹ phải đi làm vất vả, có khi về rất trễ, kiếp trước cô cáu gắt, giương vẻ mặt như cá chết, nói những lời khó nghe mỗi bữa ăn.

Lúc nào mẹ nấu trễ là phát cáu quăng đĩa không thèm, đóng cửa mặc cho bà gọi vẫn không chịu ra.

Biết tính cô nhưng mẹ vẫn chưa bao giờ lên tiếng trách móc nửa lời, mỗi sáng thường thức dậy rất sớm chuẩn bị 3 phần cả ngày cho cô.

Lúc đó vì ghét mẹ nên cô không muốn ngồi ăn chung, không muốn nói chuyện, làm xong việc của mình thì trốn vào phòng biệt tắm.

Không khí gia đình là một màu xám u tối

Tay nghề nấu ăn kiếp trước của cô đến khi về sống chung một nhà với Đỗ Gia Minh mới khá hơn, vì anh ta không thích đồ ăn ở ngoài nên cô bèn đi học một khóa nấu nướng, món gì ngon, lạ cũng làm vô béo cho anh ta.

Nhớ tới đây Phó Nghi Ân khinh thường hừ một tiếng.

“Hừ, bây giờ chị đây chỉ nấu cho một mình mẹ thôi, người không liên quan liên cút hết”

“Mẹ mau thay quần áo đi, con dọn ra cho” cô đẩy mẹ ra khỏi gian bếp

Mẹ bất đắc dĩ ừ một tiếng

...

Nhìn một bàn đầy màu sắc, thức ăn ngon mắt, nào là cá kho tộ, canh chua cá lóc, thịt heo chua ngọt,...đều là những món trước đây mẹ hay nấu.

“Sao vậy ạ?” cô nhìn mẹ hỏi

“Con biết nấu ăn từ khi nào thế?”

“Thì nhìn mẹ nấu riết con cũng học theo được” cô cười hi hi

Mẹ có chút không tin

“Mau ăn thôi, mẹ xem xem tay nghề của con thế nào?” cô gấp một ít đồ xào vào chén của mẹ, ánh mắt mong chờ.

“Rất ngon” mẹ ăn một miếng, gật đầu khen

“Vậy lần sau con sẽ nấu nữa” cô cười tít mắt

Ăn com xong, cô ngồi cùng mẹ xem ti vi.

Nhà có hai người nhưng không khí đã dần thay đổi, vui vẻ hơn, ấm áp hơn. Cô chủ động trò chuyện với mẹ nhiều hơn, lời đủ thứ chuyện trên đời kể cho mẹ nghe, ngay cả con chó nhà hàng xóm ị bậy trước cửa cũng tỏ cáo.

Mẹ bật cười xoa nhẹ tóc cô.

“Mẹ, con yêu mẹ lắm! mẹ phải sống mãi với con nha” cô gục lên vai mẹ nhẹ nhàng nói

“Ai rồi cũng già mà, đến khi lấy chồng lại bỏ mẹ già ở nhà thì sao?” mẹ trêu chọc

“Không có đâu, con không lấy chồng” cô bĩu môi

“Đội khi nào học xong con tìm được việc làm, đến lúc đó mẹ có thể ở nhà không cần đi làm nữa” cô vui vẻ nói

“Thật muốn nuôi mẹ hả?” mẹ làm bộ ngạc nhiên hỏi lại

“Đúng vậy, con chắc chắn mà” cô nghiêm túc gật đầu

“Được, mẹ sẽ đội” mẹ đáp

“Mẹ ơi, có phải lúc trước con bú bình làm mẹ buồn rất nhiều đúng không?” cô nói bằng khờ

“Không có” mẹ khẽ lắc đầu

“Con xin lỗi” cô mím môi nước mắt chực chờ, vùi vào lòng ngực ấm áp của mẹ mình.

“Con gái của mẹ là ngoan nhất” nước mắt mẹ nóng hổi thấm ướt đỉnh đầu của cô

“Sau này con không như vậy nữa” cô nức nở luôn miệng nói lời xin lỗi

“Ừ, mẹ tin” mẹ vỗ vai cô ai ủi

Cô ôm mẹ thật chặt, khóc ngon lành, khóc vì những chuyện đã qua, khóc vì nỗi hối hận kiếp trước cũng khóc vì cảm tạ ông trời đã cho cô cơ hội làm lại cuộc đời, được trở về vòng tay yêu thương của mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3: Niềm Vui Trong Cuộc Sống(p2)

“Đừng khóc nữa mà, mẹ không trách con đâu” mẹ vừa nhỏ nhẹ khuyên nhủ vừa yêu thương vỗ về.

Lòng vị tha, sự hi sinh nhẫn nhịn của mẹ càng làm cho cô không kịp được xúc cảm. Trên thế gian này, không có ai yêu thương con cái bằng cha mẹ, không có cha thì còn mẹ, Phó Nghi Ân của trước kia bất hạnh nhận sai tình cảm gia đình, chọn sai người tin tưởng. Không những cha không yêu mẹ kể không thương, bị bạn trai phản bội, cuối cùng uất ức mà chết.

Cô vẫn còn nhớ những lúc cô đơn thường đến trước mộ của mẹ, hàng giờ hàng tiếng đồng hồ gục trước tấm bia lạnh lẽo, lúc rời khỏi nhà không còn mặt mũi trở về, lúc mẹ qua đời lại càng không dám đến gặp lần cuối. Chỉ những lúc này đây, cô mới thực sự sống thật với bản thân, giải bày nỗi lòng sâu kín.

Ngay cả tài sản duy nhất của mẹ để lại cho cô- căn nhà cũng thuộc về người khác, kiếp trước Phó Nghi Ân có bao nhiêu là ngu ngốc.

Cô kìm nén cơn nấc nghẹn nhào vào lòng mẹ, cảm nhận tình thương vô bờ bến sưởi ấm trái tim sau bao ngày lưu lạc trốn tha hoa.

Xin hãy cho con được khóc hết ngày hôm nay, ngày mai con sẽ lại mạnh mẽ.

Sau khi giải tỏa hết tâm trạng bị đè nén, Phó Nghi Ân lại càng yêu cuộc sống này, cô không theo đuổi kế hoạch trả thù gì gì đó, cô chuyên tâm xây dựng một đời bình an.

“Mẹ, hôm nay là ngày nghỉ chúng ta đi dã ngoại được không?” vừa thức dậy cô đã chạy đến bên mẹ làm nũng

---Trà Muộn-truyện được đăng duy nhất trên diễn đàn Lê Quý Đôn---

“Hả?Con muốn đi đâu?”

“Đến Thủy Châu, con nghe nói chỗ đó đẹp lắm”

“Ừ, thì đi” mẹ gật đầu đồng ý

“Ôi....con chuẩn bị một ít thức ăn đi” cô mừng quýnh khoa chân múa tay

“Đi chuẩn bị đồ của con đi, mẹ làm cho”

“Mẹ gói com cuộn a, còn trứng cuộn nữa, hôm qua con có mua đầy đủ nguyên liệu rồi” cô bèn giao lại cho mẹ, chạy ù vào phòng chuẩn bị đồ đạc.

Nói là chuẩn bị chứ có gì để mang theo đâu, ngoài tám bạc đệm lót, nón vành, thay đồ xong cô đem tất cả để trong ba lô rồi đi pha nước uống.

Hai mẹ con rời khỏi nhà cũng chưa tới 8h

...

Đang đi ra đón xe thì mẹ lên tiếng chào hỏi một người

“Thiệu Ninh, cháu mới về hả?”

“Chào dì, cháu mới về hôm qua” Trác Thiệu Ninh lễ phép đáp

“Vậy à, lâu lắm rồi không thấy cháu, ở thành phố X vẫn ổn chứ?” mẹ cô thân thiết hỏi han

“Vẫn ổn thưa dì”

Trác Thiệu Ninh ngược lên nhìn sang người con gái bên cạnh dì Phó, ánh lên ý cười ở mắt, anh cứ thế nhìn chăm chăm khiến Phó Nghi Ân không tự nhiên quay người đi.

Bà Phó Ngọc Phi vẫn không nhân ra không khí có chút kì dị, con gái bà bị người thanh niên hàng xóm nhìn đắm đắm, giọng quan tâm

“Mới sáng ra cháu đi đâu thế?”

“Cháu đi dạo xung quanh” anh đáp

“Có muốn đi cùng hai mẹ con dì không? Chúng ta chuẩn bị đi Thủy Châu”

“Được ạ”

“Không được”

hai giọng nói cùng đồng thanh, bà Phó nghi ngại nhìn sang vẻ mặt nhăn nhó của con gái.

“Vậy chúng ta cùng đi” bà không để ý đến Phó Nghi Ân

“Dì và em đợi một lát, cháu về lấy xe chở hai người đi” Trác Thiệu Ninh vội thưa

“Có phiền không?” bà Phó nghi ngại

“Không sao, hôm nay cha cháu cũng không dùng xe” Anh nói xong lập tức đi ngay

“Mẹ, mẹ mời người khác đi làm gì?” Phó Nghi ân phụng phịu

“Hàng xóm không mà, và lại lúc trước chẳng phải hai đứa thân thiết lắm sao?” mẹ vỗ nhẹ tay cô

“Đó là trước kia rồi” cô cúi mặt

Thật ra cô cũng không biết tại sao Trác Thiệu Ninh, anh ấy lại ở đây lúc này. Chẳng phải anh ấy ở thành phố X làm việc sao, kiếp trước ít khi đụng mặt nhau, kể từ lúc cô bỏ nhà đi thì không gặp lại nữa. Thế nên, kiếp này những thứ thay đổi xung quanh cô cũng rất mơ hồ, có phải tại vì mình thay đổi nên mọi thứ cũng khác biệt.

Phó Nghi ân âm thầm phán đoán

“Tín Tín” chiếc Mercedes Benz màu xám đậu ngay bên cạnh

“Mời dì và em lên xe” anh mở cửa xe

“Cám ơn cháu”

“Lên thôi con” bà kéo tay Nghi Ân bước lên ghế sau

Xe chạy trên đường V rồi rẽ hướng sang đường cao tốc, đến Thủy Châu chỉ có một tiếng đồng hồ nhưng đi đường cao tốc thì nhanh hơn./d đ l q đ/

Chưa đến bốn mươi lăm phút đồng hồ, xe đã đỗ bên đường, đối diện là cổng vào công viên sinh thái Thủy Châu.

CÔ cùng mẹ ngồi dưới một tán cây chờ đợi Trác Thiệu Ninh đi gửi xe

Sau đó kiếm một chỗ rộng rãi dưới rạn cỏ xanh mượt, xung quanh đã có rất đông gia đình đến vui chơi

Tìm được một chỗ trống cô đem tấm bạc trải xuống.

“Đề anh” giọng nói trầm ấm vang bên tai

Cô đành đưa cho anh

“Mọi người có muốn ăn uống gì không để cháu đi mua?” Trác Thiệu Ninh hỏi mẹ cô nhưng thật ra đang trung cầu ý kiến của phó nghị ân

“Không cần đâu, đi chuẩn bị đủ rồi” mẹ nói rồi chỉ sang kia

“Hai đứa đi chơi đi, mẹ qua nói chuyện với mấy dì bên kia”

Phó Nghi Ân nghe mẹ nói thì bất đắc dĩ đứng dậy, cùng Trác Thiệu Ninh đi dạo xung quanh

Trên con đường hai bên là hàng cây hoa vàng bay phất phoi trong làn gió nhẹ, cô cúi đầu im lặng đếm từng bước chân.

“Đi với anh, em không vui hả?” giọng nói có chút mang mác buồn

“Không có” cô xua tay

“Em có muốn chơi trò chơi không?” anh nhìn cô dò hỏi

Phó Nghi Ân nhẹ lắc đầu

“Anh còn nhớ em rất thích xích đu” giọng anh mát mát, ánh mắt xa xăm hồi tưởng lại những chuyện lúc nhỏ.

“Lúc đó, trước cổng nhà anh có một cái xích đu, em ngày nào trèo lên bắt anh đẩy”

“Không nhớ lắm” cô dừng dừng như chuyện không liên quan đến mình

“Anh thì nhớ rất rõ” anh nhìn cô nở nụ cười gượng gạo

Phó Nghi Ân nhất thời chẳng biết mở miệng ra sao

“Đi thôi” anh tiến lại gần nắm chặt tay cô kéo đi

Cô ngờ người bị anh lôi đi, đến trước một cái xích đu

Cô ngồi xuống, anh liền đẩy nhẹ.

Lâu quá không chơi thứ này khiến Phó Nghi Ân sợ hãi nắm chặt hai bên dây xích

“Dừng đây nữa”

“Ngồi yên, anh giữ cho” Trác Thiệu Ninh cười tươi, tay dùng sức đẩy mạnh

Khiến chiếc xích đu đong đưa trong không trung, Phó Nghi Ân bị kích thích hết lớn

“Dừng lại, em chóng mặt” cô nhắm mắt hết

“Đã nhớ ra chưa?” anh cười xấu xa

“Nhớ rồi, anh mau dừng lại” cô lầu bầu

Trác Thiệu Ninh bỏ tay ra để cô tự sinh tự diệt với tốc độ chóng mặt, cô không thể tiếp đất, anh lại đứng chắn phía trước.

“Tránh ra, đụng vào anh đấy”

“Không sao, anh đỡ được em”

Anh mỉm cười, nhìn cô gái, tóc mai tung bay trong gió mang đến cảm giác nhẹ nhàng, thanh khiết.

“Á...”

Tất cả mọi thứ giống như trở về lúc cô bảy tuổi, anh mười bốn tuổi

Mỗi khi vội vãnh được anh đánh đu cho mình, cô cười khúc khích ngồi tót lên.

Anh xấu xa đánh đu thật mạnh, khiến cô bé lúc đầu thì cười lớn sau đó sợ hãi khóc thét.

Khi đó, anh sẽ nói: “Bé con, buông tay ra, anh đỡ em”

Thế là, cô bé không do dự nhảy vào lòng ngực của anh

Giống như hiện tại, anh giang tay đón thân thể mềm mại của cô ngã xuống, cả hai nhào xuống đám cỏ mượt mà.

Trác Thiệu Ninh thích thú cười lớn, ôm người con gái vào lòng.

“Anh thật quá đáng” Phó Nghi Ân tức tối đâm vào vòm ngực anh, nằng

“Không sao chứ?” anh áy náy hỏi

“Không mới lạ” cô cắn răng, đứng dậy bỏ đi chẳng thèm để ý đến anh

“Nghi Ân, em đừng giận” anh vội vã đứng dậy đuổi theo

“Hừ” phó nghi ân giận dỗi đi một nước

...

“Mẹ” cô giậm chân, nũng nịu gọi

“có chuyện gì thế?” mẹ quay sang hỏi

“Tại cháu làm em áy giận” Trác Thiệu Ninh sờ mũi cười, vẻ mặt tội nghiệp đáng thương

Phó Nghi Ân bĩu môi

“Cháu được nghỉ cuối tuần hả?” mẹ cô mở hộp thức ăn bày ra, đưa cho Trác Thiệu Ninh đôi đũa liền hỏi

“Dạ không, cháu nghỉ phép”

“À, công việc có phải rất áp lực hả?”

“Cũng tương đối ạ”

“haizz, cháu giỏi như thế cũng đỡ lo, còn nhìn Nghi Ân nhà di xem, di cũng chẳng muốn nó đi học nơi xa” mẹ cô thờ dãi

“Em định thi trường nào?” anh quay sang hỏi cô

“Chưa quyết định” cô đáp ngắn gọn

Trong lòng cô đã có quyết định từ lâu, cô muốn thi vào trường đại học M nhưng lại luyến tiếc không muốn rời xa nhà.

“Em có định thi ở thành phố X không?”

cô lắc đầu

“Cũng không vội, nếu con bé mà học ở thành X thì phải nhờ cháu rồi” mẹ cô cười hiền hòa.

“Cháu thì không thành vấn đề”

Kiếp này, có một sự thay đổi làm cô không kịp nhận ra.

(*)địa danh trong truyện toàn chém nhé ^:)^

---hết chương 3-----

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Ki Úc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: chương 4 Tâm Tư Của Anh

Đến tận hơn sáu giờ chiều, chiếc xe chạy chậm rì rì mới về đến cổng nhà, dọc đường đi hai mắt Phó Nghi Ân lim dim ngủ gục trên ghế, vì xe chạy rất êm nên đến nơi lúc nào cô cũng chẳng hay, cứ thế ngủ ngon lành.

Hôm nay ra ngoài hít thở không khí trong lành khiến trong lòng cô dễ chịu hơn, vui chơi đã thấm mệt, nguyên cả ngày nay đã hút hết sinh lực khiến cô cạn kiệt sức lực, cứ thế ngủ vùi.

“Nghi Ân, tới nhà rồi con” bà Phó lay nhẹ vai con gái gọi khẽ

“Để cho em ấy ngủ, cháu bông em vào cho” Trác Thiệu Ninh vội ngăn mẹ Phó lại

“À... được” bà Phó thấy vậy liền lui ra, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Trong lúc mơ màng Phó Nghi Ân nghe thấy tiếng mẹ gọi mình nhưng tay chân không tài nào cử động được.

Lúc này có đôi bàn tay rắn chắc nâng nhẹ cả người cô lên, ôm gọn thân thể nhỏ nhắn của Phó Nghi Ân vào lòng, bước từng bước vững trãi.

Trác Thiệu Ninh ôm theo cô gái đang vui đầu vào ngực mình, mang vào phòng cẩn thận đặt xuống, anh lấy tấm chăn mỏng phủ lên người cô, nâng niu bàn tay mảnh mai, nhỏ bé nhìn cô đang chìm trong giấc mộng lòng anh lại cảm thấy bình ổn. anh cúi người hôn lên trán nhắn mìn của cô, thì thầm nói với chính mình.

“Nghi Ân, anh đã trở về rồi”

Anh lưu luyến không muốn rời đi nhưng ở mãi trong phòng của con gái nhà người ta trong khi mẹ người ta vẫn còn ở ngoài cửa thì không tiện lắm. Anh bèn đứng dậy rồi khép cửa lại.

“Cháu về đây”

“Ừ hôm nay làm phiền cháu rồi, bữa nào qua nhà đi ăn cơm nhé” bà Phó cười hiền từ, tay vẫn làm dở việc trong bếp.

“Vâng” anh gật đầu đáp

Bước chân ra khỏi cửa nhà họ Phó, Trác Thiệu Ninh mới thở phào một cái, đồng thời một nụ cười hé trên môi.

Nghĩ đến cô, tâm anh lại cảm thấy đau, sự kiện kiếp trước cứ ám ảnh trong trí óc khiến những cơn đau đầu hành hạ mỗi đêm. Mất đi cô, đến khi cô rời xa cõi đời này anh mới bản thân mình vượt mất thứ quan trọng nhất trong đời.

Cảm ơn ông trời thương tiếc, thấu được nỗi lòng mà cho anh qua ngược thời gian trở về mười năm về trước. Anh vĩnh viễn sẽ không vì bất cứ điều gì mà rời xa cô nữa.

Thật ra trước khi về đây anh đã sắp xếp ổn thỏa, nộp đơn từ chức trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Kiếp trước là anh không muốn dựa dẫm vào gia đình mới từ bỏ tất cả mà đi đến thành phố X xa xôi, khiến ngay cả trái tim cũng lạc mất. Công thành danh tột thì sao chứ?, anh vẫn là hai bàn tay trắng đó thôi, những hào quang đó không thể lấp đầy được khoảng trống trong tim.

Mặc dù anh biết trở về đây đồng nghĩa với việc anh phải tuân theo ước định đã hứa với cha lúc trước, anh sẽ phải đến công ty giúp ông.

Trác Thiệu Ninh lái xe vào gara, anh vừa bước vào nhà đã thấy cha anh- ông Trác Lập Nghiệp ngồi trên ghế ở phòng khách.

“Con về rồi”

“Thiệu Ninh, rửa tay rồi ăn tối” mẹ anh nói

“Vâng” anh đáp rồi đi thẳng lên phòng

...

“Ông à, con trai về rồi, ông cũng đừng hà khắc với nó quá” bà Trác thở dài vỗ vai chồng

“Tôi có gây khó dễ gì cho nó à?” ông Trác hừ một tiếng, mắt vẫn dán vào tờ báo kinh tế.

“Ông đó, nó về chẳng phải như ý ông sao” bà Trác mỉm cười

“Tôi còn không hiểu nó, từ nhỏ đã cứng đầu. Tất cả là do bà nuông chiều thành hư” ông cao giọng trách móc.

“Được...do tôi hết, ông mau đi ăn tối cho tôi nhờ” bà Trác dịu giọng

Lúc anh thay quần áo ở nhà xuống dưới thì cha mẹ đã ngồi trên bàn ăn

“Mau ăn thôi” mẹ anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt

“Con mời cha, mời mẹ ăn cơm” anh cầm đũa lên, gấp thức ăn vào chén cơm.

...

“Thiệu Ninh à, dạo này con gầy quá đó” mẹ anh than thở rồi mút một chén sườn hầm đầy đến trước mặt anh.

“Ăn nhiều vào”

“Từ mai con đến công ty làm hả?” Mẹ nghi ngại lên tiếng

Trác Thiệu Ninh dùng đũa không đáp mà liếc sang ông Trác đang từ tốn nhai cơm. Ông cũng chẳng đoái hoài.

“Con no rồi, con lên phòng trước” anh đặt chén cơm xuống bàn kéo ghế đứng lên

“Một lát nữa đến thư phòng gặp ta” ông Trác lên tiếng

....

Gần 8 giờ tối, Trác Thiệu Ninh đứng trước cửa thư phòng, đưa tay gõ nhẹ

“cốc cốc cốc”

“Vào đi” giọng nói bên trong vọng ra

Anh đưa tay lên nắm cửa, bước vào ngồi xuống ghế đối diện là ông Trác đang nhàn nhã với thú vui trà đạo.

Anh đợi một lúc mà chẳng thấy ông lên tiếng

“Cha gọi con có chuyện gì không?”

“Sao này anh định thế nào?” Ông ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh

“Tùy cha quyết định” anh bình thản đáp

“Chẳng phải anh vì muốn tự do mà rời khỏi nhà sao? sao lại trở về?”

“Con đi là do bản thân muốn tự lập. bây giờ con về là muốn giúp công ty một tay”

“Đây là mong muốn của anh”

“Đúng vậy”

“Anh nghĩ lời nói trước kia khi anh rời khỏi nhà có thể rút lại sao?”

“Nếu như cha không đồng ý thì coi như con chưa nói gì” anh thờ dãi đáp

“Con về phòng đây” anh lập tức đứng dậy

“Tuần sau đến công ty rồi nói” ông Trác nói

“Con biết rồi” Anh đáp rồi lui ra, trả lại bầu không khí im ắng cho nơi này.

Màn đêm buông xuống khiến cho cả thành phố chìm trong bóng tối, dù ngoài kia phố xá tập nập ánh đèn, xô bồ người qua lại nhưng ở khu phố Phố Lãng này lại bao trùm một màu tĩnh lặng, ngay cả tiếng chó sủa cũng vang vọng một góc trời. Trác Thiệu Ninh lật qua lật lại không thể nào chợp mắt, anh gogi đầu lên khủy tay trong bóng đêm, nỗi nhớ cô đọng đây, khi cô nở nụ cười xinh đẹp. Không ngờ rằng có một ngày lại có thể nhìn thấy gương mặt tươi tắn đó, nụ cười của cô sưởi ấm trái tim lạnh giá của anh.

Không biết bản thân có thể chịu đựng, cầm cự được bao lâu, anh không muốn rời khỏi cô một giây phút nào nữa. Thậm chí anh còn muốn bắt trời cô lại ở bên cạnh mình, bị kịch kiếp trước đã đủ lắm rồi! nếu mất cô lần nữa, anh sẽ phát điên mất.

Mặc kệ cô nghĩ thế nào, đời này anh đã xác định chỉ có cô, anh sẽ dùng tất cả chân tình này làm cô cảm nhận được tình yêu.

Anh đối với Phó Nghi Ân là yêu, yêu đến nỗi tâm can cũng đau đớn.

Trong lúc này, trên chiếc giường nhỏ có một cô gái đang say giấc nồng, không biết mơ thấy gì mà khẽ môi khẽ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5: Bước Vào Thế Giới Của Em

Khi những tia nắng đầu tiên của ngày mới xuất hiện, Phó Nghi Ân mơ màng tỉnh dậy, mở mắt nhìn lên trần nhà, cô ngồi dậy xoa tâm mi, có vẻ vì ngủ quá lâu nên tinh thần chưa kịp thích nghi.

Phải đến một lúc sau, cô mới thanh tỉnh nhớ ra hôm nay là sáng thứ hai, điều quan trọng là còn phải đến trường, cô cấp tốc nhảy xuống giường, chạy vào phòng tắm rửa mặt đánh răng.

“Hôm qua mình về nhà khi nào nhỉ?, sao chẳng có ấn tượng gì cả”

Cô vừa tự hỏi vừa lấy tuyết sữa rửa mặt tra vào lòng bàn tay xoa nhẹ mát xa mặt, cô thầm ghen tỵ với làn da lúc này của mình, trắng nõn mềm mướt, nghĩ đến kiếp trước không biết chăm chút cho chính mình, chỉ mới hơn hai mươi đã như bà cô già khó tính, vẫn cảm thấy thay đổi tâm tính khiến cuộc sống dễ thở hơn.

Sau khi thay đồng phục, cô sắp xếp sách vở rồi bước ra khỏi phòng.

“Mẹ ơi! con trễ giờ rồi, không ăn sáng đâu ạ”

“Không ăn sáng sao được, đợi lấy phần cơm trưa của con luôn” Mẹ lập tức phản đối

“Sandwich, con không ăn trứng gà đâu” Cô nhíu mày nhìn đồ ăn trên bàn.

“vậy ăn với mứt dâu cũng được đó” Mẹ đưa lọ mứt cho cô.

“vâng”

“Hôm qua mấy giờ chúng ta về vậy ạ?” Lấy hộp mứt quét lên mặt bánh cô nhai ngòm ngòm một họng.

“Hơn 6 giờ, mê ngủ đến nỗi mẹ gọi ăn tối cũng chẳng buồn nhút nhích” Mẹ cười

“Chắc đi chơi mệt quá!” cô cười hì hì.

“Àn, đem theo súp canh gà nha con”

“Dạ, nhưng mẹ đừng bỏ cái vào nhà, chỉ cần nước thôi”

“Ừ mẹ biết rồi”

“Con đi học đây, mẹ đi làm cẩn thận ạ” Cô uống ngụm nước, quét quanh miệng qua loa.

“Ừ, đi nhớ cẩn thận nha con”

Phó Nghi Ân bỏ cặp lồng và cơm hộp vào ba lô, mở cửa cổng thì bắt gặp bóng lưng cao ráo có chút quen thuộc.

“Sao mới sáng ra anh lại đứng ở đây?” cô tò mò hỏi

“Tôi qua ngủ có ngon không?” Trác Thiệu Ninh cười cười, âm trầm cát giọng

“Ừm, tôi đi học trước đây” cô lách người qua đi thẳng.

Phó Nghi Ân đến trạm chờ xe, vì giờ cao điểm nên có khá đông người đứng đợi, ghế chờ đã chật kín cô đành đứng nép ở phía sau.

“Két...” đoàn người rùng rần chen nhau lên cửa, cô chặt vật suýt chút nữa ngã về phía sau, chân bước loạng choạng.

“Á...” cô hét lên vì người đang trước cổ tình xô ngã.

“Em không sao chứ?” vòng tay siết chặt cô vào lòng, gấp gấp hỏi.

“Không sao, cảm ơn anh”

Trong lòng cô lại thầm hỏi “Tại sao anh ấy lại theo đến đây?”

Trác Thiệu Ninh đỡ cô đứng thẳng, nắm chặt tay cô, anh bước lên xe rồi lại mạnh mẽ kéo cô lên, kịp thời xe cũng lăn bánh.

Cô lau mồ hôi, chưa gì cảm giác nóng bức đã xông tới, không khí ngột ngạt, vô cùng khó thở.

Anh đẩy cô lùi vào bên phía cửa sổ, che cho cô khỏi đụng chạm với người khác.

“Anh...sao anh cũng lên xe?” Cô ái ngại nhìn anh, trên người anh tỏa một mùi hương dễ chịu, trên gương mặt điềm tĩnh là nét khôi ngô nam tính, đã bao lâu rồi hai người chưa từng gần nhau như thế này, có lẽ lâu đến mức con người đã dần quên.

“Cùng đường” Anh đáp ngắn gọn

“VẬY HẢ?” Nói xong cô liền quay mặt đi, đôi khi những người từng thân thiết bỗng trở nên xa lạ, gặp lại rồi mới thấy ngỡ ngàng làm sao.

Xe đột ngột phanh thắng dừng lại, cô theo phản xạ chồm người về phía trước lại đập vào ngực ai đó, cô cuống quýt ôm lấy anh.

“Đúng là xấu hổ thật mà!” Mặt cô đỏ đến tận mang tai.

Thời gian như dừng lại ở thời điểm hiện tại, mọi người xung quanh gấp gấp nhanh chân nhảy xuống xe, cô bị giam trong lồng ngực anh.

Phó Nghi Ân đẩy anh ra

“Tới rồi, mau xuống đi”

Cũng là anh cùng cô bước xuống, theo cô cùng đến tận cổng trường học.

“Cảm ơn anh, tạm biệt” Cô đành nói rồi quay bước thật nhanh.

“Nghi Ân”

“Có chuyện gì?” Cô ngoái lại

“À...không có gì, em vào học đi” Anh vẫy tay, một tay đút vào túi quần, ăn vận đơn giản với quần tây áo sơ mi trắng nhưng giữa rừng người vẫn nổi bật thu hút, có mấy tốp nữ sinh cười vui thích cứ ngoái lại nhìn anh che mặt ngỡ ngàng.

...

Vừa bước vào lớp, Phó Nghi Ân ngồi xuống bàn đã có một bàn tay nghịch ngợm choàng qua vai cô, cười gian trá.

“Gi mà cười ghê vậy? bộ mặt tớ dính gì hả?” Cô sờ tay lên mặt mình.

“Khà khà, cậu khai mau, soái ca đưa cậu đến trường lúc này là ai?” Phương Nhạc lắc lư cái đầu ngộ nghĩnh.

“Ài?” Cô hơi bất ngờ

“Đừng gạt tớ” Phương Nhạc lắc mạnh vai cô, gào lên

“Này, đừng lắc nữa” Cô vội vàng tránh né.

“Hèn gì cậu không thề ề ý Đỗ Gia Minh, thì ra là đã có người trong lòng” Phương Nhạc suy tư chống tay lên cằm gật gù.

“Ài? Đỗ Gia Minh gì ở đây, đừng nhắc đến tên anh ta trước mặt tớ” Cô bĩu môi

“Được rồi, người cùng cậu đến trường hôm nay là ai, khai mau” Phương Nhạc đột kích bất ngờ khiến cô ngã ngửa.

“Á... đừng, chẳng ai cả” Bị cù nhột cô cười khúc khích

“Chỉ là một người anh hàng xóm thôi mà” Cô gơ hai tay đầu hàng, thành thật khai báo.

“Sao chưa từng nghe cậu nói”

“Thì tớ cũng có thường xuyên gặp đâu, hôm nay chỉ tình cờ đi chung chuyến xe thôi” Cô giải thích

“Ồ...” Phương Nhạc gật gù

“Cậu thích anh ấy hả? để về tớ hỏi xem anh ấy có bạn gái chưa sẽ thông báo với cậu” Cô chọc ghẹo, giọng tình nghịch.

“Thôi đi, ánh mắt người ta dán chặt lên người cậu, tớ có cửa bước vào chắc”

Phuong Nhạc cười tủm tỉm

“Cậu nói cái gì vậy?”

“Thật đó, ánh mắt người đó nhất định có vấn đề” Phuong Nhạc quả quyết khẳng định

“Cậu chỉ giỏi đoán mò” Cô lắc đầu cười trừ

Chuông vào học cũng reo lên, cả hai liền lập tức ổn định chỗ ngồi ngay ngắn, lấy tập sách ra chuẩn bị bài học.

Hôm nay vì học nguyên ngày ở trường nên đến giờ ăn trưa cô cùng Phuong Nhạc tìm một góc yên tĩnh.

“Quào...có mẹ nấu ăn ngon thật sướng, mình ngưỡng mộ cậu” Hai mắt của Phuong Nhạc sáng rực nhìn chăm chăm hộp cơm của cô.

“Chia cho cậu một nửa, tớ ăn không hết được”

“Hi hi, tớ cũng san phần nửa cho cậu” Nói là làm, Phuong Nhạc mở phần cơm của mình ra, phần làm hai mỗi người một nửa.

Bữa cơm trôi qua rất vui vẻ!

Phuong Nhạc là người bạn thân duy nhất của cô, khi mới lên cấp ba, cùng học chung một lớp, mới đầu chẳng thân cho lắm, thậm chí còn chẳng hay trò chuyện, tính tình cô lạnh nhạt khó gần, học hết cấp hai chẳng có lấy một người bạn chơi cùng. Đến khi mùa hè năm lớp mười, tình cờ học cùng lớp tiếng anh ở trung tâm, Phuong Nhạc tính tình hòa đồng dễ mến, hay bắt chuyện với cô, từ từ trao đổi qua lại, cả hai thân thiết hơn, nhờ cậu ấy mà cô còn biết đùa giỡn.

Kiếp trước, cô quen Đỗ Gia Minh, giống như cái đuôi theo sau anh ta, bỏ quên mọi thứ, đối với người bạn này cũng thập phần xa cách, tốt nghiệp xong từ đó chẳng bao giờ liên hệ nữa.

Cô cảm thấy vô cùng có lỗi, bỏ lỡ rất nhiều thứ, rất nhiều tình cảm trân quý, người bạn này của cô thật sự rất tốt, chỉ là cô không biết trân trọng, chỉ chạy theo những thứ trước mắt, mù quáng tin vào lòng người hiểm ác. Kết cục vô cùng đau đớn.

“Ăn cái này đi, tớ có mang súp gà nữa đó” Cô gấp con tôm chiên sang cho Phuong Nhạc.

“Nghĩ Ân, cuối tuần này tớ đến nhà cậu chơi được không?” Phuong Nhạc dè dặt hỏi.

“Được chứ, cậu cùng nhà tớ đi Núi Thác chơi luôn” cô gật đầu vui vẻ đáp.

“Hả? thật hả” Phuong Nhạc như không thể tin được nhìn cô.

“Ừm”

“Nghĩ Ân, cậu thay đổi” Phuong Nhạc nhìn cô, nhẹ nhàng nói.

“Tớ sao?”

“Đúng vậy, cậu không giống với trước kia”

“Như vậy không tốt à?” Cô bật cười

“Tốt...tốt lắm! cậu nên như thế này. Chứ bình thường lắm đậm đến mức khiến người ta đau lòng” Phuong Nhạc làm bộ ôm ngực vẻ mặt bị thương.

“Không đến mức đó chứ?”

Cả hai đang cười đùa hăng say thì bị phá đám, người mà cô không muốn nhìn thấy nhất lại đây đưa không dứt.

“Nghĩ Ân, chúng ta nói chuyện được không?” Giọng nói như lạ như quen của Đỗ Gia Minh khiến cô buồn bực không thôi.

“Chúng tôi phải vào học rồi” Cô chẳng thèm liếc anh ta, kéo tay Phuong Nhạc lướt qua.

...

Sau tiết thể dục, lớp cô được ra về, vừa bước ra khỏi cổng trường đã bị một bàn tay bịt miệng cô lại, Phó Nghi Ân sợ hãi muốn kêu lên, giấy dựa muốn thoát thân.

“Nghĩ Ân, chúng ta cần nói chuyện?” Giọng nói không còn kiên nhẫn bên tai.

“Ừm...” cô nhận ra, hẳn chính là Đỗ gia Minh, tên này lại muốn cái gì ở cô. Cổ vùng vẩy nhưng miệng bị cắn chặt.

“Anh muốn cái gì? Đỗ Gia Minh đừng có ép người quá đáng” Cô cắn chặt vào tay anh ta.

“Nghĩ Ân, anh đang muốn nói chuyện từ tế với em, tại sao đột nhiên lại đối xử với anh như vậy?” Đỗ Gia Minh nóng vội siết chặt bả vai khiến cô đau điếng.

“Buông tôi ra”

“Anh không buông, trừ khi em cho anh câu trả lời thích đáng” Đỗ Gia Minh trừng mắt nhìn cô, cắn ép chặt cô tường.

“Anh thật buồn cười, trước giờ tôi và anh cũng có phải là gì của nhau đâu”

“Em là vì thế mới hờ hững với anh, Nghi Ân, anh đối với em”

“Ngưng...tôi không muốn nghe tiếng những lời ghê tởn của anh” Cô cúi gắt

“Nghĩ Ân, anh thích em”

Đỗ Gia Minh như phát điên, cắn ôm eo cô, định cúi xuống hôn cô, Phó Nghi Ân vội quay mặt đi, môi bập chặt.

Một lực mạnh lôi Đỗ Gia Minh ra, đâm vào mặt khiến hắn ngã dúi xuống đất.

“Ầm” Tiếng động vang lên, Phó Nghi Ân e sợ mở mắt ra, thì thấy Đỗ Gia Minh nằm bẹp dưới nền đất bẩn, khóe môi gớm máu.

“Chết tiệt, mày định làm gì em ấy” Trác Thiệu Ninh túm cổ áo Đỗ Gia Minh định cho hắn thêm vài cú đấm.

“Dừng lại...đừng đánh nữa” Cô vội chạy đến ngăn anh lại.

Trác Thiệu Ninh sững lại, nắm đấm thu lại, buông lỏng, ánh mắt có chút mất mát.

“Em không sao chứ?” Anh kiểm tra quanh người cô.

Phó Nghi Ân bèn lắc đầu đáp: “không sao, cảm ơn anh”

Anh nắm tay cô nói: “Đi thôi”

“Tại sao lại ngăn anh lại”

“Đánh loại người đó chỉ tổ làm bẩn tay anh”

“Nghĩ Ân, em đừng qua lại với cậu ta”

“Tôi không có qua lại với anh ta” cô thờ dãi buồn bực.

“Mà anh, tại sao lại xuất hiện ở đây?”

“Anh đến đón em”

“Hả?”

“Em đi một mình anh không yên tâm” anh thần nhiên đáp

“Trước giờ chẳng phải tôi đều đi bình thường sao?”

“Từ nay sẽ không như vậy nữa”

“Anh nói gì?”

“Không có gì, đi thôi, hôm nay đi gọi anh đến nhà ăn cơm” bàn tay mềm mại của cô bị bao chặt trong lòng bàn tay ấm áp của anh, nhất thời Phó Nghi Ân cũng không bảo anh buông ra, mặc cho anh nắm lấy tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Ki Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6: Về nhà(P1)

Ánh dương chiều sớm không còn gay gắt nữa, dưới tán cây bằng lăng dọc hai bên đường, Trác Thiệu Ninh lặng lẽ nắm lấy bàn tay của cô, từ lúc trở về, anh đã luôn muốn làm việc này, nỗi nhớ nhưng không thể so với chấp niệm trong lòng. Thực sự không thể tưởng tượng anh đã nhớ cô nhiều đến mức nào.

Kiếp trước bản thân anh nhận ra quá muộn, nên mới bỏ lỡ, mới vuột mất.

Tay cô mềm mại, trắng nõn, giống như đũa bé, chỉ khi được chạm đến anh mới thực sự tin vào sự tồn tại của cô, rằng cô ấy vẫn ở đây, anh đến vừa kịp lúc.

Cảm giác này quá tuyệt vời, sao trước đây anh không nhận ra nhỉ?

Cô vẫn là cô nhóc bướng bỉnh của lúc trước, tính tình cô thay đổi chỉ là do hoàn cảnh sống trong một gia đình không trọn vẹn, theo như những gì anh thấy cô không phải quá lắm đâu, mối quan hệ giữa cô và dì Phó cũng không đến bước đường cùng.

Còn nhớ khi cô tốt nghiệp mới rời khỏi nhà, mấy năm sau dì Phó bệnh lâm bệnh nặng, lúc đó anh cũng có về thăm, khi vào phòng bệnh, dì nở một nụ cười héo hon nhìn anh, trong ánh mắt u buồn là hàng vạn thứ bị thương chất chứa.

“Dì vẫn khỏe chứ?” Anh ngồi xuống bên cạnh giường nắm bàn tay gầy xanh kia.

“Thiệu Ninh, lâu lắm rồi mới gặp con” Nước mắt bà lặng lẽ rơi xuống.

“Cháu vừa ở thành phố X trở về. Nghe mẹ cháu nói dì ốm phải nằm viện” Anh ân cần nói.

“Già rồi, bệnh người già ấy mà”

“Dì đừng nói vậy, dì vẫn còn trẻ”

“Thiệu Ninh, cháu có gặp Nghi Ân không? Không biết dạo này con bé ra sao” Giọng bà man mác buồn.

Anh lặng người, khẽ lắc đầu.

“Là dì hại nó, dì không phải là người mẹ tốt”

“Dì đừng xúc động” Anh lo lắng trấn an

“Thiệu Ninh, hứa với dì một chuyện được không?” Tay bà run run nắm tay lấy tay anh.

“Vâng, dì cứ nói”

“Dì không còn bao nhiêu thời gian nữa, nhưng mà Nghi Ân, dì không thể an tâm được. Con chăm sóc con bé giúp dì nhé”

“Cháu hứa, cháu sẽ cố hết sức”

Nhưng anh không biết rằng lời hứa đó vĩnh viễn không thực hiện được.

Một tuần sau đó, dì Phó qua đời, tang lễ ảm đạm lạnh lẽo vô cùng, nhà dì không còn ai thân thích, ngay cả đứa con gái duy nhất cũng bặt vô âm tín, đứng ra tổ chức chỉ có một người cháu họ hàng xa, anh ở bên linh cữu của dì cả đêm đến khi tiễn đưa người về nơi chính suối. Phó Nghi Ân tuyệt nhiên chưa từng xuất hiện.

Anh không hiểu, vì điều gì đã khiến cô trở nên máu lạnh vô tình. Ngay cả dì Phó yêu thương cô như vậy, đến lúc nhắm mắt xuôi tay cũng không thể thanh thản.

...

“Này, anh mau buông ra” Phó Nghi Ân giật tay mình ra.

Anh đứng đưng không nói lời, càng siết chặt.

“Mau buông ra” cô nhăn mặt giọng cau lên.

Trác Thiệu Ninh thờ dãi một tiếng, nhìn cô gái đang cau có với mình, anh bật cười hạnh phúc.

“Nghị Ân, anh vĩnh viễn không buông tay em ra” Trác Thiệu Ninh anh xin thề với trời, đây là lời hẹn ước với chính mình, cô không biết, rồi anh sẽ từ từ cho cô biết.

“Hà, lúc sáng anh đi xe bus đến mà. Sao giờ lại chạy xe” Phó Nghi Ân bất ngờ nhìn chiếc ô tô đỗ bên đường.

“Lên đi. Anh đưa em về”

Anh mở cửa xe ghế phụ.

Phó Nghi Ân đành chèo lên, ngồi ngay ngắn.

Anh ngồi bên ghế lái, khởi động xe, đột nhiên chồm qua người cô, giọng anh thoát bên tai.

“Thắt dây an toàn vào”

“Tự tôi làm được rồi” cô đỏ mặt, cuống quýt hai tay.

Anh không lên tiếng, tiếp tục nắm dây an toàn choàng qua vai cô.

Xong việc anh lại bình ổn đặt tay lên vô lăng, xe từ từ chuyển bánh trên đường.

Dọc đường đi, không gian có chút yên ả, anh không hỏi cô không đáp. Phó Nghi Ân chống tay lên cằm nhìn phớt qua ô cửa kính.

...

Lúc về đến nhà, vừa bước vào phòng khách đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức khiến cái bụng nhỏ réo lên vì đói.

“Thưa mẹ, con đi học mới về” cô sẵn chân chạy xộc vào bếp.

“Về rồi hả? Một lát nữa qua nhà mời Thiệu Ninh qua nhà chúng ta ăn tối?”

“Dì, cháu đến rồi” giọng anh cất lên phía sau lưng cô.

“A cháu đến rồi, dì còn chưa nấu đâu vào đâu. Mà hai đứa về cùng hả?”

“Tinh cờ cháu đón Nghi Ân ở trường về luôn” Anh giải thích

“Cảm ơn cháu nhé. Hèn gì hôm nay con bé về sớm thế” bà Phó cười nhân hậu.

“Mẹ để con làm cho” Phó Nghi Ân xắn tay áo lên định giúp.

“Không cần đâu, con vào tắm rửa đi, đồng phục dính dầu mỡ bây giờ” Mẹ lừa cô ra.

“Em đi đi, ở đây để anh giúp dì cho” Trác Thiệu Ninh tự nhiên kéo cô ra.

Phó Nghi Ân đành phải lùi thui đi vào phòng.

“Thiệu Ninh, cháu không cần vướn tay ở đây, dì làm được rồi. Sao có thể cho khách vào bếp được”

“Dì à, người quen cả, cháu không ngại” Trác Thiệu Ninh bật cười, giành lấy rổ rau đi rửa.

“Cái thằng bé này” bà Phó cười trừ.

Lúc Phó Nghi Ân đầu tóc ướt đầm, đã thay đồ thoải mái ở nhà thì trong bếp hai bóng dáng bận rộn, không biết nói gì mà mẹ cô bật cười khúc khích.

Cô dùng khăn lông dày trùm lên đầu, lau cho khô tóc.

“Xong rồi, vào ăn cơm thôi” cái khăn trên đầu Phó Nghi Ân rơi xuống, cô giật bắn người nhìn người đang biểu lộ vẻ mặt vô tội và nhìn mình.

“Xin lỗi, làm em giật mình” anh ngượng ngùng nói

Anh nói xong cúi người nhặt lấy chiếc khăn, động tác nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Để tôi tự làm” Cô tránh né.

“Ngồi im” anh ấn cô ngồi xuống, bàn tay vừa to vừa mang hơi ấm phủ lên đầu, ngón tay luồn qua những lọn tóc mềm mại của cô.

“Hai đứa vào ăn cơm thôi” bầu không khí bị phá vỡ, anh đành khựng tay lại, cô rồi rầm chạy đi.

...

“Nào, ăn cơm thôi” Mẹ xới cơm vào chén cho cô.

“Mời đi ăn cơm” giọng anh dày ồm vang lên

“Em cũng ăn đi”

“Mời mẹ, mời anh ăn cơm” Phó Nghi Ân cầm đũa lên.

“Con ăn món này thử xem” mẹ gấp vào chén của cô.

“Rất ngon ạ” Phó Nghi Ân ăn một miếng liền thốt lên, thực sự rất ngon nhưng không giống với món mẹ hay làm.

“Là Thiệu Ninh làm đấy” mẹ cười sáng khoái quay sang nói

“Thiệu Ninh, cháu thật khéo tay, ngay cả đi cũng chưa làm món này”

“Món này cháu học được từ một đầu bếp khi còn ở thành phố X” anh đáp

“Khi nào rồi cháu chỉ đi công thức nhé”

“Tất nhiên là được, cháu sẵn lòng” Lời nói tuy là nói với mẹ cô nhưng ánh mắt anh vẫn dừng trên gương mặt ửng hồng của cô khiến Phó Nghi Ân mất tự nhiên cụp mắt xuống, tập trung vào chén cơm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 6(P2)

Bữa tối kết thúc trong khung cảnh Phó Nghi Ân hì hục rửa chén còn Trác Thiệu Ninh khoan thai đứng bên cạnh trán nước úp lên kệ. Cô không biết tại sao kiếp này lại gặp anh nhiều đến vậy? Cô vẫn còn nhớ anh đến thành phố X liên nhiều năm không trở về, thật ra hai người cũng chẳng được coi là thanh mai trúc mã, vốn dĩ khoảng cách ba tuổi đã là một thế hệ, đằng này anh hơn cô những bảy tuổi, đối với người anh này tình cảm đã phai nhạt không ít. Từ lúc trùng sinh, tuy cuộc sống thay đổi nhưng cô vẫn trong tâm thế đề phòng những bất chắc có thể xảy ra. Mọi thứ xung quanh bao gồm cả con người, sự việc, không tài nào kiểm soát hết được. Trà Muộn truyện được đăng duy nhất trên diễn đàn lê quý đồn.

Trong lúc Phó Nghi Ân lặng lẽ đánh giá, còn anh âm thầm bên cô được lúc nào hay lúc đó, hai người đều có nỗi suy tư trong lòng.

Lau bàn tay dính ướt, Phó Nghi Ân ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, bà Phó nâng ấm trà tươi đã được nấu chín rót vào cốc đưa cho Trác Thiệu Ninh.

“Cám ơn dī” Anh nhận lấy khách khí nói.

“Thiệu Ninh, khi nào thì đi?” bà Phó lên tiếng hỏi.

“Cháu không đi nữa” Lời nói của anh khiến bà Phó ngạc nhiên, anh giải thích thêm.

“Cháu về giúp cha quản lý Trác Lâm”

“Thật sao? Sao đi không nghe mẹ cháu nói gì” bà Phó vẫn còn lộ vẻ ngạc nhiên, vì theo bà được biết, từ năm mười tám tuổi Thiệu Ninh đã trưởng thành hơn người, là nhân tài hiếm có, chủ kiến vì không muốn dựa dẫm vào gia thế nhà họ Trác mà lập nghiệp ở thành phố X, cậu bé ngày ngọ ngày xưa giờ đã trở nên chững chạc hơn, nay anh trở về lại khiến bà khá bất ngờ.

“Cháu vẫn chưa nói quyết định này với mẹ”

“Nếu vậy thì tốt quá!, mẹ cháu hay phiền muộn vì cha cháu gánh vác quá nhiều việc. Nay cháu về, ông ấy cũng có thể an hưởng tuổi già rồi” bà Phó gật đầu chân thành nói.

“Vâng, thôi đã trễ, cháu cũng không phiền mọi người nghỉ ngơi” Anh đứng dậy, xin phép ra về.

“Nghị Ân, tiền anh ra cổng đi con” Mẹ cô liền thúc giục con gái đứng dậy.

Phó Nghi Ân mở cửa, theo anh ra tận cổng.

“Đến đây được rồi, em đóng cửa cẩn thận” Trác Thiệu Ninh giúp cô mở cửa sắt, ôn nhu nói.

“Vâng” Cô cúi đầu đáp khẽ, đến bây giờ cô vẫn còn chưa quen với sự hiện diện của anh, có chút ngượng ngùng chạm vào trong tim. Nhưng cô biết đạo lý anh không phải là người xấu, dù bài xích và có vết thương lòng đâm ra ghét người khác phái, cô biết không nên nghĩ về chiều hướng tiêu cực nhưng vẫn không nhịn được nghĩ ngợi lung tung.

Đêm nay, nương theo ánh trăng rằm, mặt đường trải dài màu vàng nhạt, bóng anh đổ nghiêng trên vách tường đá, Trác Thiệu Ninh rút bao thuốc trong túi ra châm lửa hút, anh đến với thuốc lá hơi muộn, chính là lúc nghe tin Phó Nghi Ân gặp tai nạn qua đời, nỗi đau dồn nén trong tâm can chỉ có những thứ như rượu, thuốc lá mới làm tê liệt bản thân, anh nghiện thuốc giống như nghiện hơi ấm vậy, những lúc thờ thẩn trong căn phòng trống vắng phải có việc gì đó để làm, và thứ này chính là liều thuốc cứu rỗi hữu hiệu.

Trác Thiệu Ninh ngậm một hơi thở ra làn khói bao trùm một màu quý dị, đám sương khói khiến bóng dáng anh mờ mờ ảo ảo. Anh mệt mỏi dựa vào hàng rào sắt mắt ngược nhìn cửa sổ phòng phía trên, ánh mắt anh đắm chiều hướng về một phía, ngay trên kia là người con gái anh yêu, tự dằn lòng cô ấy vẫn còn nhỏ nhưng khao khát muốn có được cô lại mãnh liệt hơn bao giờ hết, anh tự nhận mình điên rồi, cô ấy chỉ mới mười bảy tuổi, nhưng anh đã là người đàn ông hai mươi tư tuổi, ham muốn thì có gì đáng trách, đó là chuyện hiển nhiên trong cuộc sống. Anh muốn cô tiếp nhận mình, muốn cô nhận tình cảm của mình, anh trân trọng nâng niu cô trong lòng bàn tay, đến nỗi ôm cô còn sợ cô sẽ vỡ tan.

“Nghị Ân, anh phải làm sao với em đây?” Anh bất đắc dĩ bật cười chua chát, xem ra anh quá hấp tấp, quá nóng vội. Bởi vì sợ mất cô lần nữa mới khiến anh luôn sống trong tâm thế lo sợ, canh phòng.

Trời trở về khuya, sương đêm thấm ướt vào da thịt lạnh lẽo, ánh đèn ngủ đã sớm tắt ngóm, xem ra cô đã say giấc nồng, Trác Thiệu Ninh xoay bóng lưng cô đơn lúi thúi bước đi vào trong màn đêm.

Sáng hôm sau, Phó Nghi Ân thức dậy từ rất sớm, tập cho cơ thể vài động tác thể dục khiến tinh thần khỏe khoắn, cô bật tung cửa sổ đón những tia nắng ấm áp đầu tiên, gương mặt lấp lánh mồ hôi, khẽ mỉm cười vờn vai.

Tinh thần khoan khoái của Phó Nghi Ân chẳng kéo dài được bao lâu vì vừa chào tạm biệt mẹ xong cô đã đụng phải bóng dáng của người đang đứng chắn ở trước cổng, suýt chút nữa cô đã hét lên.

“Anh làm gì như quý vậy?” Phó Nghi Ân sờ tay lên ngực, sẵn giọng tức giận.

“Thức dậy rồi à?” Anh cười dịu dàng nhìn cô, giọng trầm ấm làm trái tim thiếu nữ lung lay.

“Ừ, tôi phải đến trường” Cô gật đầu lấy lệ, hướng sang phía tay phải lách qua khỏi người Trác Thiệu Ninh.

“Anh đến là để đưa em đến trường” Anh nhanh chóng bước chân đuổi kịp cô, thùng thỉng nói. Mái tóc đen tuyền thẳng mượt được cột cao phía sau gáy, những sợi tóc mai trên vầng trán nhẵn mịn làm sáng bừng gương mặt thanh tú của cô. Anh giơ tay lên muốn chạm vào thì đột nhiên Phó Nghi Ân dừng phắt lại khiến suýt chút nữa hai người đụng vào nhau.

“Anh không cần phải làm như vậy” Phó Nghi Ân thẳng thừ từ chối, cô không muốn thể hiện tâm tư quá nhiều vào người mà cô không chắc chắn. Bỗng dưng một ngày, anh thường xuyên hiện diện trước mặt cô, bước vào cuộc sống thường nhật, cô không thể không phòng bị. Chẳng lẽ, cô thay đổi, người khác cũng thay đổi, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy chứ?. Thế nên, trước tiên cô phải thận trọng xa cách.

“Mẹ em đã đồng ý rồi” Anh cầm lấy cạp của cô, tự động đi về phía trước.

“Này, mẹ tôi...” Phó Nghi Ân chưng hửng đứng đực ra, muốn chạy vào nhà hỏi mẹ nhưng đành thôi.

Ngồi yên vị trên xe, anh mở điều hòa, khởi động chậm rãi xoay vô lăng lăn bánh ra khỏi con hẻm. Phó Nghi Ân vụng trộm liếc người bên cạnh, anh định đạt, trầm ổn, trên người mang hương vị của một người đàn ông trưởng thành chứ không phải là thanh niên hai mươi lăm nhoi ngoài đường. Trước kia, cô đã từng nghĩ quen Đỗ Gia Minh đã may mắn lắm rồi, anh ta luôn thể hiện phong độ, đẹp trai khiến trái tim thiếu nữ đổ gục, nhưng rồi cô phát hiện anh ta chẳng ra gì, bởi vì vết nhơ của bóng tối kia, cô không cách nào đặt lòng tin vào đàn ông nữa. Sống hai kiếp, hơn ba mươi năm làm người, chỉ là trải nghiệm sống quá ít ỏi, hiện tại, cô mong muốn cuộc sống không phải trải qua những phong ba sóng lớn, làm một con người bình thường trong cuộc đời yên ổn.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Trác Thiệu Ninh nhìn cô đang thần thờ, dường như ở trong một thế giới xa xôi anh không cách nào chạm tới được.

Phó Nghi Ân đan mười ngón tay vào nhau, đặt trên đùi mình khẽ lắc đầu.

“Đã ăn sáng chưa?” Anh lại quan tâm hỏi, mắt chăm chú nhìn đường trước mặt.

“Tôi ăn rồi”

“Anh vẫn chưa ăn gì cả”

“Sao anh không ăn”

“Anh sợ em đi mất” Anh thăm tình nhìn cô

“Có muốn ăn gì không? Tôi đợi cũng được” Cô đành nói.

“Không cần, anh đưa em đến trường trước” Anh khẽ lắc đầu, nở nụ cười rạng rỡ. Hóa ra, cô vẫn còn có thể nói ra những lời quan tâm này.

“Tôi có bánh bao hấp, anh có muốn ăn không?”

“Ừ, được”

Phó Nghi Ân kéo khóa ba lô, lấy ra một hộp giữ nhiệt, cầm một bánh bao nhỏ đưa tới trước mặt Trác Thiệu Ninh.

“Anh đang lái xe, không cần được” Trác Thiệu Ninh bắt đầu đi lên tiếng, tính mạng người con gái quan trọng nhất đang ở trong tay sao anh có thể lơ là được. Anh định trêu cô:

“Em có thể đúc cho anh”

Phó Nghi Ân hơi lúng túng trước tình huống này, không phải như vậy quá thân mật sao. Cô và anh cũng chẳng thân thiết, nhưng người ta đã bỏ công chờ mình đến trường không thể lấy oán trả ơn.

Cô cầm bánh đưa lên miệng anh, chờ đợi. Trác Thiệu Ninh sững sốt, vừa bất ngờ vì không nghĩ cô sẽ đồng ý, anh há miệng cắn một miếng lớn, trong lòng chan chứa nỗi niềm hạnh phúc.

“Anh có muốn ăn nữa không?”

Trác Thiệu Ninh vui vẻ gật đầu, mồm còn nhai ngòm ngòm, không chút hình tượng tao nhã đã bị phá vỡ trong mắt cô. Phó Nghi Ân bèn đút cho anh thêm một cái nữa, sau khi anh ăn xong, cô tự nhiên mở bình nước đưa ống hút cho anh.

“Cám ơn em” Trác Thiệu Ninh hưởng thụ sùng nịnh, xúc động nói.

“Không có gì” Đợi anh uống xong, cô đóng nắp lại, cất tất cả vào trong túi.

...

“Mấy giờ em tan học?” Anh lái xe tấp vào lề đường, còi dây an toàn cho cô, lên tiếng hỏi.

“5 giờ chiều” Cô mở cửa xe bước xuống.

“Ừ, anh biết rồi, em vào lớp đi” Anh đóng cửa lại, dõi theo bóng lưng cô khuất đằng xa mới từ tốn lái xe rời khỏi.

Trác Thiệu Ninh rẽ hướng về đường đến Trác Lâm, thuê mới khởi nghiệp, Nó chỉ là một xưởng nhỏ chuyên may đồ gia dụng, để gây dựng cơ ngơi thành một tập đoàn lớn mạnh như ngày hôm nay, không phải là dễ dàng. Cha anh một tay xây dựng nên cơ nghiệp chỉ hi vọng gia đình có cuộc sống tốt hơn, ngay từ nhỏ ông đã hướng anh đi theo con đường kinh doanh nhưng Trác Thiệu Ninh không có hứng thú với việc kế thừa sự nghiệp, người anh trai lớn hơn anh ba tuổi sớm đã cao chạy xa bay sống cuộc sống tự tại ở nước ngoài. Đến năm thi đại học, khi biết anh sửa nguyện vọng chuyên ngành, ông Trác suýt chút nữa lên cơn đau tim, từ đó anh không nhận được một đồng viện trợ nào từ nhà, đến thành phố X vừa học vừa làm, thi thoảng mới về thăm nhà, tuy không được cha chào đón nhưng người mẹ hiền từ mãi khóc lóc mong ngóng, anh chẳng thể ngoảnh mặt làm ngơ. Mỗi khi Trác Thiệu Ninh về nhà, Nhà họ Trác như nhuộm mùi thuốc súng, mẹ anh luôn là người đứng ra hòa giải đến mức, anh chỉ ở vồn vẹn ba ngày là rời đi.

“Xin chào anh, anh cần giúp gì không ạ?” Một cô nhân viên niềm nở lịch sự đứng dậy chào.

“Tôi đến gặp Chủ tịch Trác”

“Anh có hẹn trước không ạ?” Cô gái nhẹ nhàng hỏi

“Không có, cô cứ báo Trác Thiệu Ninh đến gặp” Anh đành nói

“Vâng, xin anh đợi một lát” Nói đoạn cô nhân viên liền nhắc điện thoại gọi lên phòng cấp trên.

Trác Thiệu Ninh quan sát xung quanh đại sảnh, không khí ở đây khá tốt, nhân viên cũng không tỏ thái độ hống hách. Một lát sau cô gái chạy đến thông báo, giọng kính cẩn.

“Mời anh theo hướng này, chủ tịch đang đợi”

“Cám ơn” Anh nói

...

Trong văn phòng ngăn nắp sạch sẽ, bố trí giống hệt thư phòng ở nhà. Ông Trác Lập Nghiệp đang nghiêm túc xem bảng hợp đồng, Trác Thiệu Ninh lên tiếng cắt ngang, thông báo sự tồn tại cho ông biết.

“Thưa chủ tịch, con đến rồi!”

“Ngồi xuống đi” Ông ngược mắt lên rồi cời bỏ mắt kính, đứng dậy đi đến bàn tiếp khách.

“Con đã sẵn sàng rồi, thưa cha”

“Cầm lấy cái này, đây là tư liệu đầu thầu cho dự án hợp tác với công ty CS” Ông giải thích.

Anh trầm ngâm cầm lấy lật một số trang ra, đây chẳng phải là công ty bất động sản sao? Thời điểm này thị trường chưa thực sự có tiềm năng.

“Đầu tư vào đây chẳng phải rất mạo hiểm sao?” Anh vội đặt vấn đề ngay.

“Nhưng ta muốn biết cách nhìn của con” Ông nghiêm nghị đáp

“Con biết rồi, con sẽ nhận cái này” Anh trả lời quyết đoán, ánh mắt không hề lung lay.

“Ta chờ biểu hiện của con, đừng làm ta thất vọng” Ông nhâm nhi ly trà nóng, cảm thấy tinh thần khoan khoái.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 7: Nỗi Lòng

Ông Trác thường thức tách trà nóng trên tay, thi thoảng nhìn cậu con trai út, thật ra ông đối với đứa con này kỳ vọng rất nhiều, nếu như mấy năm trước nó không cãi lời, làm trái ý thì ông đã không phải cố gắng duy trì việc kinh doanh đến tận bây giờ, Trác Lâm là niềm tự hào lớn nhất trong đời ông, gây dựng đồ biết bao mồ hôi công sức, trải qua bao nhiêu phong ba. Ông không nỡ giao lại cho bất kì ai không đáng tin, cũng không nỡ từ bỏ. Cứ nghĩ đến việc này là lòng lại nổi bão tức giận trùng trùng, rồi dần dần ông cũng nguôi ngoa, thầm nghĩ con cháu có phúc của con cháu. Ông từng hỏi vợ mình có phải kiếp trước tạo quá nhiều nghiệt không? mà kiếp này đứa con trai lớn thì bập vồ âm tính ở xứ người, con trai nhỏ cứng đầu quyết không thừa kế cơ nghiệp của gia đình. Từ khi chúng còn nhỏ, ông bận rộn liên miên, hai đứa bé đều là một tay vợ ông chăm nom, đôi lúc ông cảm thấy nợ người vợ này quá nhiều, nên cũng không đành lòng lớn tiếng.

Thiệu Ninh đột ngột trở về là việc ngoài ý muốn, ông khá bất ngờ dường như không tin, quản lý Trác Lâm không phải dễ, thằng bé tuy bản lĩnh hơn người, nhưng lại không có kinh nghiệm thương trường, xem ra ông phải bận rộn một thời gian nữa để xem tình hình thế nào. Quan sát biểu hiện, dự án này thành công hay thất bại cũng chính là đánh thẳng vào ông. Đánh cược một ván cũng xem như dạy cho thằng bé một bài học.

“Gọi chủ nhiệm Khai lên đây” Ông Trác trầm ngâm đứng dậy đi đến bên bàn làm việc, bấm số nội bộ.

Nói xong ông liền gác máy.

“Cốc cốc” Có tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

“Mời vào” Ông Trác liền nói

“Chào chủ tịch” Người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, gương mặt to tròn béo tốt, hồ hởi cười niềm nở.

“Đến đây” Ông Trác đứng dậy ra hiệu cho người đàn ông, rồi giới thiệu với Trác Thiệu Ninh đã đứng dậy khẽ cúi chào người đối diện.

“Đây là chủ nhiệm Khai, đã làm việc được năm năm” Ông nói tiếp

“Chào chủ nhiệm, tôi là Trác Thiệu Ninh” Trác Thiệu Ninh lịch sự bắt tay nói.

“Chào cậu” Chủ nhiệm Khai lập tức đáp lại, vẫn là vẻ mặt từ lúc bước vào đây đến giờ.

“Thiệu Ninh sẽ đến công ty làm việc, cậu chú ý chỉ dẫn” Ông Trác vỗ vai anh ta.

“Chủ tịch yên tâm, tôi sẽ cố hết sức” Nói đoạn anh ta liền tỉ mỉ quan sát người thanh niên khôi ngô này, thầm nghĩ “họ Trác” không phải là người nhà chủ tịch hay sao?. Anh ta ngỡ vực nhưng lại thấy vẻ mặt nghiêm nghị của ông Trác lại thôi không dám tò mò. Sau khi được sự cho phép, anh ta cùng Trác Thiệu Ninh ra khỏi phòng.

Anh ta đẩy cửa bước vào một phòng làm việc, đương lúc mọi người đều đang bận rộn.

“Bộp bộp, mọi người dừng lại trong năm phút” chủ nhiệm Khải cất giọng lớn khiến tất cả đồng loạt chú ý, nhìn chăm chăm vào người bên cạnh anh ta.

“Đây là Thiệu Ninh, người mới của công ty, từ nay sẽ cùng làm việc ở phòng của chúng ta” anh ta phát biểu đồng thời kêu gọi mọi người vỗ tay khiến không gian náo nhiệt hơn hẳn.

“Xin chào, tôi là Trác Thiệu Ninh, rất mong mọi người giúp đỡ” Giọng anh điềm tĩnh sau những ánh mắt tò mò, hóng hót.

“Xin chào, tôi là Phan Tùng” Người đàn ông trung niên bước tới gật đầu đưa tay ra với anh.

“Chào anh Tùng” Trác Thiệu Ninh đáp lại, đúng lúc này Trần Khải chen vào

“Trưởng Phòng, công việc của cậu ấy em bàn giao lại cho anh nhé” Anh ta vừa nói vừa nháy mắt.

Thật ra Trần Khải có lòng riêng, anh ta không chắc chắn được xuất thân của người thanh niên mà chủ tịch đích thân giới thiệu, thông qua việc này không phải muốn thử thách đây chứ? Trần Khải bụng đầy suy nghĩ, thôi đành giao cho Phan Tùng, ông ta là trưởng phòng, đương nhiên có liên quan trực tiếp, có trách tội cũng không phải mình anh ta gánh. Trần Khải chặt lưỡi, thoát khỏi những mưu tính trong đầu, duy trì vẻ mặt vui vẻ, thiện chí.

“Đây là chỗ làm việc của cậu” Phan Tùng đích thân dẫn Trác Thiệu Ninh tham quan vòng quanh cơ ngơi của Trác Lâm, sau đó chỉ vào một góc phòng phía bên trong.

“Cám ơn” Trác Thiệu Ninh vuốt nhẹ tay lên mặt bàn, có bám chút bụi bẩn, dường như vị trí này được bỏ trống từ rất lâu.

“Khi nào thì cậu nhận việc?” Phan Tùng gọi nhân viên đưa cho Trác Thiệu Ninh một số tài liệu rồi hỏi.

“Ngay ngày mai” anh đáp lại.

“Được, vậy có gì thắc mắc cứ hỏi mọi người xung quanh, tôi đi trước”

“Chào anh”

Phan Tùng rời khỏi thì lập tức đám người đồn lại tập trung xung quanh, lần lượt hỏi tới tấp.

“Em trai, em bao nhiêu tuổi rồi?” Một giọng nói của người phụ nữ có hơi uyển chuyển.

“Bạch cốt tinh mau tránh ra chỗ khác” hai người đàn ông lập tức đẩy chị ta ra khỏi vòng vây khiến chị ta tức giận la lối ôm xồm.

“Em trai sinh viên mới ra trường hả?” là lời phát ra từ miệng người đàn ông trông rất vui tính.

“Tôi đã đi làm được hai năm rồi” anh lắc đầu đáp.

“Vậy có bạn gái hay chưa?” Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng câu hỏi thì bộp chộp vô cùng, cô nàng hám trai lại bị tổng khứ khỏi khu vực cấm.

Trác Thiệu Ninh hơi thích ứng với sự nhiệt tình của mọi người, không có vẻ gì gọi là nghiêm túc đấu đá nhau, vui vẻ chan hòa là những cảm xúc anh nhận được từ xung quanh nên cũng vui vẻ đáp lại tất cả câu hỏi được đặt ra, trừ những thứ tế nhị của chị em phụ nữ.

“Haizz đừng có trùng chiều của đám phụ nữ này, anh đây tránh mệt lắm” người đàn ông vui tính vỗ vai tỏ vẻ cảm thông.

“Này này đừng có mà bêu xấu chúng tôi” người phụ nữ có biệt danh bạch cốt tinh đánh đá nhéo lỗ tai của anh ta kéo đi. Hình như đã quá quen thuộc nên mọi người đều cười xòa trước trận chiến của họ.

Anh nói lời tạm biệt rồi rời khỏi công ty, đưa tay lên nhìn đồng hồ thì đã gần giờ nghỉ trưa, đành lái xe một mạch về nhà.

...

“Thiệu Ninh, sáng ra con đã đi đâu vậy?” Mẹ thấy anh về liền lên tiếng.

“Con đến công ty” Anh xắn tay áo, đặt tập tài liệu trên mặt bàn.

“Con định làm việc ở Trác Lâm”

“Vâng”

“Thiệu Ninh, mẹ biết con hoàn toàn không muốn dính dáng đến việc kinh doanh, tại sao còn?” bà Trác thở dài lo lắng trong lòng, từng lúc con trai rời đi bà đã chẳng còn mong gì hơn là nó sẽ hạnh phúc với sự lựa chọn của bản thân, hết lòng khuyên nhủ chồng đừng quá khắc nghiệt với bọn trẻ. Nhưng giờ con trai trở về, còn đồng ý đến công ty làm việc, khiến người làm mẹ như bà không khỏi lo âu, bà biết Thiệu Ninh có nỗi chất chứa trong lòng không muốn bày tỏ với ai, thằng bé từ nhỏ đã trầm lặng, ít nói, tính tình y si chồng bà, nhưng lại không hợp nhau, gặp mặt là như nước với lửa, thằng bé cam

tâm tình nguyện trở về sống dưới cái danh con trai của ông chủ tập đoàn Trác Lâm quả thật là điều bà có nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

“Mẹ, con đã quyết định rồi, con muốn giúp cho công ty, dù gì cũng là cơ nghiệp của gia đình chúng ta” Anh nhẹ giọng đáp, coi như trấn an tinh thần của mẹ.

“Con đừng quá gồng mình ôm hết áp lực, có chuyện thì chia sẻ với mẹ” Bà nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng nói, đôi mắt tràn ngập tình yêu thương vô bờ bến.

“Con biết rồi” anh khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại của mẹ, dù sao mấy năm qua cha với công việc cũng chưa từng bỏ bê người vợ đảm đang nhân hậu, đối với cha, anh tăng thêm một phần kính trọng. Ông làm tất cả cũng vì gia đình này, cho dù nghiêm khắc với hai anh em nhưng chưa từng lớn tiếng với mẹ, ông chính là trụ cột của gia đình, là tấm gương cho anh cố gắng noi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 7 Nỗi Lòng(P2)

Chiều nay, Phó Nghi Ân vừa tan học bước ra khỏi cổng trường thì đã thấy xe màu xám đỏ ở khuất sau gốc cây, cô co chân chạy để gõ lên cửa kính.

Cửa trước lập tức mở ra, cô liền leo lên, không đợi anh phải giúp cô đã cẩn thận cài dây an toàn, rồi liếc nhìn anh, từ nãy giờ vẫn trầm ngâm.

“Đi học có vui không?” Trác Thiệu Ninh chạm vào ánh mắt trong suốt của cô, khởi động xe.

“Anh nói xem, chương trình học cấp ba còn nặng hơn học đại học” Cô bĩu môi, đã trải qua hai lần ngồi trên ghế nhà trường, dù cô không thông minh nhưng được cái cần cù chăm chỉ bù đắp, đều đã học qua nên tương đối nhẹ nhàng.

“Em học đại học chưa mà biết?” Anh đột nhiên hỏi.

“Chưa...tôi đoán thôi” Phó Nghi Ân nhìn anh một lần nữa, cũng may cô còn đối phó được với tình huống bất ngờ này, không lộ ra sơ hở. Ai đời có người tin được một người có thể chết đi sống lại, quay ngược thời gian chứ? Không chừng lúc đó còn bị tổng vô bệnh viện tâm thần cũng nên. Cô liền không nhìn được bật cười thành tiếng.

“Em cười gì vậy?”

“Không có” Nụ cười trên môi cô tắt ngấm, cúi đầu che giấu sự ngượng ngùng.

Trác Thiệu Ninh không cố ý ngắt ngang tâm trạng của cô, chỉ là buột miệng hỏi thôi, thấy hai má cô đỏ như quả cà chua chín nhìn rất đáng yêu, anh liền khôi phục tâm tình, chuyên tâm lái xe đưa cô về nhà.

“Em vào đi” Anh bước xuống, đưa cặp sách cho cô.

Phó Nghi Ân định nói lời cảm ơn thì cửa cổng nhà đột nhiên mở ra, là mẹ cô cùng dì Lâm Phương Nguyệt mẹ của anh bước ra, hơi bất ngờ, bà lên tiếng hỏi đồng thời nhìn cô.

“Thiệu Ninh, sao con biết mẹ ở đây?”

“Con đón Nghi Ân ở trường về” Trác Thiệu Ninh rất tự nhiên đáp lời, anh còn dùng ánh mắt dịu dàng nhìn khiến cô ngẩn người một lúc rồi mới lí nhí

“Con chào dì Nguyệt”

“Ừ, lâu lắm không gặp con”

Bà có thể cảm nhận được ánh mắt của con trai mình không bình thường, có bao giờ nó đối với ai nhiệt tình như vậy đâu. Tuy trước kia, con bé Nghi Ân thân thiết nhưng đã bao nhiêu năm rồi, tụi nhỏ đã lớn hết, Thiệu Ninh mới ở xa về, không lí nào.

“Mẹ cùng về thôi” Trác Thiệu Ninh nói phân tán suy nghĩ miền man trong đầu bà, anh chào dì Phó xong chở mẹ về luôn.

“Vào nhà thôi con” Bà Phó vỗ lưng con gái, nãy giờ không biết đầu óc để đâu?, mẹ gọi mấy tiếng cũng không hay biết.

“Sao thế?”

“Con không sao, mẹ nấu món gì cho bữa tối vậy?” Phó Nghi Ân tình cảm ôm lấy vai mẹ, hai người dung dăng đi vào nhà.

“Bánh canh tôm, mẹ còn để lửa sợ nguội mất” Mẹ chạy vào bếp bê nồi nước dùng ra khỏi bếp.

Phó Nghi Ân ăn uống rửa chén xong, thì mới lên phòng, cô lấy sách vở làm bài tập cho ngày mai. Một mõi cả ngày giờ mới được nằm sải lai trên giường hong khô mái tóc mới gội.

“Cốc cốc” Cửa gỗ hai tiếng, mẹ bung ly sữa nóng vào, đặt trên bàn, ngồi xuống bên giường sờ lên trán cô.

“Sao lại gội đầu giờ này?” Mẹ dùng khăn lau từng lọn tóc ướt cho cô.

“Con làm bài xong mới đi tắm” Cô ngồi dậy để mẹ lau tóc cho mình.

“Tắm khuya không tốt cho sức khỏe, mẹ đã bảo đi học về thì tắm không chịu nghe” mẹ nhẹ giọng trách cứ.

“Nhưng tắm giờ này mới mát” Cô lè lưỡi biện minh.

“Mau uống hết ly sữa nóng đi, mẹ phải trông coi xem con có uống hết không” Mẹ vói tay đưa ly sữa cho cô.

“Mẹ, đừng có tối nào cũng pha sữa cho con, ngán chết đi được” Trời sinh Phó Nghi Ân ra đã ghét mùi sữa, nghe mẹ nói cô được sáu tháng đã chẳng thèm đến sữa mẹ, bắt ép mới chịu uống sữa hộp nhưng chỉ gần hai tuổi đã ăn cháo com thay. Mẹ vì lo lắng không đủ dinh dưỡng để phát triển, gửi mua tặn ở nước ngoài.

Lớn lên một chút, không có ai bắt ép được cô uống một giọt nào, nhưng dạo này mẹ lại tiếp tục ngày hai bữa sáng tối, bắt cô uống bằng được thì thôi.

Phó Nghi Ân không muốn phụ tấm lòng của mẹ, vừa bịt mũi vừa uống xuống bụng.

Cô nhăn mặt trả ly không lên bàn, xin xỏ “Mẹ! hết hộp này mẹ đừng có mua nữa nha, con thật sự uống không nổi”

“Là di Ly, con còn nhớ không? Là bạn học cũ của mẹ, đã định cư ở Mỹ từ lâu, sữa hồi nhỏ của con cũng là di ấy gửi về. Mẹ nói là con dạo này hơi ốm nhờ di mua sữa bổ sung dinh dưỡng” Mẹ cười hiền.

“Rốt cuộc di ấy gửi về mấy hộp?” Phó Nghi Ân khóc ròng yếu ớt hỏi.

“Ba hộp, con ráng uống hết, khi nào mẹ thấy đầy đặn hơn thì dừng” Mẹ mỉm cười vuốt tóc cô, hóm hình nói.

“Mẹ” Phó Nghi Ân muốn kêu trời, cô sợ nếu đó là sữa tăng cân thì ôi thôi, thân hình con gái còn là gì. Hiện giờ cô nặng bốn mươi lăm kí chiều cao một mét sáu, tay chân gầy chút nhưng cũng đâu đến nỗi.

“Ngaoan, đợi tóc khô một lúc mới được đi ngủ” Mẹ đứng dậy nói.

“Vâng, con chúc mẹ ngủ ngon” Phó Nghi Ân che miệng ngáp.

“Nghi Ân, tan học cùng tớ đi mua đồ nhé?” Phương Nhạc xách xô nước nhỏ đổ vào chậu cây cải trên cửa sổ, hôm nay đến phiên tớ cô trực nhật, Phó Nghi Ân lấy chổi quét rác từ trong học bàn, nghe thấy vậy liền gật đầu đồng ý.

“Cậu đi mua gì vậy?”

“Ba mình bảo đi mua mấy túi hạt giống về trồng trong vườn” Phương Nhạc nhảy xuống ghế khiến nước trong xô suýt nữa đổ hết ra sàn.

“Á...không có giẻ lau đâu nha, sắp vào học rồi” Cô la oai oái, lấy tạm miếng mứt lau bằng chấm vệt nước dưới nền gạch.

Đề đề phòng bất chắc, cô dùng chai nước khoáng thay toàn bộ nước cho cây trường sinh, đến lúc dọn vệ sinh lớp xong cũng kịp bài vở cho tiết học đầu tiên.

“Ê tớ cũng muốn trồng cây, cậu hỏi ba cậu cách thức giúp được không?” Cô cúi xuống bàn thì thào to nhỏ với Phương Nhạc.

“Tớ biết hết nè, đề tớ chỉ”

Cô ra dấu ok với bạn rồi chăm chú vào bài giảng.

Cuối ngày, Phó Nghi Ân vội vàng thu dọn sách vở vào cặp, cô đi trước bỏ lại Phương Nhạc đang lè mè đóng gói những hình xếp hoa lá của cậu ấy.

“Tớ ra cổng trường trước, cậu nhớ khóa cửa lớp rồi gửi chìa ở phòng bảo vệ nha”

“Ừm” Phương Nhạc liền gật đầu

Ba chân bốn cẳng chạy, cô phải nói với anh một tiếng rồi mới yên tâm đi được, nhưng Phó Nghi Ân đợi mãi, cô nhìn về phía gốc cây bằng lăng quen thuộc nơi anh đỗ xe, vẫn chưa đến. Phải làm sao đây? Cô rối rắm nghĩ ngợi thì đã nghe tiếng Phương Nhạc gọi cô.

“Nghi Ân, xe bus đến rồi, mau đi thôi”

Cô đành bước lên xe cùng Phương Nhạc, nhìn mãi ra phía sau, cô không cố ý cho anh leo cây.

“Bô cậu đợi ai hả? Sao cậu cứ nhìn về đằng sau thế?” Phương Nhạc cười khi khi nghịch lộn tóc của cô, đây là thói quen quái dị của cậu ấy.

“Không có” Cô ngập chày nước mắt, đưa tay dụi mắt, vừa mệt vừa đói, trời âm u làm hai mí mắt trùng xuống.

“Mà mua hạt giống ở đâu vậy?” Cô hỏi

“Ở đường Đông Tiến” Phương Nhạc chỉ tay về hướng xe đang queo.

Khi đến trạm dừng thứ nhất Phương Nhạc nắm tay cô xuống xe, đi bộ chừng năm phút đến được cửa hàng chuyên bán hạt giống phân bón, Phương Nhạc có quen biết với chủ tiệm nên mua hàng rất nhanh, cô ấy chỉ dẫn phân loại một số loại cây trồng cho cô hiểu, Phó Nghi Ân chăm chú nghe, gật đầu nói “Tớ muốn trồng một vườn rau củ, cậu nói xem nên trồng cây gì bây giờ. Sân nhà tớ không rộng lắm, đất trồng có thể trồng chỉ chừng 2m vuông thôi”

“Nhà tớ trồng nhiều cây lắm, ba tớ chủ yếu chăm sóc cây cảnh, mua loại rau hay ăn đi” Phương Nhạc liền đề nghị.

“Rau cải bẹ xanh, củ cải, hay là làm dần bầu bí” Cô hào hứng tưởng tượng về khu vườn nhỏ của mình.

“Được, vậy mua đi, ngày mai tớ cho cậu mượn quyển sách hướng dẫn” Phương Nhạc đáp rồi giúp cô mua loại hạt tốt nhất, kèm theo một bịch phân bón” Phó Nghi Ân cất túi hạt vào cặp, tay cầm túi phân, thanh toán xong, cả hai vui vẻ lên xe trở về nhà.

Tối muộn, vì trễ chuyến nên giờ Phó Nghi Ân mới lo độ về tới nhà, cô thấy nhà tối thui, không lẽ mẹ còn chưa về sao? Cô lục tìm chìa khóa mở cửa vào, tạm đặt túi ở một góc.

“Nghi Ân, sao giờ này con mới về?” bà Phó không biết từ đâu chạy về thấy cửa cổng mở toang, con gái mình mở hời nhể nhại đang ngồi ở bậc tam cấp.

Phó Nghi Ân ngược lên nhìn mẹ liền đáp “con đi mua đồ với bạn, mẹ cũng mới về sao?”

“Mẹ về từ sớm rồi, nhưng Thiệu Ninh đến đón không thấy bóng dáng con đâu, thằng bé đang cuống lên đi tìm con rồi” bà Phó nhìn cô lại không dám quả mắng chỉ thờ dài nói.

“Con tan lớp không thấy anh ấy nên đi luôn” Phó Nghi Ân cười ngượng ngừng gãi gãi đầu.

“Đề mẹ gọi điện báo với Thiệu Ninh một tiếng” bà mở cửa vào nhà, liền dùng điện thoại bàn bấm số nhà họ Trác.

“Chị Nguyệt, Thiệu Ninh đã về chưa?”

Không biết bên kia nói gì mà bà liền nói xin lỗi

“Con bé nó đi mua đồ với bạn, xin lỗi chị, chừng nào Thiệu Ninh về chị báo một tiếng giúp em nhé”

“Được, cảm ơn chị” bà Phó nói xong liền gác máy.

Bước vào nhà, cô vô cùng thành khẩn hối lỗi “con xin lỗi, con nghĩ sẽ đi không lâu, ai ngờ chỗ đó khó đón xe nên...”

“Mẹ biết rồi, là do Thiệu Ninh sợ con gặp chuyện gì bất chắc nên đi tìm”

“Anh ấy chưa về nữa sao?”

“Ừm, thôi lên tắm rửa, còn ăn cơm nữa”

Phó Nghi Ân mở cặp lấy túi hạt cất lên kệ bếp rồi về phòng.

Tắm rửa xong, chưa kịp dọn cơm thì chuông cửa đã réo vang, dồn dập liên hồi. Cô liền đặt chén đĩa xuống chạy ra mở cửa.

Người đàn ông tóc tai ướt đầm rũ trên trán, hơi thở hồng hộc, mặt mũi trắng bệch không còn một chút máu, đột nhiên kéo cô vào ngực ôm thật chặt, hơi thở nóng hổi, những giọt mồ hôi thấm ướt áp vào tóc cô, Phó Nghi Ân cố sức đẩy ra, nhưng bất thành vòng tay cứng như kim sắt giam cô vào lồng ngực rắn chắc, cô tưởng mình không thở nổi, liền yếu ớt lên tiếng “anh Thiệu Ninh” đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

Xung quanh vẫn duy trì sự tĩnh lặng, tiếng thở của anh dần bình ổn, bàn tay đặt sau gáy, luồn qua khế tóc, người anh run rẩy giống như trái tim vẫn đập loạn liên hồi.

“Nghi Ân” Trác Thiệu Ninh khó khăn cất lời, cổ họng anh nghẹn đắng, cảm giác khủng hoảng mới vừa đây anh thật sự không muốn trải qua lần nào nữa.

“Hả? Anh nói gì?” cô ú ớ ngây ngô nhìn anh.

“May mà em không có việc gì” Anh khàn giọng

“Xin lỗi, định đợi anh rồi mới đi nhưng...” Cô còn chưa nói hết câu anh đã ngăn lời

“Không cần nói gì cả, em ở đây là tốt rồi”

Anh buông cô ra, hai bàn tay bao lấy gương mặt nhỏ nhắn, ngón tay thon dài lướt qua má, ánh mắt ôn nhu sâu thẳm nhìn cô.

Chẳng biết đến thời gian từng giây từng phút trôi qua, mắt anh dán lên người cô, nhìn sâu đến mức cô tưởng mình đã bị hút vào, anh tham lam nhìn ngắm người con gái trước mặt, chỉ cần một cái chớp mắt cũng sợ cô biến mất.

Phó Nghi Ân không biết phải làm sao, anh đột nhiên trở nên khó hiểu như thế, cô xấu hổ đẩy tay anh ra, lúng túng nói.

“Mẹ tôi đang đợi ăn cơm”

“Ừm, em vào đi” Anh thở dài trầm ngâm, lưu luyến nhìn theo sau bước chân loạng choạng vội vã của cô, bất giác mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 8: Tương Tư Nỗi Nhớ

Trác Thiệu Ninh có cuộc thương thảo với đối tác công ty, họp đồng do nhóm thị trường phụ trách có quá nhiều sai sót thậm chí còn bị đưa vào thực thi khi chưa qua phê duyệt của cha anh. Cũng may thời gian này, anh dành nhiều thời gian rà soát lại nếu không tổn thất không lường trước được.

Mãi cúi đầu vào tài liệu trên tay, thi thoảng phải một người.

“Xin lỗi chứ” Cậu bé sợ sệt cúi đầu, đầu tóc rối như tổ quạ, áo quần rách rưới, không lành lặn tiếc nhìn que kem rớt dưới đất.

“Đừng nhặt nữa, đi mua cây khác đi” Anh liền ngăn cậu bé lại, móc trong bóp ra mấy tờ tiền.

“Cám ơn chứ” Cậu bé rồi rít cám ơn rồi chạy về phía trước, anh thấy có một cô bé mặt mũi lấm lem đang núp ở góc tường đằng kia, thấy cậu bé đi đến, cả hai nắm chặt tay nhau. Anh đứng sững lại một lúc lâu, dường như hình ảnh đó đã in sâu vào tâm trí.

Thời gian quay ngược, cuống vào trong hồi ức, bên tai anh vang lên giọng nói rất non nớt.

“Anh ơi!” Bàn tay nhỏ xíu của Phó Nghi Ân rút rờ nút lấy ngón tay anh, miệng mím máo.

“Em làm sao? Sao lại khóc?” Trác Thiệu Ninh khụy đầu gối xuống đất, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt vuron trên má của cô bé.

“Không có ai đi họp phụ huynh cho em” Phó Nghi Ân khóc rầm rức kể lể.

“Cha em đâu?” Anh liền hỏi, bình thường anh biết ngoài anh ra thì cô bé chỉ quán lấy cha mình.

“Không biết, đi mất rồi!” Cô mím môi lắc đầu.

“Được rồi! anh sẽ dẫn em đến trường gặp cô giáo được không?” Anh xoa đầu cô an ủi

Lần đầu tiên, một cậu nam sinh mới mười mấy tuổi dắt theo cô em gái đi đến trường, cô giáo ái ngại nhìn anh gãi đầu giải bày, cũng tạm chấp nhận cho anh vào ngồi dự buổi họp dành cho phụ huynh học sinh, khi đó mọi ánh mắt hiếu kỳ đều đổ dồn lên. Không biết người lớn trong nhà bận rộn như thế nào mà anh trai phải đi thay, tiếng xì xào trách móc, thương hại, tay anh phủ lên bàn tay bé xíu mềm mại hi vọng cô không vì điều này mà cảm thấy tủi thân.

Hình ảnh năm đó in sâu vào trong tâm trí anh, chưa từng phai mờ, Nghi Ân của anh, bây giờ đã trưởng thành rồi, không cần đến anh nữa, tìm anh thất vọng như có ai đó bóp nát.

Trác Thiệu Ninh bất giác cười cay đắng, chuyện hôm đó anh hơi kích động nên nhất thời không khống chế được tâm tình. Đối với Phó Nghi Ân, anh không tài nào bình tĩnh được, phạm là chuyện liên quan đến cô, anh đều muốn can dự. Nỗi thấp thòm, lo âu khiến tim anh chết đứng, vừa ở công ty ra, anh tức tốc lái xe đến đón cô, nhìn đồng hồ càng thêm nóng lòng sợ cô đợi lâu. Nhưng khi đến nơi, xung quanh không một bóng người, anh bước xuống chạy vội hỏi bác bảo vệ.

“Bác có thấy một nữ sinh nào còn ở trong trường không?”

“Ra về hết rồi”

Anh nói cảm ơn liền đảo quanh mấy con đường gần đó, không thấy bóng dáng cô đâu. Lòng anh nóng như lửa đốt.

“Nghị Ân ...em ấy có nhà không đi?” Anh bấm chuông cửa nhà cô với hi vọng mong manh.

“Chưa, chẳng phải cháu đón con bé sao?” Di Phó ngỡ ngàng không hiểu, lại nhìn bộ dạng bơ phờ của anh, lo lắng hỏi dồn.

“Nghị Ân chẳng phải đi cùng cháu sao? Con bé đâu?”

“Cháu đến hơi trễ, chẳng thấy em ấy đâu cả”

“Haizz chắc con bé đi xe bus về rồi, cháu đừng lo” Di Phó thở dài đáp.

“Cháu ra trạm đợi em ấy” Trác Thiệu Ninh nói xong liền xoay người đi mất, anh như kẻ mất hồn ngồi đợi ở trạm xe, từng tốp từng tốp người đi ngang qua, có học sinh có người lao động, có nhân viên văn phòng nhưng tuyệt nhiên không có bóng dáng cô. Anh suy nghĩ miên man, tự hù dọa chính mình “không phải cô ấy gặp chuyện gì chứ?” Anh lao đầu ra đường chạy dọc khắp mọi ngõ ngách trong thành phố, Trác Thiệu Ninh ngồi trên ghế lái gục đầu xuống vô lăng, ánh mắt hiện vẻ mệt mỏi cùng lo lắng tuyệt độ. Giống như ...cảm giác y hệt con ác mộng kiếp trước, lúc anh biết đã hoàn toàn mất đi cô, trái tim tê tái lạnh lẽo, cổ họng nghẹn đắng, chưa bao giờ anh thấy bất lực như vậy. Tìm kiếm trong vô vọng, chẳng lẽ anh một lần nữa sẽ mất cô, không được Trác Thiệu Ninh thề thào gào thét trong đáy lòng, anh lái xe như điên trở về nhà cô, suýt chút nữa đâm vào gốc cây bên đường, tiếng thắng gấp phanh lại, anh lao xuống xe, ấn cửa liên hồi, cô nhất định đã về nếu không anh điên lên mất.

Lao tâm khổ tứ cũng may ông trời thương xót, là cô, là Nghị Ân của anh, Trác Thiệu Ninh kích động nhào đến ôm chặt cô vào lòng, hốc mắt anh đỏ hoe, dòng nước nóng hổi rơi xuống, ai nói đàn ông không thể khóc. Anh đang rơi những giọt lệ mừng rỡ, cuồng quýt, cũng may cô không sao, cô vẫn còn khỏe mạnh đứng trước mặt anh. Trác Thiệu Ninh chôn mặt vào tóc cô, ngửi thấy mùi vị thanh khiết ngọt ngào, tâm dần an ổn, giờ phút này anh mới cảm thấy như mình được cứu sống lần nữa. Cô chính là mạng của anh, là tâm can bảo bối duy nhất.

Để không trễ nải, anh mỗi ngày đều lái xe đến trước mười phút để chờ cô.

“Sao hôm nay anh lại đến sớm vậy?” Trác Thiệu Ninh một tay rút vào túi quần, cúi đầu, lưng dựa vào bên hông xe. Cô lại gần cũng không nhận ra.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, vội mở cửa xe, mới phát hiện ra bên cạnh cô còn có một người khác.

“Có thể cho bạn tôi đi nhờ không?”

“Được, hai em lên đi” Trác Thiệu Ninh lúc này mới lui về phía sau.

Phương Nhạc vội ghé vào tai cô nói nhỏ: “Anh hàng xóm của cậu thật đẹp trai” mặt cậu ấy đã sắp chuyển thành màu hồng phấn.

Phó Nghị Ân che miệng cười, lên án sự mê nhan sắc của bạn.

“Cậu đừng để bị lừa”

“Anh trai, anh là hàng xóm của Nghị Ân phải không?” Thái độ Phương Nhạc hào hứng phơi phới, vốn biết rồi mà còn hỏi.

“Đúng vậy” Trác Thiệu Ninh nhìn gương mặt phản chiếu trên kính chiếu hậu.

“Vậy hỏi nhỏ hai người rất thân sao?”

“Cũng tương đối” Ngập ngừng một giây anh lại nói.

“Quào, anh năm nay bao nhiêu tuổi? Có bạn gái hay chưa?” Phương Nhạc nghịch ngợm, thân thiết hỏi han.

“Anh là Thiệu Ninh, đã hai mươi tư tuổi, tạm thời chưa có bạn gái” Trác Thiệu Ninh trầm ngâm đáp, anh nhìn trộm phản ứng của Phó Nghị Ân, nhưng đáng tiếc trên mặt cô chẳng có biến đổi gì đáng kể, xem như chuyện vốn không cần để tâm.

“Hoa chưa có chủ” Phương Nhạc ho khan một tiếng, vừa cười vừa chọc eo Phó Nghị Ân.

“Hả?” Phó Nghị Ân mơ hồ, này giờ cô vẫn đang tập trung vào quyển sách trên tay.

Phương Nhạc trừng cô, quay ngoắt thái độ !!! dịu dàng thăm thăm với Trác Thiệu Ninh.

Dọc đường đi, tiếng Phương Nhạc lủi lo không ngừng, Phó Nghị Ân còn đưa nước cho bạn, sợ cô ấy nói đến khô cổ họng mất.

“Hai em cùng về nhà luôn hả?” Trác Thiệu Ninh bèn lên tiếng.

“Vâng, em đến nhà Nghị Ân làm bài tập, sắp đến kì thi cuối kì rồi” Phương Nhạc hớn hờ cướp luôn lời của Phó Nghị Ân, cô đành duy trì im lặng.

...

Về đến nhà, cô dẫn Phương Nhạc lên phòng, còn mình đi tìm một ít thức ăn nhẹ.

“Ăn cái này đỡ đói” Cô bung vào phòng nói với Phương Nhạc đang lăn quay trên giường.

“Nghỉ Ân, phòng cậu rộng thiệt đó” Phương Nhạc nốc ly nước vừa nhai ngồm ngoàm.

“Chẳng bù cho tớ, phòng phải chia ba xê bầy”

“Có chị em vui mà! Cậu xem ở một mình cũng cô đơn lắm chẳng đùa” Phó Nghi Ân cười, mặc dù cô thích sự cô đơn đó. Nhà có hai người có hơi trống trải thật.

“Ồ há, tớ mà không có người trò chuyện chắc điên mất” Phương Nhạc vốn tính cách hòa đồng hoạt bát, không điên mới là lạ.

“Vào chủ đề chính đi, đem sách ra, giải quyết đề cương nè” Phó Nghi Ân dựng cái bàn xếp giữa phòng, ngồi bệt xuống sàn.

Tối đó, Phương Nhạc ở lại ăn cơm xong mới về, cô nhìn đồng hồ hơn tám rưỡi đành chặt lưỡi tiễn bạn ra khỏi ngõ hẻm.

“Ước gì giờ anh Thiệu Ninh có ở đây nhờ ảnh chở về” Hai đứa ngồi đợi xe, Phương Nhạc ngẩng đầu nhìn trời than vãn.

“Đừng có làm tớ nổi da gà, anh Thiệu Ninh cái gì? Cậu mới gặp người ta có mấy tiếng trước” Cô gõ nhẹ lên trán Phương Nhạc, gió lạnh rung người.

“Nghỉ Ân, con mắt tớ rất chuẩn, tớ tin anh Thiệu Ninh là người tốt” Phương Nhạc lắc lư cái đầu, ngây ngô nói.

“Điều kiện tiên quyết là phải là trai đẹp chứ gì?” Cô bật cười khúc khích, trêu chọc.

“Ừm đúng rồi” Phương Nhạc gật đầu lia lịa, ánh mắt long lanh sáng ngời.

“Cậu đó, cẩn thận bị người ta lừa bán còn ngồi đếm tiền giùm”

“Huhu tớ nguyện ý” Nghe vậy, Phó Nghi Ân cũng hết phương cứu chữa, bó tay toàn tập. Cô bạn ngây thơ của tôi ơi!

Ít ra sự đơn thuần của Phương Nhạc bộc lộ từ cá tính chân thật của bản thân, kiếp trước tuy không rõ nhưng cô vẫn nghe được chút tin tức, Phương Nhạc sống trong một gia đình hoàn chỉnh, sau khi kết hôn có cuộc sống an nhàn, cô hi vọng kiếp này vẫn sẽ không đổi, người bạn duy nhất này- sẽ hạnh phúc giống như con người ấm áp của cô ấy vậy.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Phương Nhạc kho tay trước mặt cô.

“Không có” cô gạt tay cô ấy ra.

“Nghỉ Ân, bây giờ nói thật với cậu một chuyện” Phương Nhạc hiện vẻ nghiêm túc, thì thầm vào tai cô.

Cô ra hiệu gật đầu để cô ấy nói tiếp.

“Tớ không thích cái anh Gia Minh lớp trên đâu, từ lâu đã muốn nói với cậu rồi. Mà khi đó cậu rất thân thiết với anh ta nên đành giữ trong lòng” Cô ấy thận trọng nói.

“Tớ biết rồi, tớ cũng không thích anh ta” Cô thở phào, mỉm cười nhìn bạn.

“Không thích nữa hả? Tớ cứ nghĩ cậu giận dỗi với anh ta thôi” Phương Nhạc bắt ngờ vì thái độ bình thản của cô.

“Ừm, thật đó, không cần biết trước đây thế nào. Nhưng bây giờ có thể khẳng định tớ với anh ta tuyệt đối không một mối quan hệ” Cô khẳng định chắc chắn.

“Tốt quá! tớ sợ sợ nói ra cậu lại giận” Phương Nhạc dè dặt nhìn cô.

“Cậu ngốc quá, làm sao tớ giận vì chuyện còn con con đó được” Phó Nghi Ân xúc động nắm lấy tay bạn, nghẹn ngào nói.

Vì Đỗ Gia Minh, tên cặn bã đó mà cô chối bỏ bao nhiêu mối quan hệ tốt đẹp. Thật sự không đáng, anh ta không đáng giá một xu cát bạc nào.

....

Xe bus đến rất nhanh, nhìn Phương Nhạc ngồi trên xe vẫy vẫy tay. Cô mới xoay người bước đi.

Gần đến nhà, cô bắt gặp một bóng người đang đứng gần nhà mình, vì khoảng cách hơi xa, bóng đèn đường bị hư nên ánh sáng cứ lập lờ không nhìn rõ. Phó Nghi Ân thận trọng bước từ bước một, lúc đến gần cô mới thấy hơi quen.

“Anh Thiệu Ninh?” Cô nghi hoặc.

“Sao giờ này em còn ở đây?” Trác Thiệu Ninh giật mình quay lại, anh lúng túng đập điều thuốc trên tay.

“Tôi tiễn bạn về” Cô đáp

“VẬY Ờ. Giờ này con gái không nên đi một mình, sao không gọi anh” Giọng anh trầm bổng lên xuống.

“Gần mà, ngay trạm xe. Anh làm gì đứng ở đây vậy?”

“Anh đi dạo”

“Vậy tôi vào nhà trước, anh cứ đi dạo đi” Phó Nghi Ân mở cửa cổng định đi vào.

“Nghi Ân” Anh gấp gấp chụp lấy cổ tay cô, siết chặt.

“Hả?” Cô giật mình hé môi.

“Ở lại với anh một lát được không?” Giọng anh hơi u buồn, ánh mắt có chút mệt mỏi.

Chưa kịp mở miệng, anh đã kéo cô ngồi xuống trên nền xi măng. Hai bờ vai gần kề, không ai lên tiếng, không gian có chút tĩnh lặng, cô thì thoảng liếc nhìn người bên cạnh rồi lại đỏ mặt ngượng ngùng vì anh cũng đang nhìn mình, cô ngước lên nhìn bầu trời đen ngòm, ánh sáng lung linh giữa một rừng vì sao lấp lánh, nhìn thì gần thật, chỉ cách chưa được một phân tay nhưng sự thật chúng cách nhau hàng vạn năm ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 8(P2)

Dưới ánh đèn nhạt màu từ mái hiên phản ra, hai bóng lưng song song bên nhau, bóng anh đồ dài trên mặt đường, có chút hư ảo, ánh mắt thâm tình nhìn mãi góc nghiêng nửa gương mặt bị khuất trong bóng tối. Phó Nghi Ân ngẩng nhìn bầu trời đêm bao la rộng lớn nhưng không hề cảm thấy cô đơn bởi lẽ có một ánh mắt vẫn luôn dõi theo từng cử chỉ động tác của cô. Tâm trạng cô vui vẻ nên cũng không vạch trần, giả sử là một ai đó xa lạ có lẽ cô đã cho anh ta một cái tát vì sự khiếm nhã này. Con gái da mặt luôn mỏng, không chịu được khi bị người khác nhìn chăm chăm.

“Tại sao anh lại nhìn tôi?” Giọng cô cao vút trong màn đêm, là câu hỏi mang tính chấp vấn.

Trác Thiệu Ninh vội thu lại ánh mắt, khoảng cách này anh có thể bất cứ lúc nào cũng có thể chạm vào cô. Khi cô ngoảnh lại, hai mắt to tròn long lanh như ánh sao, anh sợ nhìn vào đó thì không tài nào nói ra những lời dối lòng.

“Nghi Ân” Anh thấp giọng gọi tên cô, mềm mại như nước.

Phó Nghi Ân mím đôi môi hồng nhuận, đưa mắt nhìn anh.

“Em có nhìn thấy hai ngôi sao ở hướng bắc kia không?” Anh vịn lên bả vai, xoay người cô ngước lên bầu trời, theo hướng tay anh chỉ- hai ngôi sao đúng là rất gần, cách xa những ngôi sao khác, trông thật lẻ loi.

“Chúng cũng không phải ở gần nhau, chỉ là từ đây chúng ta mới thấy chúng gần” Phó Nghi Ân đáp.

“Không, chúng ở gần nhau đấy!”. Anh kề bên tai cô thì thầm kể về một câu chuyện xa xưa

“Rất lâu trở về trước, có hai người vì tình yêu bị ngăn cấm, cô gái uất ức chết đi, không lâu sau đó chàng trai cũng qua đời. Em có biết tâm nguyện của họ là gì không?”

Cô thăm lắc đầu, mong đợi câu trả lời từ anh.

“Cô gái ước sẽ trở thành một ngôi sao”

“Còn người con trai?”

“Chàng trai đó vẫn nhớ lời ước hẹn của hai người, anh ta cũng ước mình trở thành một ngôi sao”

“Vậy họ có gặp nhau không?”

“Có...nhưng chỉ ở khoảng cách xa xôi, vĩnh viễn không thể gần nhau”

“Thật đáng tiếc” Cô cảm thán, thật quá tàn nhẫn, không phải càng đau lòng hơn sao?

“Nhưng tình yêu của họ là vĩnh hằng”.

Phó Nghi Ân lặng lẽ cụp mắt xuống, trên đời này giữa hàng vạn người ta chỉ gặp được vài người. Liệu có mấy ai ở lại được lâu, duyên đến ắt sẽ đi, không ai có thể mãi dừng chân ở một chỗ vì ai.

Trong câu chuyện anh kể chỉ đúng ở phần hai người phận bạc ra đi, chỉ có điều người con gái trong câu chuyện chưa từng biết đến tình yêu của người con trai. Đến lúc chết, cũng chưa từng được ở bên nhau, con người vì tình yêu mà vui vẻ cũng vì tình yêu mà héo mòn, yêu chưa đủ lâu, tình chưa đủ sâu thì bất cứ lúc nào cũng có thể buông tay.

Phó Nghi Ân mệt mỏi tựa vào vai Trác Thiệu Ninh, trời se lạnh nhưng cô không cảm thấy lạnh, những câu chuyện anh kể, giọng trầm ấm vang lên bên tai vô cùng dễ chịu. Rất thân thuộc, vô cùng gần gũi, kí ức trước đây ủa về, lúc Phó Nghi Ân còn chưa đến tuổi đi học, đã được Trác Thiệu Ninh dạy viết chữ, anh kiên nhẫn cầm tay nắn nót cho cô từng chữ một. Thời điểm Phó Nghi Ân cầm tập đọc bập bẹ từng chữ cái đầu tiên, anh vui mừng phát khóc, giống như đạt được thành tựu lớn. Sách truyện cổ tích là anh dùng tiền tiêu vặt mua cho cô, mỗi lần ai đi ngang qua trước cổng cũng bắt gặp hình ảnh cậu thiếu niên và cô bé mặc váy màu hồng tay cầm quyển sách đồng dạng đọc to, khi thì mím máo khóc nháo những lúc đó cậu thiếu niên sẽ nghiêm mặt cầm roi mây nhỏ. Nhưng cô bé chẳng sợ một chút nào, nũng nịu ôm lấy chân anh “Anh ơi! em đau răng, hôm nay không đọc được không?”

“Há miệng cho anh xem” Cô bé lập tức há miệng to

“Có phải lại lén chạy ra nhà chỗ dì Châu mua kem hay không? Anh đã dặn thế nào?” Anh nhếch môi nhìn bên mép cô bé còn dính kem, miệng còn vương mùi sữa.

Phó Nghi Ân cúi đầu rói rắm, cô nhớ đã uống nước rồi mà, sao anh còn phát hiện ra.

“Em... là do bọn Bảo Ngọc rủ em đi theo”

“Ăn mấy cây?”

Cô đưa lên một ngón, rụt rè lại cúi gằm mặt xuống.

Anh nghiêm túc khoan tay trước ngực, chẳng thềm hỏi han.

“Hai cây, chỉ có hai cây, em mang có hai ngàn thôi” Giọng đáng thương phân bua.

“Thật sự?”

Phó Nghi Ân gật lia gật lịa

“Anh đã dặn thế nào?” Anh trầm giọng tỏ vẻ nghiêm trọng

“Mỗi tuần chỉ được ăn hai lần” Cô ngấm nghĩ điểm từng ngón tay.

“Vậy thì đợi đến khi hết đau răng thì nói tiếp nhé. Còn bây giờ đến chỗ bác Khang”

“Em không đi đâu” Cô bé giấy nẩy khóc lớn, bác Khang chẳng phải là người xấu sao. Toàn dùng đèn pin rọi vào miệng trẻ con.

“Bôi thuốc vào sẽ không đau nữa”

“Anh nói dối, đau lắm!” Phó Nghi Ân khóc đến ngập lụt.

“Thiệu Ninh, sao lại ăn hiếp em gái thế kia?” Một người hàng xóm thấy vậy liền hỏi.

“Cháu...” Anh không nói nên lời.

“Anh không có ăn hiếp Ân, là anh muốn dẫn Ân đi nha sĩ” Phó Nghi Ân rung rung nước mắt, tìm kiếm ai đó thương cảm với mình.

“Vậy thì cháu phải nghe lời chứ”

Từ ngày Phó Nghi Ân khóc thét lên khi đến gặp nha sĩ, cô không được động đến đồ lạnh và ngọt nữa, tiền tiêu vặt bị tịch thu hết, mỗi ngày đưa cô đến trường, anh chỉ cho cô cầm 500 đồng, mà số tiền đó không đủ mua kem ở trường. Phó Nghi Ân lúi thúi ăn kẹo lạc trong túi, đến tận mãi về sau, anh đi rồi, cô cũng dần thay đổi, đối với những yêu thích lúc nhỏ không còn hứng thú nữa.

...

“Có lạnh không?” Trác Thiệu Ninh ôm lấy đôi vai nhỏ của cô, rồi lại thúc giục “Em buồn ngủ thì vào nhà ngủ đi, không lại cảm lạnh bây giờ”

“Ừm, anh cũng về đi, ngồi ngoài này sẽ bệnh đấy!” Phó Nghi Ân dụi mắt nói với anh, cô loạng choạng ngồi dậy, may mà chân không tê cứng.

“Ngủ ngon” Anh gỡ sợi tóc rối trên trán, ôn nhu xoa nhẹ đầu cô.

“Vâng” Phó Nghi Ân mở cửa vào nhà, để lại cho anh bóng lưng dần chìm vào trong bóng tối.

Đợi khi đèn phòng ngủ trên lầu hai bật sáng, anh mới quay người bước đi. Trong lòng ngập tràn niềm vui sướng, hạnh phúc đến từ những niềm vui nho nhỏ, chỉ cần như thế thôi! Từng bước từng bước xâm nhập vào cuộc sống của cô, lại một lần nữa bước vào thế giới của cô, giống như anh đã từ ở đó rất lâu rất lâu về trước.

Cô đối với anh xa lạ vốn là do khoảng cách và thời gian. Kiếp này, dù bất cứ giá nào anh sẽ không để chuyện ngoài ý muốn cản trở, người ở bên cạnh cô- duy nhất chỉ có mình anh.

Cuối tuần, Phó Nghi Ân hẹn Phương Nhạc cùng đi núi Thác, tuần trước mẹ bận việc đột xuất nên không đi được. Cô thức sớm chuẩn bị đồ ăn mang theo cho buổi dã ngoại.

“Nghi Ân, đã gọi cho bạn con chưa?” Mẹ cô bước vào phòng bếp lên tiếng hỏi, tiện tay sắp thức ăn vào thố nhựa.

“Một lát nữa bạn ấy đợi chúng ta ở đầu hẻm” Phó Nghi Ân lau dọn bàn bếp, xới cơm nóng trong nồi ra để nguội rồi trộn với dầu mè.

“Ừm, để mẹ gọi xe đến đón, chắc chừng 30 phút nữa đó”

“Vâng” Cô sắp xếp mọi thứ xong xuôi, rồi vào phòng thay quần áo.

Hôm nay, Phó Nghi Ân ăn vận đơn giản, thoải mái, quần jean ngắn khoe đôi chân trắng nõn, đầu đội mũ vành che kín mặt, xách đồ ra cổng, đã thấy bóng dáng Phương Nhạc vẫy từ xa.

Phương Nhạc hí hục chạy nhanh đến, tươi cười “Nghi Ân, đi đâu?”

“Mẹ tớ đang đóng cửa, cậu có thấy chiếc xe lớn nào đợi ngoài kia không?”

Phương Nhạc cầm cái quạt giấy trên tay phe phẩy, nghe cô hỏi liền lắc đầu.

Hai đứa ngồi xỏm xuống trên nền đất nói chuyện liên tục, Phương Nhạc lục lọi trong ngăn túi một bình inox vặn mở nắp, đưa cho cô “Uống đậu nành nóng không? mẹ tớ nấu”

Phó Nghi Ân xoa xoa tay nhận lấy, nhấp nhấp ngậm nhỏ, mùi hương đặc trưng thơm ngọt của đậu lan tỏa, ngon quá! Cô ngửa cổ lên uống ừng ực, lau hai bên mép, cô đưa bình trống trải lại “Sữa đậu nành mẹ cậu nấu ngon quá! Có bí quyết gì không?”

“Bí quyết gia truyền, không thể tiết lộ” Phương Nhạc cười khi khi đắc ý nói tiếp

“Nhưng nếu muốn uống, ngày nào tớ cũng sẽ mang cho cậu”

“Không cần đâu, lâu lâu mang cho tớ được rồi, cậu không biết đâu, dạo này ngày nào tớ cũng phải chăm chỉ uống sữa”

Phương Nhạc liếc nhìn vòng một của cô, rồi lại nhìn xuống ngực mình, oán than kêu trời

“Cậu uống sữa gì mà công hiệu vậy? hèn gì” kèm theo nụ cười quý dị

“Này, bắt lịch sự tự đứng nhìn chăm chăm ngực người ta” Phó Nghi Ân đỏ mặt nói ngược, không phải uống sữa đậu nành mới to ra sao? Cô hay nghe bọn con gái trong lớp truyền tai nhau mà.

“Mai tớ lên mang cho cậu một hộp” Cô thì thầm vào tai Phương Nhạc, đúng là ngực cô bạn cần bổ sung dinh dưỡng hơn.

“Thôi thôi... nghe cậu than ghê thế chắc sữa nhập ngoại đó ngán lắm a. Tớ không uống đâu” Phương Nhạc bĩu môi

“Không có, tại tớ bẩm sinh không thích uống sữa bột mà”

“Hai đứa đang nói gì đó?” Mẹ cô bất thành linh xuất hiện đằng sau, khiến cô nhìn lại những lời đang nói, xoay mặt lại cười rạng rỡ “Dì Ngọc nấu sữa đậu rất ngon, con đang hỏi công thức nấu”

“Ừm, xe đến rồi đó... chúng ta lợi từ từ ra cho kịp” Mẹ gật đầu nói

Trong lúc ba người Phó Nghi Ân hí hửng đi chơi vui vẻ ở núi Thác thì có một người đang cặm cụi vào đóng giấy tờ, tài liệu, vẻ mặt nghiêm túc, đắm chìm, thi thoảng khẽ nhíu mày suy tư, người đàn ông tập trung công việc cao độ luôn tỏa sức hút rất lớn, mấy cô nhân viên những phòng ban lân cận môn men tiếp cận, khi thì tình cờ đi ngang qua, khi thì đưa dò la tin tức.

Mặc dù xung quanh các cô gái đầu đầu nhau tranh giành cơ hội nhưng Trác Thiệu Ninh chẳng nảy nẩy để ý, tập trung vào khối lượng công việc dày đặc.

“Thiệu Ninh, chủ tịch cho gọi cậu” Phan Tùng bước vào phòng, gõ nhẹ lên bàn làm việc.

“Vâng, tôi biết rồi” Trác Thiệu Ninh đứng dậy, anh gấp tất cả tài liệu liên quan đến hợp đồng lần này.

Đứng trước văn phòng làm việc của cha, anh lịch sự gõ cửa.

“Mời vào” Giọng nói của Ông Trác từ bên trong vọng ra.

Trác Thiệu Ninh đẩy nhẹ cửa bước vào, anh tiến đến bàn làm việc đặt xấp văn kiện trước mặt ông.

“Đây là dự án mà chúng ta sắp kí hợp đồng với CS”

Ông Trác nghiêm túc lật từng trang, mặt không thể hiện nhiều cảm xúc, anh lặng lẽ chờ đợi.

“Tốt lắm, cứ làm theo ý của con” Ông trầm giọng gật gù

“Vâng”

“Trở về làm việc đi”

“Có một chuyện con muốn thưa với cha” Anh thấp giọng

“Nói đi”

“Có phải chúng ta đã từng ký với công ty Yến Miên một hợp đồng vào cuối năm ngoái không?”

“Ta chưa từng nghe qua chuyện này” Ông Trác nhú mày

“Đó là do tổ thị trường phụ trách, con thấy có điều gì đó bất thường, bởi vì điều khoản đều không có lợi cho phía công ty, nhưng gần đây lại nhập một lô hàng mới của họ”

“Có tổn thất gì không?”

“Con đang điều tra ngân sách, sắp tới sẽ có câu trả lời chính xác”

“Việc này về nhà sẽ bàn riêng, ta cần suy nghĩ một chút” Ông Trác ngược lên nhìn con trai.

“Vâng” Trác Thiệu Ninh cúi đầu nói, bước chân anh hơi chập chạp, có chút nặng nề. Anh biết nghỉ ngơi của mình không phải là không có căn cứ nhưng người anh nghĩ đến lại là chủ nhiệm Khai, cánh tay đắc lực của cha mình. Giới kinh doanh điều có nguyên tắc tối thiểu, bất kì ai cũng phải tuân theo, đó là luật bất thành văn, anh mới gia nhập vào bộ máy công ty đã làm một vố đau. Nhưng anh không thể khoanh tay đứng nhìn, đây là sản nghiệp của nhà họ Trác, nếu đã đi đến bước này anh phải có trách nhiệm giữ gìn và phát triển nó. Áp lực trên vai quá lớn, bao nhiêu năm nay cha anh đã gồng gánh, bây giờ đến lượt anh thay ông gánh vác trọng trách này.

Trác Thiệu Ninh đứng trên lan can ban công, nhìn khung cảnh bên dưới, lưng dựa hẳn vào vách tường, môi nhấp một ngụm cà phê đen không đường, bất giác nghĩ xem cô đang làm gì? Chắc là đang đi chơi rất vui vẻ, anh thầm thở dài bởi vì công việc bận rộn không thể phân thân thành hai để ở bên cô mọi lúc mọi nơi. Có phải cô đang cười tít mắt, hay là đang nô đùa. Có nhớ anh một chút nào không?

“Chào anh, anh muốn mua gì ạ?” Trác Thiệu Ninh bước vào cửa hàng công nghệ chuyên bán điện thoại di động, anh dạo một vòng rồi quay sang nói với nhân viên bán hàng

“Lấy cho tôi một cặp di động kiểu này, đăng kí số liền nhau” Anh chỉ mẫu hàng trong cửa kính

“Được ạ, mời anh sang phía bên kia đăng kí”

Sau khi mua hàng, anh lái xe về nhà.

Trác Thiệu Ninh mở túi đựng hai chiếc di động mới toang, một cái màu đen một cái màu trắng, lắp sim khởi động máy, anh lưu số vào danh bạ rồi cất chiếc màu trắng vào trong hộp nhỏ, đặt trong ngăn kéo đầu giường.

Anh dùng di động gọi vào số bàn nhà cô, im lặng chờ đợi.

“A lô?” Giọng nói ngọt ngào, êm tai của cô vang lên, anh hít một hơi thật sâu, giọng trầm thấp.

“Là anh”

“À...xin chào, có chuyện gì không?” Đường như cô cũng nhận ra giọng của anh nên hỏi lại.

“Em đi chơi về rồi à?”

“Vâng, về lúc 5 giờ”

“Đi chơi có vui không?”

“Có” Cô bẽn lễn đáp

“Vây hả? Còn anh cả ngày ở công ty” Anh nói đùa, nhắm mắt dựa vào đầu giường, nghe được tiếng cười của cô kèm theo lời cảm thán

“Anh vất vả rồi!...lần sau rảnh thì anh đi cùng nhé”

“Có thể xem đây là một lời hứa hẹn không?” Anh bật cười

“...” Đầu dây bên kia im lặng

“Nghĩ Ân, thật sự rất muốn đến gặp em. Nhưng anh mệt quá!” Giọng anh mệt mỏi, vẫn vượn nổi nhớ mẫn liệt.

“Anh...anh nghỉ ngơi sớm đi” Phó Nghi Ân áp úng nói xong liền cúp máy, tim cô đập thành thịch, ngồi thẫn thờ nhìn ống nghe treo lủng lẳng dưới bàn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 9: Cự Tuyệt

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó mà đã đến tháng mười hai, không khí lạnh ủa về khiến cả thành phố chìm trong làn sương mù dày đặc. Sáng sớm, Phó Nghi Ân mặc thêm áo khoác dày lên người, vừa định ra khỏi cửa thì mẹ đã kéo cô lại, choàng khăn ấm quanh cổ, đội nón len ngộ nghĩnh lên đầu, chỉnh sửa đầu tóc gọn gàng cho cô.

“Đường trơn lắm, con đừng có chạy nhanh kéo té đó”

Phó Nghi Ân vâng vâng dạ dạ, cười thật tươi, kiễng chân lên hôn lên má của mẹ

“Con đi học đây”

Nói xong lập tức chạy như bay ra mở cửa, không quên dừng lại vườn rau nhỏ trước nhà, đắp tấm ni-lông lớn che chắn trên dàn, thành quả này đã hơn mấy tháng rồi, mỗi lần chăm chút cô lại không nhịn được ý cười trên môi.

“Nghĩ Ân, đi được rồi đó, đừng để Thiệu Ninh đợi lâu” Giọng nói của mẹ từ trong nhà vọng ra, bà bắt đầu dĩ thờ dài nhìn cô con gái.

“Con biết rồi” Cô phui tay sạch sẽ, rút người vào trong áo khoác dài, lon ton chạy ra cổng. Chiếc xe quen thuộc đã đợi tự bao giờ, Trác Thiệu Ninh đứng thẳng tắp bên cạnh cửa xe, anh nhàn nại chờ đợi giống như thói quen đã ăn sâu vào trong tâm trí, khi thấy cô xuất hiện, anh bước đến đưa túi chòm nóng cho cô.

“Vào xe nhanh lên, sẽ lạnh đấy”

“Anh ở trong xe đợi cũng được mà” Phó Nghi Ân nhìn thấy hai vai anh đã thấm ướt hơi sương liền áy náy lên tiếng.

“Không sao, đưa tay đây” Trác Thiệu Ninh ôn nhu nắm lấy bàn tay lạnh buốt của cô, dùng bàn tay to ấm bao lấy, xoa nhẹ lòng bàn tay, làm xong anh đặt túi chòm lên tay cô.

“Sao không mang bao tay?”

“Hôm nay không lạnh lắm” Phó Nghi Ân lí nhí đáp, cô ghét cảm giác ngăn trở bởi lớp bông vải, thật vướng víu, dù có lạnh cỡ nào cô cũng lười biếng mang vào.

“Mũi em đỏ hết rồi còn nói không” Anh không nể nang vạch trần lời nói dối của cô, giọng trầm khàn hơn mọi ngày, có lẽ vì thời tiết mà khiến cổ họng không được tốt.

Phó Nghi Ân mắc cỡ cúi đầu, cô sờ cái mũi đỏ ửng của mình, giấu mặt vào trong khăn choàng cổ.

Trên đường lái xe đến trường, Trác Thiệu Ninh không ngừng nhắc cô không được làm cái này, không được làm cái kia. Hai lỗ tai ù ù cả lên, anh liệt kê hết mọi điều cấm trên cõi đời này.

“Em biết rồi, anh ngày nào cũng nói” Phó Nghi Ân liền kêu lên kháng nghị

Anh thờ dài, trầm mặc nói tiếp “Không được mua nước đá lạnh ở căn-tin. Anh tan làm sẽ đến sớm, đừng có đứng phía ngoài đợi anh, biết chưa?”

“Vâng” Phó Nghi Ân gật đầu, đời này sự xuất hiện của anh là điều ngoài ý muốn, cứ ngỡ anh sẽ ở mãi thành phố X không về. Nhưng cô không hiểu vì lý do gì khiến anh thay đổi, không những trở về mà mối quan hệ giữa hai người lần nữa được hàn gắn. Cô luôn xem anh như người anh trai, tính tình của Trác Thiệu Ninh rất ôn hòa, đối xử với mọi người xung quanh rất tốt. Có lẽ anh đối với cô chỉ là tình cảm anh em, không có ngoại lệ nào.

Phó Nghi Ân thật tâm muốn đối xử tốt với anh, xem anh như người nhà đối đãi. Lúc còn nhỏ, ngoài anh ra không có ai tốt với cô cả, nên sự nghi ngờ chỉ có một vài phần trăm nhỏ, thoáng qua trong phút chốc.

“Đây là bữa trưa của anh” Cô đặt hộp cơm lên đùi anh, khẽ nói. Từ ngày anh nói làm việc ở công ty rất bận rộn, không có thời gian nghỉ ngơi, cô liền mỗi ngày làm thêm cho anh một suất ăn trưa.

“Cám ơn em”

“Anh lái xe cẩn thận” Phó Nghi Ân mở cửa xe bước xuống, nhìn theo bóng dáng cô hòa vào dòng người đông đúc trước cổng trường, anh cúi xuống đặt tay lên hộp cơm còn ấm. Thời gian còn dài ở phía trước, anh không nên gấp gáp khiến cho cô sợ hãi.

“Nghi Ân, cậu sướng rồi nha. Đi học thì có xe sang đưa rước, ở trường thì có trai đẹp theo đuổi. Chao ôi!” Một giọng nói giễu cợt vang vọng khắp lớp, khiến những ánh nhìn tập trung vào cô. Nhất thời Phó Nghi Ân không hiểu chuyện gì đang diễn ra, đập vào mắt là hộp quà to đùng đặt trên bàn.

Người nói câu này chính là Nguyễn Hạ My, người bạn cùng lớp lúc nào cũng công khai đối chọi với cô. Nguyễn Hạ My là cô nữ sinh có diện mạo xinh đẹp nhưng tính tình lại quá chua ngoa, ở lớp Phó Nghi Ân không tiếp xúc nhiều cũng chẳng biết mình từ khi nào gây thù chuốc oán với cô ta.

Không phải vì thành tích học tập của cô luôn cao hơn nên cô ta ghen tỵ đấy chứ! Phó Nghi Ân nghi hoặc ngồi xuống bàn, tiện tay ném cái hộp xuống đất, chẳng thèm để tâm đến.

“Nghi Ân, là ai tặng cậu vậy?” Phương Nhạc tò mò ngó nghiêng

“Không biết”

“Có phải là anh Thiệu Ninh hay không? Khi khi lãng mạn quá đi” Phương Nhạc tâm tình kích động không thôi, cứ y như người được nhận là mình vậy.

“Không phải đâu, lúc này anh ấy có nói gì đâu” Phó Nghi Ân lập tức phủ định, cô cũng không nghĩ là anh.

“Vậy xử lý sao bây giờ?”

“Chắc ai đặt nhầm chỗ thôi. Cậu quan tâm làm gì”

Phó Nghi Ân đoán không ra ai đang giở trò trên chộc mình, cô tạm thời bỏ qua vì nghĩ đến chỉ càng rối bời. Giờ nghỉ trưa, trong khi cô đang định lấy phần cơm trưa ra thì bỗng dưng bên ngoài cả lớp náo loạn thành một đoàn.

Tiếng hò reo inh ỏi, tiếng cổ vũ vỗ tay làm không khí náo nhiệt như cái chợ, Phó Nghi Ân chau mày bịt chặt hai tai, chưa kịp ăn miếng nào thì một bó hoa hồng đỏ rực đã trình diện trước mặt.

“Nghi Ân, sinh nhật vui vẻ”

Phó Nghi Ân ngăn người nhìn bó hoa trước mặt, cô động não nhớ ra hôm nay là sinh nhật của mình, ngược nhìn người con trai đang ngượng ngùng đỏ mặt ngóng chờ phản ứng của cô.

“Đỗ Gia Minh, anh lại bày trò gì nữa đây?” Cô tức giận bật dậy.

“Anh không có ý gì khác... Nghi Ân, anh chỉ muốn chúc mừng sinh nhật em” Anh ta lúng túng, bộ dạng giả vờ ngây thơ cũng giống lắm. Cô hừ mũi khinh thường, căm ghét nói “Tôi không cần, anh mang những thứ này đi đi”

Nói xong cô cầm lấy hộp cơm, quay ngoắt người bước ra khỏi lớp trong sự ngỡ ngàng của mọi người xung quanh, tiếng xì xào bàn tán, tiếng cười khúc khích vang lên. Nhân vật nữ chính đã bỏ đi, để lại chàng trai đáng thương bị từ chối, nữ sinh bủn xỉn tiếc nuối vừa khinh khi mắng cô cao ngạo.

Đỗ Gia Minh chạy đuổi theo sau, anh ta vội vàng giải thích “Có phải em còn giận không? Hôm đó, là anh không kim chế được, anh thật sự xin lỗi”

Cổ tay bị nắm chặt, Phó Nghi Ân vô cùng mệt mỏi khi phải đối phó với người mặt dày vô liêm sỉ như anh ta, cô cúi lên gạt phắc tay Đỗ Gia Minh ra

“Anh không hiểu tiếng người hả? Tôi không thích anh, phải nói làm sao anh mới chịu buông tha đây?”

“Tại sao lại ghét anh?” Đỗ Gia Minh không cam tâm, anh ta nắm lấy tay cô giọng van nài.

“Đơn giản là không thích, không có lý do gì hết” Cô nuốt nước bọt, nhìn bộ dạng đáng thương kia, quyết tâm của cô đã quá rõ ràng. Trước đây cũng là vì

gương mặt này khiến cô mê muội để rồi ngã một vô đau, vết thương đến giờ vẫn chưa hoàn toàn khép lại.

Đỗ Gia Minh, đời này tôi không muốn tin tưởng anh thêm một lần nào nữa, hi vọng anh biết đường mà quay đầu đừng lừa dối người con gái khác nữa.

“Anh không làm được, em chỉ cần biết là anh thích em, thế là đủ rồi!” Ánh mắt của anh ta kiên định nghiêm túc nhìn cô, nói xong lùi thui quay lưng bước đi.

Tan học, Phó Nghi Ân còn đang suy ngẫm cách giải quyết mấy thứ nằm bên cạnh bàn học.

“Nghi Ân, lẹ đi cậu làm gì lay hoay này giờ vậy?”

Phuong Nhạc hồi thúc, ngoái đầu vào cửa nhìn cô.

“Minh xong rồi” Cô đành bỏ lại, cất khăn choàng vào trong túi, vội chạy ra.

“Anh đúng là mặt dày” Phuong Nhạc kéo tay cô đi ngang qua Đỗ Gia Minh, từ này giờ anh ta vẫn một mực đợi cô trước cửa lớp.

May nhờ có Phuong Nhạc, nếu không lại phải phiền muộn đôi co với anh ta.

“Anh cầm những thứ đó về đi, tôi không nhận đâu” Phó Nghi Ân ngoảnh mặt lại, cô hết sức bình thản nói.

...

Trác Thiệu Ninh lái xe đỗ gần cổng trường, anh gục trên vô lăng chờ đợi thì có tiếng gõ cửa kính, cứ tưởng là cô nên anh lập tức mở cửa.

“Chào anh, có phải anh đang đợi Phó Nghi Ân đúng chứ?” Cô nữ sinh mặc đồng phục của trường, mỉm cười xinh đẹp, dịu dàng hỏi.

“Đúng vậy” Anh bước xuống xe gật đầu đáp, có hơi nghi hoặc, là bạn học của Nghi Ân sao?.

“Em là Nguyễn Hạ My bạn cùng lớp với Phó Nghi Ân” Nguyễn Hạ My tươi cười rạng rỡ, trong lòng thì thầm ghen ghét, dựa vào cái gì mà cô ta được chào đón hơn cô chứ, hừ về ngoài thì cô ăn đứt. Nguyễn Hạ My đắc ý tự tin, cô không tin người đàn ông này không bị cô hấp dẫn.

“Nghi Ân xảy ra chuyện gì sao?” Trác Thiệu Ninh lo lắng hỏi

“Không có chỉ muốn nói với anh một chuyện” Cô ta nhếch môi thay đổi về mặt

“Chắc giờ này Nghi Ân còn đang ở bên cạnh bạn trai rồi. Anh không cần ở đây

đón cậu ấy”

“Cô nói cái gì?” Giọng anh hơi lớn, chớp lấy cổ tay cô ta, hỏi dồn.

“Hôm nay đàn anh lớp trên còn mua hoa tặng quà cho cậu ấy, cả trường đều biết” Nguyễn Hạ My cảm thấy tay mình đau đớn, cô ta ráng gượng cười, độc ác thêm nắm dặm muối. Nhìn về mặt tái nhợt của người đàn ông trước mặt, chắc chắn đã tin tưởng lời cô ta.

Ngay lúc này, Nguyễn Hạ My mừng rỡ nhìn thấy Phó Nghi Ân cùng Phuong Nhạc, theo sau còn có Đỗ Gia Minh, kịch hay đã lên màn, cô ta tò về thương hại định nói gì đó thì bị anh gạt ra.

Trác Thiệu Ninh nhìn cô đi tới, sau lưng lại là tên nhóc kia, gân xanh nổi lên, anh kìm nén cơn giận bước nhanh về phía cô.

“Anh Thiệu Ninh” Phó Nghi Ân bị lôi đi, cổ tay truyền đến cơn đau nhức, chuyển thành màu đỏ ửng. Sắc mặt của anh không được tốt, có chuyện gì sao? Cô định hỏi nhưng anh đã không cho cô cơ hội. Vòng tay ôm lấy eo, Trác Thiệu Ninh bế cô lên xe, anh đóng sầm cửa lại, lập tức phóng xe đi.

Phó Nghi Ân trở tay không kịp, còn chưa thắt dây an toàn đã bị động tác của anh làm cho khiếp sợ, suýt chút nữa đầu cô va vào cửa kính.

“Trác Thiệu Ninh, anh sao vậy?”

Bàn tay anh nổi gân xanh siết chặt thành nắm đấm, nắm chặt vô lăng, ánh mắt lạnh lùng vô định, không để ý đến cô, không màng đến mọi thứ xung quanh. Nhấn ga đạp thẳng về phía trước, xe vô định cứ chạy một đường thẳng tắp. Màn đêm buông xuống, cô mơ hồ nhìn cảnh vật xung quanh, lạ lẫm xa xăm.

“Dừng xe, mau dừng lại” Cô tức giận trừng mắt, định mở cửa xe. Trác Thiệu Ninh nóng giận nhìn cô muốn xông vào nguy hiểm thì thẳng gấp tấp mạnh bên lê, giữ chặt tay cô “Em muốn chết phải không?”

“Là anh thì có, anh định đưa em đi đâu?” Tức tối vùng khỏi tay anh, cô dấn mạnh vào lồng ngực anh, thờ dốc gào lên.

“Xin lỗi, đã hù dọa em rồi” anh khổ sở nói

“Anh bị làm sao vậy?”

“Có phải tên nhóc đó lại làm phiền em hay không?” Cô họng anh khô khốc, khó khăn nói từng lời.

“Sao anh biết?” Cô ngạc nhiên hỏi lại

“Nghĩ Ân đừng rời xa anh” Trác Thiệu Ninh chồm tới ôm chặt lấy cô.

“Anh đừng như vậy” Hô hấp trở nên khó khăn, cô vội vàng trốn tránh.

“Anh không cho... anh tuyệt đối không cho phép”

Trác Thiệu Ninh lăm bắm, ánh mắt bi thương tuyệt vọng, anh gấp gấp cúi xuống hôn môi cô, nụ hôn cuồng nhiệt bất ngờ, tay giữ chặt sau gáy, đầu lưỡi trơn ướt luồn vào quần lấy đầu lưỡi mềm mại. Nhớ nhưng, nhân nại, ngay giây phút đoạt lấy ngọt ngào của cô, ranh giới giữa hai người đã hoàn toàn bị phá vỡ.

“Bốp”

Phó Nghi Ân đẩy mạnh anh ra, giờ tay lên cho anh một cái tát mạnh. Đôi môi đỏ mọng sớm sưng đỏ, nước mắt cô tí tách rơi, không ngờ anh lại đối với cô có ý nghĩ này.

Cái tát của cô làm cho anh phần nào thanh tỉnh, đánh thức lí trí còn sót lại trong đầu. Trác Thiệu Ninh đau lòng nhìn sự kháng cự, nhìn gương mặt dầm lệ của cô, trái tim anh đau đớn mất đi cảm giác.

“Nghĩ Ân anh yêu em” Lời anh nói ra không đơn giản chỉ là tiếng yêu mà còn là lời chất chứa từ sâu trong đáy lòng.

Cô im lặng cúi xuống nhìn bàn tay đang nắm chặt của mình, cô cố hít thật sâu, bình tĩnh nhìn anh ” Em chỉ xem anh như một người anh trai”

Kiếp này, Phó Nghi Ân không đặt tâm tư vào tình cảm yêu đương nữa, đến nước này cô cũng không ngại ngốc xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ba từ anh yêu em quá nặng nề, cô không gánh vác nổi, cũng không nguyện ý nhận lấy, chỉ có thể nói xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 10: Chỉ cần anh yêu em

Phó Nghi Ân mím chặt môi, định chạm tay lên gò má của anh, năm ngón tay vẫn còn in hằn rõ rệt. Trong lúc rối loạn, cô đã quá mạnh tay, nhưng chưa kịp đã bị anh gạt ra. Trác Thiệu Ninh quay đi để lại cho cô bóng lưng cô đơn, nhìn anh như vậy cô thật sự không đành lòng.

“Xin lỗi” Cô cúi đầu nói khẽ, xin lỗi vì đã đánh anh, cũng là vì đã thẳng thừ từ chối tình cảm anh dành cho mình.

“Không sao, là lỗi của anh” Giọng anh khản đặc, nắm chặt vô lăng.

Một lát sau, anh lại nói “Thắt dây an toàn vào, anh đưa em về”

Hai tay cô yếu ớt nắm chặt vào nhau, có phải anh đã tổn thương rồi không? Cúi thấp đầu không dám nhìn nữa, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Không gian tĩnh mịch đáng sợ, Trác Thiệu Ninh trầm mặc nhìn về phía trước, không dám nghĩ ngợi, không muốn chấp nhận lời từ chối, anh sợ nhìn cô rồi bản thân sẽ không khống chế được.

Trong lòng Phó Nghi Ân không hề cảm thấy dễ chịu một chút nào, ngày hôm nay rốt cuộc là ngày gì mà liên tiếp những chuyện không ngờ đến đều đồng loạt xảy ra, cô từ chối hai người, một là vị hôn phu kiếp trước, hai là người đã luôn đối xử tốt với cô ở kiếp này.

Tháo dây an toàn, căn bản không dám nhìn anh, không dám quay đầu lại, cứ thế chạy một mạch vào nhà.

Niềm hi vọng hoàn toàn tắt rụi, cô thật sự không yêu anh, một chút tình cảm cũng không có. Phó Nghi Ân xuống xe chạy đi không ngoảnh đầu lại, cô quên luôn lời tạm biệt hằng ngày, luống cuống như tìm đường chạy trốn.

Nhìn theo bóng cô khuất dần đằng sau cánh cổng, Trác Thiệu Ninh mở chiếc hộp nằm trong hộp lái, ngay cả món quà này cũng chẳng còn lí do gì để tặng.

Anh thở dài chua chát, hốc mắt đỏ hoe những giọt nước mắt nóng hổi tự nhiên chảy xuống.

Anh đã sai sao? Anh không nên vì một chuyện còn con mà nổi giận với cô, không nên vì nó mà mất hết lí trí. Lời đã nói không thể rút lại nhưng lòng anh

lại cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường, nếu cô đã biết thì anh không cần giả vờ, từ bây giờ, có thể quang minh chính đại theo đuổi cô.

Kiếp trước anh không đánh mà thua, bại dưới tay của tên nhóc miệng còn hôi mùi sữa, hại cô gặp phải bất hạnh. Kiếp này muốn anh buông tay là điều không thể, Nghi Ân... tha thứ cho anh, là lúc trước anh không hiểu rõ trái tim mình nên mới bỏ lỡ tình cảm của chúng ta. Hơi thở Trác Thiệu Ninh lạnh dần, trái tim anh như vỡ vụn đóng thêm lớp băng mỏng bao bọc trong khí tiết lạnh lẽo.

Một đêm thật dài, nỗi thê lương trải rộng trong căn phòng trống vắng, chìm dần trong bóng tối, ánh mắt u buồn của người đàn ông nhìn chăm chăm vào chiếc hộp trong tay, một lúc sau anh cúi bỏ sợi dây chuyền bạch kim lấp lánh gắn trên chiếc di động, lặng lẽ bỏ vào túi quần.

Phó Nghi Ân rầu rĩ chôn mặt trong tấm chăn, lẩn lộn hơn nửa đêm nhưng không tài nào chợp mắt được, ánh mắt của anh cứ mãi quẩn quanh dòng suy nghĩ trong đầu. Sờ nhẹ lên đôi môi, thật sự không có chút rung động nào sao? Trác Thiệu Ninh có tình cảm với cô từ lúc nào? Là cô quá thờ ơ hay là do anh cất giấu quá kỹ.

“Cốc cốc” Cô ôm theo gối đầu, gõ cửa phòng của mẹ.

“Nghi Ân, con không khỏe ở đâu hả?” Mẹ lo lắng kiểm tra trán cô.

“Con muốn ngủ với mẹ” Phó Nghi Ân ôm chặt lấy mẹ, làm nũng như đứa trẻ.

Nằm trên giường, gục đầu vào người mẹ.

“Có chuyện gì sao?” Mẹ vuốt tóc mai trên trán cô, thủ thỉ hỏi.

Cô vội lấp đầu, nhắm mắt làm bộ thờ ơ giống như đang ngủ.

Bà Phó cúi đầu nhìn gương mặt non nớt ngủ an ổn, lòng thầm thở dài, con gái bà không biết vì lý do gì từ ngày té cầu thang hôn mê suốt một ngày khi tỉnh lại đột ngột thay đổi tâm tính.

Tuy thay đổi này là điều mà bà mong còn không được, nhưng có những điều con bé mãi giữ chặt trong lòng, con bé chỉ mới là đứa trẻ gần mười tám tuổi cần nhất chính là sống vui vẻ.

Từ nhỏ đã thiếu thốn một mái ấm trọn vẹn, con bé ít cười hân, cái gì cũng để trong lòng. Ngoài việc lo chu toàn cuộc sống của cả hai, bà cố gắng dành thời gian quan tâm đến con gái.

Phó Nghi Ân của hiện tại đã trở về với Phó Nghi Ân của năm trước mười hai tuổi.

“Nghi Ân của mẹ đã quay trở về rồi?” Bà Phó gạt nước mắt hạnh phúc.

“Mẹ ơi! Tập vé xe bus của con đâu rồi?” Mới sáng sớm Phó Nghi Ân đã chạy đôn chạy đáo tìm kiếm khắp đầu tủ ti vi.

“Con cần để làm gì? hết hạn rồi mà”

“Haizz con đi học đây” Tránh né câu hỏi của mẹ, Phó Nghi Ân chạy gấp, còn không nghe tiếng mẹ gọi đằng sau.

“Anh Thiệu Ninh” Đứng trước cổng là bóng lưng không thể quen thuộc hơn, có tránh né cũng chỉ càng thêm mất tự nhiên. Cô rụt rè lên tiếng

“Hôm nay em ra sớm mười phút, lên xe đi” Tự động mở cửa xe, anh mỉm cười nhìn cô.

“Anh không giận em hả?” Phó Nghi Ân gương đôi mắt to tròn đen láy nhìn lên, không phát hiện bất kì điểm bất thường trên mặt anh.

“Tại sao phải giận?” Trác Thiệu Ninh bật cười, nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, lên tiếng trêu đùa “Em làm gì khiến anh phải giận sao?”

“...” Cứ ngỡ những chuyện tối hôm qua chỉ là giấc mơ, sao anh có thể bình thản như vậy.

Phó Nghi Ân chần chừ muốn hỏi lại thôi. Lúc cô chăm chăm nhìn xuống mặt đường thì âm thanh trầm thấp vang lên “Nghi Ân, anh biết hiện tại sẽ rất khó khăn để em chấp nhận tình cảm của anh nhưng anh sẽ đợi”

“Em...”

“Bao lâu cũng được....Đừng từ chối anh ngay có được không?” Câu cuối thấp đến nỗi nếu không gần bên cạnh cô sẽ không tài nào nghe thấy.

Sự chân thành xuất phát từ trái tim không cho cô cơ hội từ chối.

Nguyên một ngày, đầu óc cứ treo lơ lửng đâu đâu. Đọc sách, làm bài tập đều mất hết hứng thú, chỉ muốn lười biếng nằm ườn trên bàn. Che chắn quyển sách giáo khoa trước mặt, Phó Nghi Ân một hồi lần ra ngủ. Thậm chí quên mất thầy giáo đang say sưa giải bài.

“Bàn số 4 đọc lại đoạn vừa rồi” Bỗng nhiên thầy từ bục giảng bước xuống, giọng uy nghiêm không hài lòng.

“Nghị Ân, dậy đi thầy kêu bạn kia” Phương Nhạc chồm lên lay mạnh lưng Phó Nghị Ân.

Phó Nghị Ân bị lay tỉnh, cô ngước lên nhìn thấy thầy giáo đang đứng bên cạnh, vô cùng xấu hổ vội bật dậy.

“Ra ngoài đứng, cuối giờ nộp bảng kiểm điểm cho tôi” Thầy nói xong nghiêm nghị quay người đi.

Đứng như trời trồng mới kịp tiêu hóa những lời vừa rồi, cúi gằm mặt bước ra khỏi lớp. Vào nhà vệ sinh, cô dội thẳng nước lạnh vào mặt, lấy lại tỉnh táo. Xong đời rồi! lần đầu bị kiểm điểm lại vì chuyện này.

Hết giờ học, Phó Nghị Ân thiu thiu bước ra khỏi cổng trường, nộp bảng kiểm điểm không nói còn phải chép phạt toàn bộ bài học hôm nay, cô khóc không ra nước mắt.

“Sao vậy?” Lo lắng nhìn về mặt yếu xiu của cô, không muốn gặp anh đến như vậy sao? Lòng Trác Thiệu Ninh giống như bị đâm một nhát thật đau.

“Xin lỗi, anh đợi lâu rồi hả?” Cô á ná nhẹ giọng

“Không lâu” Trác Thiệu Ninh khôi phục tâm trạng, ôn nhu lắc đầu.

Nắm lấy bàn tay, sợ cô lại tránh né nên anh dùng lực hơi mạnh. Đến cổng nhà, Phó Nghị Ân định lựa lời nói vài câu thì Trác Thiệu Ninh đưa cho cô chiếc hộp giấy màu hồng, anh mỉm cười “Ngày hôm qua quên đưa cho em, sinh nhật vui vẻ”

Ngạc nhiên, xáo trộn, cảm động... Phó Nghị Ân lăm lúi cúi đầu, cô khó khăn cất tiếng “Em là em không tốt, Thiệu Ninh em..”

“Nghị Ân, em có quyền từ chối thứ mình không muốn. Nhưng xin em đừng vội đẩy anh ra có được không? Dù em xem anh là gì đi nữa, anh chỉ muốn ở bên cạnh em, đến lúc thật sự anh thấy an tâm. Anh sẽ...” Trác Thiệu Ninh không thể nói ra hai từ buông tay, anh đang tự lừa mình dối mình, căn bản không cách nào rời xa cô.

“Em còn chưa nghĩ xa xôi như vậy” Phó Nghị Ân lắc đầu

“Vậy thì đừng cho bất kì ai có cơ hội đến gần em, ngoại trừ anh” Rõ ràng anh đang tuyên bố chủ quyền của bản thân.

Phó Nghị Ân đỏ mặt, nhìn về khăn trang của người đàn ông trước mặt. Cô che miệng cười, cầm hộp quà lên hỏi “Đây là gì vậy?”

“Mở ra đi”

“Cái này...” Phó Nghị Ân há hốc miệng, là di động kiểu dáng mới nhất trên thị trường. Kể ra, hiện tại người ta chưa thông dụng phương tiện liên lạc này lắm, chỉ có người làm ăn mới sắm thôi.

“Em đâu có cần dùng”

“Sẽ cần, em đi đâu anh còn biết đường mà tìm”

Cô bấu môi, ý anh là cô gốc đến nỗi không tìm được đường về nhà sao.

“Trong đó có số của anh, cần gì thì em cứ gọi”

Đối với vật dụng này cô quen thuộc hơn bao giờ hết nhưng vẫn cố làm ra vẻ không rành “Sử dụng thế nào?”

“Để anh” Trác Thiệu Ninh xích lại gần ân cần chỉ dẫn từng chút một, giọng nói trầm ấm dễ nghe.

“Sao anh lại đối xử tốt với em” Cô nghi hoặc nhìn anh

“Vậy anh không được đối xử tốt với em sao?”

“Chỉ là em hơi thất mắc, sao anh lại trở về đây?”

“Nghị Ân, anh thuộc về nơi này, tuy có chút chậm chạp nhưng anh hiểu rõ điều gì là quan trọng nhất, có gia đình, có em ở đây” Nhìn thẳng vào mắt cô, anh thâm trầm đáp.

“Anh có chuyện gì giấu em đúng không?” Có phải cô suy nghĩ quá nhiều hay không?

“Không có”

“Trước đây anh không như vậy” Kiếp trước chưa từng gặp lại, suốt mười năm đó anh chưa từng xuất hiện, giống như một cơn gió nhẹ thổi qua thời thơ ấu, biến mất không vết tích.

“Anh định chờ đến khi em trưởng thành” Anh lúng túng đáp

“Em mới mười bảy tuổi”

“Ừm, anh biết” anh ngại ngần sờ mũi, mặt đỏ gay.

“Hẹn gặp lại, anh về cẩn thận” Cô xấu hổ nhỏ giọng

Anh liền gấp đầu, khước môi nhếch lên.

“Anh mở khóa đi, em còn phải vào nhà” Người đàn ông này, sợ cô chạy sao? Mặc dù cô cũng rất muốn.

“Ừm” Anh đáp ngắn gọn, xoay mặt đi hướng khác che giấu vẻ mặt vui sướng.

Tranh thủ lúc còn sớm, Phó Nghi Ân thay quần áo xong xuống bếp chuẩn bị nấu cơm tối, vì ngày cuối tuần mẹ phải tăng ca. Dọn đầy đủ một bàn, cô gục xuống bàn chờ đợi.

“Nghi Ân, sao con ngủ ở đây?”

“Mẹ về rồi, con chờ mẹ về cùng ăn” Cô dụi mắt tỉnh dậy

“Đói bụng lắm đúng không? Từ mai không cần đợi”

“Ăn một mình buồn lắm, con đợi được mà. Cũng may thức ăn chưa nguội, con đi múc canh lên đã” Phó Nghi Ân ngồi dậy vui vẻ đáp.

“Hôm nay làm việc mệt lắm hả mẹ?”

“Cuối năm phải quyết toán cho xong. Hết đợt này mẹ không bận nữa” Mẹ là kế toán trưởng nên lúc nào áp lực cũng rất lớn, nhân viên kế toán bình thường đã bận nay gần đợt tết càng bận gấp trăm lần.

Cô xót xa, ước mong thời gian có thể nhanh hơn để có thể thay mẹ gánh vác cuộc sống gia đình.

“Con sao vậy? mau ăn cơm thôi. Món này nấu ngon hơn mẹ rồi” Mẹ cười hiền khen ngợi

Cô bẽn lẽn gấp thức ăn vào chén của mẹ, không khí gia đình ngập tràn ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 11: Xa lạ(P1)

Sáng sớm chủ nhật, Phó Nghi Ân được giao nhiệm vụ đi chợ mua thức ăn. Tới gần cổng nhà thì gặp dì Nguyệt cầm giỏ xách đi ngang qua, cô lễ phép chào hỏi

“Hôm nay, dì đi chợ sớm vậy?”

“Ừm, có khách đến nhà, dì đi mua một số thứ. Mẹ con đâu?” Dì Nguyệt mỉm cười đáp.

“Mẹ con đang ở nhà nấu cơm cúng giỗ bà ngoại”

“Vậy thì đi chung với dì cho vui” Dì Nguyệt thân thiết kéo tay cô, cả hai cùng sóng vai.

“Nghi Ân năm nay đã mười bảy rồi à? Năm sau con tính thi trường nào?”

“Con vẫn chưa quyết định” Cô mỉm cười lắc đầu.

“Học gần thi tốt, mẹ con ở một mình cũng cô đơn. Có con gái hủ hỉ qua năm tháng tuổi già. Nhìn nhà dì xem, hai đứa con trai chẳng có đứa nào chịu nghe lời” Dì Nguyệt thở dài một tiếng.

“Anh Thiệu Ninh đã về rồi mà dĩ”

“Dì cũng chẳng bảo được nó, chỉ mong nó mau kết hôn rồi sinh mấy đứa cháu để chăm nom”

Phó Nghi Ân bật cười “Anh ấy ưu tú như vậy, chỉ sợ người khác cảm thấy không xứng thôi”

“Đi chỉ cần cô con dâu hiền lành, ngoan ngoãn. Quan trọng hơn là Thiệu Ninh phải có tình cảm, hôn nhân mới lâu dài được”

“Đi yên tâm, anh ấy chắc chắn sẽ tìm về cho đi người con dâu xứng đáng”

“Nghĩ Ân này, tối nay con rảnh qua nhà đi chút được không?”

“Có chuyện gì không đi?”

“Tối nay, đi có mời cô cháu gái của một người bạn học, đi có ý muốn hai đứa nó làm quen. Mà chưa có cho Thiệu Ninh biết, nếu được thì con qua cùng, xem giúp cô gái đó có hợp hay không”

“Không được đâu đi ơi! Con sợ họ sẽ không được tự nhiên” Cô lo lắng từ chối

“Bối vậy đi mới nhờ con, xem như giúp đi được không? Con thấy rồi đó, Từ lúc trở về đến nay, Thiệu Ninh cứ mãi cắm đầu vào công việc, đi mong có người chia sẻ tâm sự với nó”

“Sẵn tiện nấu giúp đi mấy món, nghe mẹ con nói con nấu được mấy món rất lạ”

“Vâng, đi cứ gọi con sẽ qua” Cô không tiện chối từ, đành gật đầu nhận lời.

“Cảm ơn con nhé”

Phó Nghi Ân cúi đầu thất thần nhìn xuống mặt đường, sao bản thân lại gặp phải tình huống trở trêu này, anh là người đàn ông trưởng thành, sự nghiệp lẫn gia đình nên chu toàn, khoảng cách giữa cô và anh ngày càng xa xôi. Cô không muốn vì bản thân ích kỷ, và lại nếu giữ anh bên cạnh chỉ càng làm bản thân cô cảm thấy mình đang lợi dụng tình cảm của anh.

“Nghĩ Ân, một lát nữa con gọi Thiệu Ninh sang ăn cơm” Mẹ cô bày đồ cúng trên bàn thờ, thấp nhang xong thì thấy Phó Nghi Ân ủ rũ ngồi một góc.

“Chắc anh ấy bận rồi” Cô buồn bực đáp

“Không gọi làm sao biết?”

“Sáng nay con có gặp dì Nguyệt, nghe nói anh ấy sẽ xem mắt”

“À, dạo trước mẹ có nghe dì Nguyệt nói, con bé Mỹ Ngọc rất xinh đẹp, mẹ có gặp một lần rồi”

Phó Nghi Ân cố nặn nụ cười gượng gạo, lòng rối như tơ vò.

Sau khi dọn dẹp xong, cô bước vào phòng ngủ, đúng lúc này chuông điện thoại trong ngăn kéo tủ réo vang.

Chần chừ cầm lên đặt xuống, cô nằm sải trên giường không thèm bận tâm đến tiếng reo dai dẳng.

...

Mười hai cuộc gọi nhờ, năm tin nhắn chưa đọc... Phó Nghi Ân bật máy lên kiểm tra, di động này cô chỉ để ở nhà, ngay cả mẹ cũng không biết. Mỗi buổi tối, Trác Thiệu Ninh sẽ gọi đúng giờ, tuy chẳng trò chuyện nhiều nhưng theo thói quen cô sẽ chờ anh gọi đến.

Tin nhắn thứ nhất “sao không nghe điện thoại?”

“Em sao vậy?”

“Em không khỏe ở đâu hả?”

“Đi nói em ở trong phòng, ngủ rồi sao?”

“Thức dậy thì gọi lại cho anh”

...

6h tối, Xin phép mẹ xong, Phó Nghi Ân chậm rãi đi đến nhà Dì Nguyệt.

Đứng trước cổng căn nhà khang trang, sạch sẽ, cô bấm chuông cửa.

“Nghĩ Ân, mau vào nhà đi”

“Con chào dì, mọi người đã ăn tối chưa ạ?”

“Đi đang chuẩn bị, đi bảo Thiệu Ninh đưa Mỹ Ngọc đi mua vào thứ rồi”

Phó Nghi Ân cảm thấy bản thân đến đây hơi dư thừa. Chẳng lẽ giờ phút lâm trận lại quay lưng bỏ chạy, cô cười khổ trong lòng.

Một lúc sau, Trác Thiệu Ninh cầm hai túi trái cây bước vào phòng bếp, anh bất ngờ khi thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang trò chuyện vui vẻ với mẹ.

“Nghi Ân, sao em lại đến đây?”

“Là mẹ nhờ con bé đến, Mỹ Ngọc, đến đây để đi giới thiệu đây là Nghi Ân, con gái của bạn dì, nhà con bé ở gần đây” Cô chưa kịp trả lời, dì Nguyệt đã thay cô mở lời.

“Chào chị” Phó Nghi Ân cúi đầu chào người con gái đứng sau lưng anh.

“Chào em, rất vui khi gặp em” Nguyễn Mỹ Ngọc tươi cười nhỏ nhẹ đáp.

Trác Thiệu Ninh hơi lúng túng nhìn vào mắt cô, giống như phạm phải tội lỗi. Mặc dù, anh không biết lý do gì mẹ lại gọi Nghi Ân đến đây, nhìn vẻ mặt thân nhiên của cô, anh thầm thở dài.

“Em đừng hiểu lầm, việc này anh không biết là do mẹ sắp xếp” Nhân lúc mọi người không chú ý, anh lại gần thì thầm với cô.

“Anh giải thích với em làm gì? Mau ra với chị ấy đi, trong đây em lo được rồi” Cô đáp lí nhí.

Trong gian bếp trống vắng, Phó Nghi Ân loay hoay chuẩn bị, cô không biết bản thân đang làm gì? Chỉ cố tỏ ra bận rộn để trái tim bình tĩnh trở lại.

Do Dì Nguyệt quá nhiệt tình, cô đành lại dùng com, không khí xung quanh bàn ăn mang màu sắc quý dị, dì Nguyệt vui vẻ nồng nhiệt, đôi lúc cô có phụ họa vài câu. Chị Mỹ Ngọc đoan trang xinh đẹp, nói năng nhẹ nhàng, tính tình rất hợp với dì Nguyệt nên cả hai dần trở nên thân thiết.

Sau bữa tối, Chị Mỹ Ngọc kéo qua một chỗ ngồi trò chuyện, Phó Nghi Ân có thể cảm nhận được ánh mắt của chị ấy khi nhìn anh tràn đầy tình ý e thẹn.

“Em lớn lên cùng với anh Thiệu Ninh à?”

“Vâng”

“Vậy chắc hẳn hai người rất thân thiết, em năm nay học lớp 11 rồi sao?”

Phó Nghi Ân nhẹ gật đầu

“Chị tốt nghiệp cũng lâu rồi, giờ đi làm lại muốn được đi học. Em gái chị bằng tuổi với em đây”

“Vậy chị đang làm việc ở đâu?”

“Chị ở thành phố A. Đến đây thăm họ hàng”

“Thành phố A cũng không xa lắm”

“Ừ” Nguyễn Mỹ Ngọc mỉm cười

...

Hai người đang im lặng thì đột nhiên có tiếng ngắt ngang, Trác Thiệu Ninh đi đến nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô “Muộn rồi, anh đưa em về”

“Không cần đâu, anh ở lại với chị Mỹ Ngọc đi” Phó Nghi Ân đứng dậy, bối rối gỡ tay anh ra, cô đi vào nhà cúi chào chú Trác cùng dì Nguyệt.

“Nghi Ân” Anh nhú mày, nhanh chân bắt kịp bước chân của cô.

“Em tự về được”

“Có phải em giận không? Anh cam đoan đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng”

“Em không biết anh đang nói gì”

“Thật sự không bận tâm, em không để ý kể cả khi anh gặp gỡ người khác sao?” Anh siết chặt cổ tay khiến cô đau nhói

Phó Nghi Ân chớp mắt nhìn anh “Chị ấy rất hợp với anh, và lại dì Nguyệt cũng rất thích chị ấy”

“Đây cũng là mong muốn của em? Phó Nghi Ân, tại sao em vội vàng đẩy anh ra? Tình cảm của anh khiến em mệt mỏi đến như vậy sao?” Anh nóng nảy chấp vắn

“...” Sự im lặng của cô giống như một lời khẳng định.

“Được rồi, anh đã hiểu” Trắc Thiệu Ninh cup mắt xuống, điềm tĩnh nói. Bóng lưng anh mờ ảo trong màn đêm tĩnh mịch, cô khẽ sờ thờ dài, cổ họng nghẹn đắng không nói nên lời, cô không biết bản thân mình thật sự muốn gì ở anh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 11(P2)

Sau chuyện ngoài ý muốn tối hôm đó, đã hơn một tuần Trắc Thiệu Ninh không xuất hiện. Một lần nữa, anh biến mất khỏi cuộc sống của cô, giống như kí ức năm năm về trước, không một lời từ biệt, không một hồi âm. Nghĩ đến khoảng thời gian đó cô đã thống khổ như thế nào, cha mẹ li hôn, cô phải gồng mình học cách chấp nhận mất mát này lại không ngờ người mình tin tưởng nhất cũng rời xa.

“Anh Thiệu Ninh có nhà không đi?” Phó Nghi Ân áp ứng hỏi, đây là lần đầu tiên cô gọi điện cho anh nhưng chẳng may di động của anh tắt máy, đành bấm bụng gọi qua nhà anh. Mong dì Nguyệt sẽ không nghi ngờ.

“Thiệu Ninh không nói với con sao? Nó đi thành phố X rồi” Giọng dì Nguyệt có vẻ ngạc nhiên.

“Con quên mất, cảm ơn dì” Ngượng ngùng gác máy, cô cup mắt ủ rũ.

Trong đầu vang vọng câu nói của dì Nguyệt “Thiệu Ninh đã đi thành phố X”

Có phải anh ấy sẽ không trở về, không còn quan tâm đến cô nữa.

“Phó Nghi Ân, chẳng phải như mày mong muốn hay sao, giờ tại sao mày lại khổ sở?” Nội tâm kêu gào oán trách.

Thời gian trôi nhanh chẳng chờ đợi ai, Phó Nghi Ân một mình gặm nhấm nỗi tương tư trống trải, thi thoảng nhớ đến anh, giống như một thói quen đã ăn sâu vào tâm trí, mặc dù tự nhắc nhở bản thân không nên đặt niềm tin vào bất kì ai, cứ ngỡ trái tim vốn chai sạn nay lại vì một người mà nhớ mong.

Trước Tết một tuần, nhà cô đón tiếp một vị khách không mời. Nếu không gặp lại, cô còn quên mất sự tồn tại của ông ta trên cõi đời này.

Vừa mở cánh cửa, cô khựng lại muốn sập cửa quay đi.

“Nghi Ân, con gặp cha sao không chào một tiếng?” Giọng Phó Lưu khô khan

“Ông đến đây có việc gì?” Phó Nghi Ân tránh né sự đụng chạm thân thiết, giương đôi mắt lạnh nhạt nhìn ông ta.

“Con gái, con làm sao vậy? Có phải giận cha thời gian vừa qua không đến thăm con hay không?” Phó Lưu cười xòa, ông ta cứ tưởng cô chỉ đang hờn dỗi.

“Ông nghĩ nhiều rồi, chắc hẳn ông chẳng có thì giờ để quan tâm đến tôi” Cô mĩa mai nhếch môi cười.

“Con đang nói gì vậy?” Phó Lưu kinh ngạc vì thái độ của Phó Nghi Ân, ông ta chau mày

“Mẹ con đâu?”

“Ông tìm mẹ tôi làm gì?”

Đúng lúc này bà Phó về đến nhà, thấy người chồng cũ đang đôi co với con gái thì đi nhanh vào

“Anh đến đây làm gì?”

“Cô đi đâu mà để con gái ở nhà một mình, tôi đến để xem cô đối đãi với con gái tôi như thế nào?” Phó Lưu nhìn thấy vợ cũ, đôi giọng uy nghiêm dạy dỗ.

“Phó Lưu, nếu như anh còn biết đến con gái thì đã chẳng ở bên ngoài sinh ra đứa con trai kia, đừng có giả giọng làm người cha tốt ở đây” Mẹ cô mĩa mai, nắm lấy tay Phó Nghi Ân kéo cô vào nhà. Bà sợ con gái lại bị những lời của người cha tồi tệ này tiêm nhiễm.

“Cô đứng lại, Lâm Minh Tuyết tôi có chuyện muốn nói với cô” Phó Lưu gấp gáp xông vào, ông ta cạy thế tông cửa bước vào nhà ngồi trể trệ trên ghế giống như nhà của mình vậy.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Mẹ nói xong quay sang nói với cô “con vào phòng đi”

“Mẹ, cứ để ông ta nói, con cũng muốn biết” Nắm lấy tay mẹ, cô bước đến trước mặt ông ta

“Con gái, đây là vấn đề của người lớn, con về phòng đi” Phó Lưu nhã nhặn, ông ta liếc mẹ cô ra ám hiệu.

Đương nhiên cô biết ý ông ta không muốn cô nghe thấy những lời khó nghe sắp nói với mẹ. Trước đây, cô cứ tưởng ông ta là người cha tốt nhất trên đời, nhưng bây giờ nhìn về mặt đối trá kia cô lại thấy buồn nôn.

“Việc gì mà tôi không thể nghe, ông lại muốn mẹ tôi đưa bao nhiêu?, hay con trai ông lại ốm đau gì?” Cô cười nhạt

“Nghĩ Ân, sao con lại dám ăn nói như vậy?” Phó Lưu chỉ tay vào mặt vợ cũ mà mắng “Là cô dạy con bé đúng không? Cô đúng là người mẹ không ra gì”

“Đủ rồi, ông còn dám chửi mẹ tôi tiếng nữa, đừng trách tôi không khách khí với ông” Phó Nghi Ân mặt lạnh quá lớn.

“Từ khi nào con trở nên hư đốn như vậy?” Phó Lưu không thể tin được, dạo trước con gái ông ta vẫn còn là đứa ngoan ngoãn nghe lời vậy mà giờ lại ăn nói hỗn xược.

“Từ khi nào à?” Đứng bật dậy, cô cười lớn “Từ ngày ông phản bội mẹ tôi, sống cùng với người đàn bà vô liêm sỉ đó, ông và bà ta đều như nhau đều là kẻ đê tiện. Đừng nghĩ moi được đồng nào ở cái nhà này”

“Cửa ở chỗ kia, không tiền”

Phó Lưu á khẩu nhìn bộ dạng ghét bỏ của Phó Nghi Ân, nhất thời bất động, cổ ghì con tức giận trong lòng, ông ta nhẫn nại cũng bởi vì đứa con này còn có điểm lợi dụng.

Ra khỏi cổng nhà, Phó Lưu trút giận lên cánh cổng rào, mắng mủi vài tiếng rồi ê ẩm rời đi.

“Mẹ, sao này ông ta có đến chúng ta cũng không cần nhân nhượng” Khôi phục tâm tình, cô quay sang nhìn mẹ.

“Sao con biết cha con đến vì cái gì?”

“Là trước đây con cứ nghĩ ông ta là người cha tốt mới một lòng tin tưởng, nay con đã biết ông ta là loại người như thế nào. Mẹ cũng đừng giấu con”

“Con biết từ lúc nào?” Nghi ngờ của bà cũng có lý do của nó, mới mấy tháng trước đây thôi, con gái đối với người cha này thân thiết vô cùng, giờ ngoảnh mặt thờ ơ làm bà không khỏi kinh ngạc.

Nhìn nét mặt lo âu của mẹ, cô cắn răng bịa đại “Có lần con đến thăm ông ta, con đã nghe hết cuộc nói chuyện của họ. Con cũng biết ông ta thường xuyên đến nơi làm việc của mẹ quấy phá”

“Mẹ sợ con bị tổn thương, cha con...ông ta” Tiếng thở dài xen lẫn nét mặt phiền muộn.

“Trước đây con ngu ngốc mới bị người ta lừa gạt không những là khổ mẹ còn hại chính mình. Con sẽ không như vậy nữa” Cô nức nở khóc lớn, nước mắt lăn dài trên má thấm ướt hai lòng bàn tay.

Đêm giao thừa, làn khói từ bếp than rực lửa ở một góc sân sưởi ấm bầu không khí lạnh lẽo, Phó Nghi Ân chăm chăm nhìn nồi bánh sôi sùng sục lòng nao nức mong chờ. Đây là không khí nhộn nhịp, mùi vị Tết đã đến, ngoài ngõ tiếng trẻ em nô đùa, tiếng người lớn rôm rả báo hiệu mùa xuân đến trên mọi nẻo đường.

“Ngủ trước đi, mẹ canh cho” Mẹ choàng áo khoác mỏng lên người, lay bả vai đang ngủ gục ngủ gật của cô.

Cô dụi mắt lắc đầu “Không đâu, con đợi được mà”

“Ừ, giúp mẹ gói xấp bánh này cho đỡ buồn ngủ”

“Sao dạo này không thấy Thiệu Ninh sang nhà mình chơi, hai đứa cãi nhau à?”

Phó Nghi Ân trầm ngâm một hồi lâu, cô phụng phịu đáp

“Con không biết”

Bà Phó không nói thêm gì nữa, đối với chuyện giữa con gái và Thiệu Ninh thì nhắm mắt cho qua. Mặc dù rất an tâm về con người lẫn nhân cách của Thiệu Ninh nhưng bà cảm thấy con gái vẫn còn nhỏ, thời gian còn dài, không nên gấp gáp thúc ép, chỉ mong hai đứa giữ tình cảm anh em cũng tốt lắm rồi.

Năm mới tết đến, trong nhà chỉ có hai mẹ con, dòng họ đều ở xa, thế nhưng giao thừa năm nay khác hẳn mọi năm. Đây là năm mới đầu tiên kể từ khi sống lại, cô trân trọng từng giây phút được ở bên cạnh mẹ mình.

...

Đến lúc thức dậy lần nữa thì đã gần trưa ngày mừng một, loáng thoáng thấy mẹ bận rộn trong bếp.

“Mẹ, năm mới tốt lành”

Mẹ cười chìa cho cô một bao lì xì đỏ, Phó Nghi Ân tí mắt nhận lấy và nói cảm ơn.

“Chúng ta có đi đâu không mẹ?”

“Sáng nay, mẹ đã đến nhà cô chú đồng nghiệp rồi”

“Giỏ quà của ai đặt trên bàn vậy ạ?”

“À, Thiệu Ninh mang đến”

Nghe mẹ nói, cô chỉ cúi đầu giúp dọn dẹp chén đĩa, thật ra trong lòng đã rối loạn cả lên.

Ăn xong, hai mẹ con đến nhà hàng xóm chúc tết, một lượt cũng hết cả buổi. Về đến nhà, Phó Nghi Ân nằm gục trên giường mệt mỏi rã rời. Nhìn màn hình di động tắt ngóm dưới gối, cô thầm mắng người vô tâm kia, tại sao càng nghĩ đến lại càng cảm thấy chán ghét bản thân, từ lúc nào cô trở nên yếu đuối như vậy?

“Trác Thiệu Ninh, anh còn không gọi thì em sẽ không thèm để ý đến anh nữa”

Đã bao lâu rồi không gặp nhau? Lâu đến mức dường như sắp quên mất hình dáng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 12: Khách đến cửa

Đúng vào hôm mừng ba, mẹ đi vắng, Phó Nghi Ân ở nhà một mình. Mấy ngày nay cô chỉ quanh quẩn ở nhà không thì cùng mẹ đến nhà người quen chúc Tết, cuộc sống nhàn hạ đến mức nhàm chán. Từ sáng đến giờ, cô ăn bánh thay cơm, vừa ăn vừa nằm ườn trên ghế xem tiết mục giải trí trên ti-vi.

“Reng...Reng” Tiếng chuông cửa khiến cô giật thót lồm cồm bò dậy, chạy nhanh ra mở cổng. Vì cứ tưởng mẹ quên mang theo chìa khóa.

Trương Ngọc Nhã tươi cười, giọng điệu là lướt, gương mặt trắng bệch như mắc bệnh. Phó Nghi Ân giật lui về phía sau, cảnh giác nhìn bà ta

“Bà đến đây làm gì?” sau lưng Trương Ngọc Nhã còn có một đứa con trai, cô vẫn nhận ra đó là đứa em cùng cha khác mẹ của mình, kiếp trước nó lớn lên trong ruộng chiều nên hống hách chẳng xem ai ra gì. Thường xuyên nhìn cô bằng ánh mắt dâm dăng.

“Nghi Ân, chúng ta đều là người một nhà, sao con nỡ lòng nào, đi cùng em trai con đến đây để thăm con” Trương Ngọc Nhã véo tay đứa con trai thúc giục “chào chị đi con”

“Không cần, nhà tôi không chào đón loại người như bà” Cô ngắt ngang, lạnh nhạt mở miệng.

“Trời ơi! Để làng xóm biết con hỗn xược như vậy thật xấu mặt gia đình chúng ta. Là Lâm Minh Tuyết dạy con sao?”

“Bà không có tư cách mở miệng ở đây. Loại người phá hoại gia đình người khác như bà làm tôi thật kinh tởm”

“Nghi Ân, sao con lại ăn nói với dì con như vậy?” Phó Lưu này giờ núp ở đằng sau cánh cổng, ông ta tức giận xỉ vả vào mặt cô.

“Anh Lưu, anh nhìn xem, con gái mà anh nói là ngoan ngoãn đó hả?” Trương Ngọc Nhã giả là nước mắt liếc xéo nửa con ngươi, giọng ủy khuất.

“Mày mau xin lỗi dì, dì Nhã là vợ của cha”

“Các người dứt hết cho tôi, Phó Nghi Ân tôi chỉ có một người mẹ, còn cha tôi đã chết rồi. Ông là ai? Hình như tôi chẳng quen biết các người” Cô cầm cán chổi đằng sau cửa, giận dữ đập mạnh xuống xua đuổi.

“Mày thật hư đốn, ngay cả người cha này mày cũng không nhận, uống công tao yêu thương mày” Phó Lưu xắn tay áo, xông đến định tát cô.

Phó Nghi Ân không kịp tránh né, cứ ngỡ bị đánh trúng. Ai ngờ ngay khi bàn tay thô lỗ chạm đến má thì bị ngăn lại. Một vòng tay ôm lấy cô vào lòng che chở, giọng nói đanh thép

“Ông là ai mà định đánh cô ấy”

“Tao phải hỏi mày đó, tránh ra tao đang dạy lại con gái tao” Phó Lư sung mặt

“Là cha mà lại đi dùng vũ lực với con cái, chú Lư, chú đáng tuổi cha cháu, đừng để cháu phải khinh thường chú” Trác Thiệu Ninh che chắn người con gái sau lưng, anh lăm lăm nhìn người đàn ông đáng tuổi cha chú trước mặt, lòng rét lạnh. Ông ta có là ai đi chăng nữa cũng đừng hòng chạm đến cô.

“Thì ra là con trai của ông chủ Trác, lâu rồi không gặp cháu” Phó Lư xoay chuyển thái độ khi nhận ra thân phận của người trước mắt, ông ta không ngu đến mức đắc tội.

“Chú Lư, cháu thấy hôm nay chú đến đây không thích hợp. Cháu phải đưa Nghi Ân vào nhà” Trác Thiệu Ninh nói năng dứt khoát, kéo cô vào nhà.

Để lại một nhà ba người đứng sững sờ, Trương Ngọc Nhã hằm hằm mắng nhiếc sự vô dụng của ông chồng, Phó Lư đen mặt nhưng e sợ bà vợ đánh đá nên đành nín nhịn.

Theo sau lưng Trác Thiệu Ninh, lúc này Phó Nghi Ân mới nhớ lại giữa hai người vẫn còn khuất mắc. Anh quay sang nhìn về mặt ngơ ngác của cô, đồng thời buông tay ra.

“Anh đến đây có việc gì không?”

“Em không sao chứ?”

Cả hai đồng thanh lên tiếng.

Trác Thiệu Ninh chăm chăm nhìn bối rối trong mắt cô, anh không có ý định buông tha. Hơn một tháng, là bốn mươi lăm ngày đêm dài đằng đẳng anh đã cố ép bản thân mình không đến gặp cô. Chạy trốn về thành phố X, anh viện lí do bận rộn công tác để cố voi bớt nỗi bi thương.

Giây phút nhìn thấy cô, anh biết mọi cố gắng đều vô nghĩa, không thể từ bỏ, đời này đã định như vậy. Anh vì cô mà sống lại, không cam tâm giao cô cho bất kì ai.

Anh không cho phép người khác làm tổn thương cô, nhìn người cha vô trách nhiệm lớn tiếng mắng chửi suýt chút nữa đánh cô, anh thật sự muốn giết người.

“Anh đến đây làm gì?” Giọng cô hờn dỗi nên có chút lạnh nhạt.

“Tình cờ đi ngang qua” Làm sao có thể nói anh đến chỉ muốn nhìn em một chút.

“Lúc này, cảm ơn anh” Cô bối rối cúi mặt xuống.

“Ừm, vậy anh về đây” Chỉ có mình cô ở nhà, anh muốn tìm lí do ở lại cũng cảm thấy không thích hợp. Và lại giữa hai còn còn khuất mắc chưa hóa giải.

“Anh Thiệu Ninh...” Mắt thấy người quay lưng định bước đi, Phó Nghi Ân cuống quýt nắm lấy khuya tay áo của anh.

Giọng nói dịu dàng đến mức tim anh sưng lại, nín thở nhìn cô.

“Còn có chuyện gì sao?”

“Anh về lúc nào?”

“Mấy ngày trước”

“Tại sao không nghe máy của em?” Cổ họng cô nghẹn lại, giọng nói run rẩy.

“Anh...” Anh đau lòng khi nhìn thấy bộ dạng mềm yếu của cô, muốn ôm chặt cô vào lòng nhưng lại sợ bị đẩy ra.

“Có phải công việc có phải bận rộn hay không?”

Trác Thiệu Ninh không tìm được lí do bao biện, nhìn đôi mắt trong suốt tinh khôi trong lòng dâng lên cảm giác áy náy.

Ho khan một tiếng, anh đáp “Ừm, em vẫn khỏe chứ?”

“Anh gầy đi nhiều rồi” Cô không trả lời mà xót thương khi nhìn hai má anh hóp đi rất nhiều, quảng thâm giống như mấy ngủ nhiều ngày. Mặc dù công việc quan trọng nhưng ít ra cũng phải quan tâm sức khỏe, lòng cô càng giận anh.

“Tại anh bận quá!”

“Có phải trong lòng anh chỉ có công việc thôi đúng không?” Rõ ràng đây là câu khẳng định.

“Anh không...”

“Anh về đi, em mệt rồi” Cúi thấp đầu, giọng cô nhàn nhạt chẳng hề để tâm tia thất vọng trên gương mặt khô ngò.

Trác Thiệu Ninh buồn bã nhìn tấm lưng nhỏ gầy của cô, chẳng lẽ không có điểm sáng nào trong mối quan hệ giữa hai người.

“Anh vẫn chưa ăn gì cả...Đã hai ngày anh chẳng có thứ gì vào bụng” anh xoa bụng ngồi xuống ghế, thấy cô vẫn không có chút chuyển biến đành gập lưng ôm lấy bụng, rên khẽ, mặt tái nhợt.

“Anh bị sao vậy?” Cô lo lắng đỡ anh dậy, gấp gấp định đưa anh đi bệnh viện.

“Có cần đi bác sĩ không?” chân tay bủn rủn, cô thật sự sợ hãi.

“Anh không sao, nghỉ ngơi một lát là được” Ngã đầu lên vai cô, anh thì thào.

“Không được, chúng ta nên đến bệnh viện kiểm tra”

Cô đứng dậy tìm điện thoại.

“Không cần, anh hết đau rồi” Anh nhe hàm răng trắng tinh cười.

“Em đi lấy dầu cho anh”

“Còn đau không?” Dùng lòng bàn tay xoa nhẹ khoan bụng bằng dầu gió, hi vọng sẽ xoa bớt nỗi đau cho anh.

Anh khẽ lắc đầu, ánh mắt dán lên gương mặt đỏ ửng, chớp mũi lấp tấm mồ hôi. Đôi môi đỏ mọng nhấp nháy, nhớ nhung muốn hôn lên, muốn đoạt lấy hơi thở non nặn của cô.

Phó Nghi Ân xấu hổ rút tay lại, đóng kín lọ dầu đặt trên bàn vừa định mang đi cất thì thất lưng đột nhiên bị giam cầm trong vòng tay rắn chắc, hơi thở nóng hổi phả sau gáy, anh ôm cô ngồi xuống, gấp gấp thì thầm “Nghi Ân”

“Làm sao?” Cô tháo tay anh nhưng bất thành, xoay mặt lại đối diện với ánh mắt ôn nhu.

Chưa kịp dứt lời, toàn thân cô được bao bọc bởi thân thể cường tráng, đôi môi nóng hổi ập tới, đoạt lấy hơi thở của cô.

Đầu lưỡi thô nóng thành thực tiến vào bên trong khoang miệng, quấn lấy đầu lưỡi mềm mại. Nụ hôn vừa mạnh mẽ vừa da diết, sức nặng của anh như muốn nhấn chìm cô.

Ngay lúc cô tưởng mình sắp chết ngạt vì thiếu dưỡng khí thì anh mới buông ra, luyến tiếc sờ lên khóe môi sưng đỏ, anh thở dốc vùi đầu vào hõm vai cô, giọng khàn khàn “Nghi Ân, em là của anh”

“Tránh ra, anh đè em nặng quá!” Cô thẹn thùng đẩy anh.

“Không tránh, cả đời này đều không tránh, em chuẩn bị cả đời này đều bị anh làm phiền đi” Anh nói tay rồi siết chặt cô một lần nữa.

“...”

“Em có cảm giác với anh, lúc này em còn đáp lại” Anh đắc ý cười xấu xa, ngẩng đầu nhìn cô chăm chú.

“Em nào có” Cô vừa thẹn vừa giận, đánh thẳng vào lồng ngực anh mấy cái.

“Để anh thử một lần nữa” Nói xong liền một lần nữa hôn xuống môi cô, anh dịu dàng dò xét đôi môi run rẩy, rồi cuồng nhiệt quấn lấy cô dây dưa, không tránh khỏi lực đạo quá mạnh khiến cô phải ní non kháng nghị.

“Anh lưu manh”

“Anh đã muốn lưu manh từ lâu lắm rồi”

Phó Nghi Ân thở hổn hển, mặt đỏ như quả cà chua.

“Làm bạn gái anh nhé?” Anh hỏi hộp nói

“Không” Cô tủm tỉm cười, xoay mặt đi hướng khác.

“Em còn không đồng ý, anh sẽ...anh sẽ” Anh nghẹn tức không nói thành lời.

“Anh sẽ làm gì?” Cô bĩu môi hừ một tiếng.

“Anh sẽ hôn mãi đến khi nào em đồng ý thì thôi” Giọng điệu uy hiếp vô cùng lưu manh, đuôi mắt anh khẽ nheo lại.

“Bại hoại” Cô mắng

“Anh chỉ muốn bại hoại với em” nâng cả thân thể mềm mại dậy, để cô ngồi trên đùi mình, anh đáp tình bơ.

“Chẳng phải anh có bạn gái rồi sao? Em mới không thèm dùng chung đồ với người khác” Chợt nhớ đến nỗi bận tâm, cô bèn phụng phịu trách.

“Bạn gái nào? Anh chỉ có một mình em” Anh ôm cô dễ dàng, mặc dù biết cô chỉ đang làm nũng.

“Xi, chị Mỹ Ngọc, nghe nói hai người tiền triển đến mức cùng đi ăn tối rồi” Giọng cô chua loét.

“Đâu có, anh xin thề. Đó chỉ là phép lịch sự thôi” Anh đồ mồ hôi hột, chỉ sợ cô hiểu lầm bèn đem hết chuyện ngày đó nói ra, kể cả việc cả tháng qua anh đã trải qua như thế nào.

Mỗi lần nghe anh nói nhớ cô, Phó Nghi Ân đều không nhịn được nước mắt chảy xuống.

Chôn mặt vào lồng ngực ấm áp, nước mắt lăn dài trên má thấm ướt hết áo anh. Vòng tay ôm lấy tấm lưng vững trãi, cô ghen ngào “Em xin lỗi”

“Suyt, ngoan đừng khóc” Anh hôn lên nước mắt của cô, thâm tình an ủi.

“Thiệu Ninh đừng rời khỏi em”

“Thiệu Ninh, em đồng ý”

Cô liên tục gọi tên anh, giống như giọng nói thì thầm cả hàng trăm lần mỗi đêm mất ngủ.

“Em đồng ý cái gì?” Anh giả dò làm vẻ mặt ngạc nhiên.

Nheo cánh tay một cái thật mạnh, Phó Nghi Ân trừng mắt cuối cùng yếu xìu nói

“Anh có muốn ăn gì không? Hay em nấu ít cháo cho anh nhé?”

Trác Thiệu Ninh bật cười thành tiếng, không trêu chọc cô nữa, anh nâng cằm cô lên nghiêm túc nhìn vào mắt cô, kiên định nói “Nghi Ân, Làm bạn gái anh được không? Cả đời này anh chỉ yêu em, chỉ có một mình em, không bao giờ để em phải một mình”

Vùi mặt sâu vào ngực anh, cô xúc động không nói nên lời. Nguyên ý tin tưởng anh một lần nữa, cô cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.

Mười bảy tuổi kiếp trước, cô yêu một người khiến trái tim bị tổn thương.

Mười bảy tuổi của kiếp này, một lần nữa trái tim được sưởi ấm, cô trao cho anh tín nhiệm, ai biết được tương lai sẽ như thế nào? Ai biết trước được đoạn đường phía trước có bao nhiêu chông gai, Liệu cô và anh có đi cùng nhau đến cuối đoạn đường hay không? Cô chỉ làm theo những gì trái tim mách bảo.

“Em nguyện ý”

“Cám ơn em” Anh ôm chặt cô vào lòng, giọng khàn khàn xúc động “Cám ơn em rất nhiều”

Giống như được ban một ơn huệ, anh liên tục nói cám ơn, mặc dù không biết anh cám ơn vì điều gì nhưng vẫn ngoan ngoan im lặng nghe anh nói, đến bây giờ cô mới nhận ra vòng tay của anh lại ấm áp đến thế.

“Khụ hai đứa đang làm gì vậy?” Tiếng ho khù khù cùng giọng nói quen thuộc khiến cả hai nhảy dựng lên tách ra, loạng choạng lui bước.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 13: Một bàn tay vỗ không thành tiếng

Trác Thiệu Ninh giữ chặt eo cô, bình tĩnh lên tiếng “Dì” giống như không có chuyện gì xảy ra.

“Mẹ” Phó Nghi Ân áp ứng gọi theo

“Mẹ hiểu rồi, hai đứa cứ tự nhiên. Lát nữa Thiệu Ninh ở lại ăn cơm nhé”

“Vâng” Anh đáp thay lời.

Cửa phòng của mẹ vừa khép lại, bên này Phó Nghi Ân tức giận thui vào bụng anh, ngượng ngùng mắng “Anh còn cười”

“Nghi Ân, anh đói bụng” Nếu không phải đi về bất ngờ, anh đã có thể ôm cô lâu hơn một chút nhưng không sao, ngày tháng còn dài, anh sẽ có đủ thời gian ở bên cạnh cô.

Phó Nghi Ân xót xa nhú mày, đoán được chắc anh đã bị đau dạ dày vì ăn uống thất thường nên vội vào bếp nấu ít cháo trắng.

Lúc cô đang loay hoay trong bếp thì có một người đang ngồi nghiêm chỉnh đối diện với sự im lặng đáng sợ cùng ánh mắt dịu dàng của dì Tuyết, anh biết những điều dì sắp nói và cũng sẵn sàng tiếp nhận.

“Cháu thật lòng với Nghi Ân, mong dì cho phép” Anh lên tiếng trước phá tan bầu không khí yên tĩnh.

“Thiệu Ninh, cháu hiểu con bé được bao nhiêu? Cháu trở về mới một thời gian ngắn ngủi, liệu có phải cháu đang nhầm lẫn giữa tình anh em và tình cảm trai gái?” Những lời của bà là thật lòng, lo lắng không phải là vô căn cứ.

“Cháu thật sự rất hối hận về quãng thời gian không thể ở bên cô ấy nhưng thưa dì, cháu nghiêm túc, cháu phân biệt được đâu là tình yêu đâu là tình thân”

“Đối với cô ấy trước giờ đều không thay đổi” Anh chân thành nói, mặc kệ dì có cho anh là một gã biến thái đi chăng nữa, anh cũng sẽ không giấu diếm nữa tình cảm chất chứa trong lòng.

“Không phải dì không tin mà là cháu quá tốt, tính cách của hai đứa quá khác biệt, dì chỉ có một đứa con gái, không hi vọng con bé sẽ lựa chọn sai lầm”

“Cháu nguyện ý thay đổi để phù hợp với cô ấy, cháu rất cần Nghi Ân, không phải cô ấy thì không được”

Đáp trả là sự trầm mặc, có lẽ bà nên hỏi ý kiến của Nghi Ân trước khi quyết định hay ngăn cản chuyện tình cảm này.

“Em nấu cháo xong rồi, hai người đang nói gì vậy?” Phó Nghi Ân đi vào nhìn thấy cả hai đều mang vẻ mặt căng thẳng, nặng nề thì tò mò hỏi.

“À mẹ định hỏi hai đứa bắt đầu từ khi nào?”

“Mẹ, chuyện này con sẽ nói sau” Cô xấu hổ kéo anh đứng dậy đi vào phòng bếp.

...

“Có phải mẹ em gây khó dễ gì cho anh không?” Nãy giờ anh chỉ cầm muống khuấy trong chén chứ không ăn miếng nào, cô khoanh tay lên bàn, e dè hỏi.

“Không có”

“Nói dối, trán anh đỏ mồ hôi hết rồi, căng thẳng lắm hả?” Cô liếc anh, cười trêu chọc.

“Không có gì lớn lao, dì dặn anh chăm sóc em thật tốt”

“Yên tâm em sẽ nói chuyện với mẹ”

“Mặc kệ vì lí do gì anh sẽ không bao giờ buông tay. Em cũng vậy nhé?” Đột nhiên anh ngược lên nhìn cô, ánh mắt kiên định không kém phần sâu sắc.

Buổi cơm chiều kết thúc lạ thường, gần như mẹ cô đều lặng lẽ ăn cơm, không giống với mọi hôm, Phó Nghi Ân bồn chồn trong lòng, hết nhìn mẹ lại quay sang nhìn anh.

Định một thời gian nữa ổn định mới thông báo cho mẹ biết chuyện của cô với anh nhưng ngay khi cả hai xác lập mối quan hệ lại bị phát hiện. Cô mới mười mấy tuổi đầu đương nhiên mẹ sẽ sợ làm ảnh hưởng đến việc học tập.

Ăn xong, anh không nán lại lâu mà cáo từ ra về, cô muốn tiễn những mẹ đã cản lại.

“Để mẹ mở cửa”

Anh nháy mắt ra hiệu bảo cô cứ yên tâm, Phó Nghi Ân chắc lưỡi thầm nghĩ mặc kệ mình anh xoay xở, để xem anh thuyết phục được mẹ cô hay không, cô cũng không có ý định giúp anh đâu.

“Từ nhỏ Nghi Ân đã là đứa trẻ ngoan ngoãn, nhưng vì chuyện của vợ chồng dì khiến tính tình con bé thay đổi không ít, dì cảm thấy rất có lỗi vì đã bận rộn công việc mà bỏ mặc con bé một mình” Đứng trước cánh cổng, vừa mở ổ khóa cửa cho anh, dì vừa từ tốn nói, nỗi buồn không che giấu trong ánh mắt sâu thẳm.

“Dì không còn niềm tin vào lời hứa, trước kia Phó Lưu cũng hứa một lòng với mẹ con dì nhưng rồi cũng trở thành dĩ vãng, đến bây giờ ông ta vẫn là cái gai nhọn trong lòng của dì. Nghi Ân còn quá nhỏ, dì thật sự không yên tâm”

Anh trầm ngâm một lúc rồi thành khẩn nói “Mọi thứ trên đời này đều có thể thay đổi duy chỉ có tình yêu của cháu dành cho Nghi Ân sẽ không bao giờ

thay đổi. Xin hãy cho cháu thời gian để chứng minh, cháu sẽ bảo vệ cô ấy”

Khó khăn lắm cô mới chấp nhận yêu anh, không cần nói cũng đủ biết anh sung sướng đến mức nào, anh tin mình có đủ năng lực để bảo vệ cô. Tất cả những gì anh cố gắng bây giờ đều là vì tương lai sau này.

“Dì sẽ xem biểu hiệu của cháu, nhưng trước hết đợi Nghi Ân tốt nghiệp đã, tương lai con bé muốn làm gì, dì sẽ để nó tự quyết định”

“Vâng”

Đoạn đường từ nhà cô đến nhà anh thật ngắn ngủi, bước chân anh sỏi dài trên mặt đường, lên phòng liền gọi điện cho cô.

“Em đang ở trong phòng à?”

“Dạ, Mẹ em có nói gì với anh không?”

“Không có”

“Nghi Ân”

“Hả? Anh nói gì?”

“Anh nhớ em” m thanh trầm thấp vang lên, trái tim Phó Nghi Ân tăng nhịp đập loạn xạ, giấu mặt vào gối, cô e thẹn đáp “Anh đây là dụ dỗ con nít a”

“Ừm, chưa bao giờ anh mong cô nhóc của anh có thể lớn nhanh hơn một chút” Anh thờ dài

“Vậy anh có thể tìm người trưởng thành, chị Mỹ Ngọc rất thích hợp”

“Anh sợ ai đó đau lòng, mới vừa nãy là ai khóc... là ai ôm chặt không cho anh đi”

“Em nào có” Phó Nghi Ân chu môi, mắt mặt chết đi được, bị người ta nắm được đuôi rồi.

“Em buồn ngủ, cúp máy nhé! Anh ngủ sớm đi” Che miệng gáp, cô nhìn đồng hồ thấy đã muộn nên đành nói.

“Ừm, em ngủ đi. Đừng cúp máy, đợi em ngủ rồi anh sẽ cúp”

“Dạ”

Nhắm nghiền hai mắt, cô lấy lại sự yên tĩnh, nhìn màn hình di động bật mở hiển thị cuộc gọi vẫn đang kết nối. Hơn mười phút trôi qua, cô cảm thấy anh rất rảnh cũng rất dư tiền, thương tiếc số phút trên cuộc gọi, cô bèn nói khẽ “Thiệu Ninh, anh còn chưa ngủ sao?”

“Đợi em ngủ rồi anh sẽ ngủ”

“Nhưng rõ ràng em đã im lặng lâu lắm rồi mà”

“Anh biết em chưa ngủ” Anh bật cười giải thích.

“Thiệu Ninh, lần này em ngủ thật đó”

“Ngủ ngon”

Phó Nghi Ân mơ màng trở mình nằm im ắng, hơi thở nhỏ dần rồi nhẹ nhàng thở đều, mí mắt sụp xuống tự lúc nào.

Bên kia, Trác Thiệu Ninh gối đầu lên khuỷu tay, dù không nghe được tiếng thở của cô nhưng vẫn cảm nhận hơi thở mềm mại quấn quanh trong suy nghĩ, vị ngọt của đôi môi anh đào vẫn vương vấn trên môi, bất giác anh mỉm cười.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô cảm thấy tinh thần vô cùng khoan khoái, vươn vai bước xuống giường thì nghe tiếng mẹ vọng ngoài cửa.

“Nghi Ân, thức dậy đi chùa cùng mẹ”

“Dạ, đợi con một lát” cô quơ chiếc khăn mặt bước vào phòng tắm.

Hơn hai mươi phút sau, Cô xuất hiện ở phòng khách với bộ quần áo chỉnh tề.

“Đi thôi” Mẹ cầm theo giỏ xách đứng dậy nói.

Đến trước cổng chùa Thiện An, hai mẹ con định bước vào thì thấy dì Nguyệt đang đi ra.

“Úa, hai mẹ con cũng đi lễ chùa hôm nay à?”

“Chị đi sớm vậy? Xong rồi sao?” Mẹ cô đáp

“Em xong rồi, còn đợi con bé Mỹ Ngọc đi mua vài thứ ở bên kia” Di Nguyệt chỉ tay về phía đối diện.

“À, con bé ấy và Thiệu Ninh nhà chị có vẻ tiến triển tốt nhỉ?” Mẹ cô cười mà không cười, lạnh nhạt thăm dò.

“Em cũng chẳng biết, hỏi thì con bé Mỹ Ngọc mắc cỡ không nói đã đành, thằng bé thì chẳng có động thái gì. Em hơi lo” Di Nguyệt chán nản thở dài một hơi.

Phó Nghi Ân e dè nhìn biểu hiện trên gương mặt mẹ mình, bèn cố gắng lôi kéo sự chú ý.

“Mẹ, chúng ta đi thôi, một lát nữa người đến đông lắm”

“Ừm, vậy em vào trong trước” Mẹ quay sang nói với di Nguyệt.

Di Nguyệt tươi cười gật đầu, Phó Nghi Ân nắm chặt cánh tay mẹ mình, nhỏ giọng nói khẽ

“Mẹ, Thiệu Ninh nói với con, chuyện với chị Mỹ Ngọc, anh ấy sẽ nói rõ ràng với di Nguyệt, con tin anh ấy”

“Mẹ có nói gì sao?”

Cô lắc đầu “Dạ, không có, con sợ mẹ hiểu lầm anh ấy”

“Xem con kia, chưa gì đã bênh người ta chăm chặt”

“Mẹ” Cô đỏ mặt nũng nịu, lắc lay cánh tay mẹ.

“Thôi được rồi, con châm lên bát nhang, nhớ khấn vái bình an”

Xin được bùa bình an cho năm mới, Phó Nghi Ân lấy thêm một lá bùa đặt cẩn thận trong túi áo. Mẹ cô ở lại nói chuyện với trụ trì một lát nên cô ra trước. Lúc ra cổng liền đụng phải Nguyễn Mỹ Ngọc thân thiết trò chuyện cùng di Nguyệt, không qua chào hỏi thì có hơi mất lịch sự.

“Di Nguyệt, Chị Mỹ Ngọc”

“À em là Nghi Ân đúng không? Lâu rồi mới gặp lại” Nguyễn Mỹ Ngọc vui vẻ nắm tay cô

“Vâng, chị ăn Tết ở đây ă?” Thật sự cô không suy nghĩ sâu xa về sự xuất hiện của chị Mỹ Ngọc.

“Ừm, năm nay chị ăn tết ở nhà bà con”

“Nghi Ân, mẹ con đâu?”

“Mẹ đang nói chuyện với sư trụ trì, một lát sẽ ra ạ”

“Hay đến quán nước bên kia đường ngồi đợi, di và Mỹ Ngọc đang đợi Thiệu Ninh đến đón”

Phó Nghi Ân lặng lẽ ngồi chờ, quan sát này giờ cô nhận ra mẹ anh và chị Mỹ Ngọc thân thiết hơn cô tưởng, lại nói chuyện rất ăn ý, người ngoài nhìn vào còn tưởng hai mẹ con ruột, nghĩ lại mối quan hệ với anh, cô hơi chạnh lòng.

Trác Thiệu Ninh bước xuống xe, anh không ngờ Nghi Ân cũng đang ở đây, cô bình thản nhìn về phía anh.

“Sao em lại ở đây?”

“Em đi cùng mẹ”

“Thiệu Ninh, anh ngồi xuống đây đi” Chị Mỹ Ngọc kéo ghế đưa cho anh.

“Cám ơn” Anh không nhận lấy mà ngồi xuống bên cạnh cô.

Nụ cười trên gương mặt Nguyễn Mỹ Ngọc trở nên gượng gạo, cúi thấp xuống che giấu gương mặt đỏ ửng.

“Hay đợi di Tuyết ra rồi chúng ta cùng về luôn” Di Nguyệt bèn lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng đọng.

“Không cần đâu ạ, mọi người về trước đi, mẹ con không biết lúc nào mới ra” Phó Nghi n xua tay từ chối.

Trác Thiệu Ninh đứng dậy xoay người bước đi, một lát sau anh quay trở lại nói với mẹ mình.

“Con gọi taxi rồi, mẹ về trước đi, con ở đây cùng Nghi Ân” Anh nói xong cũng không nhìn về mặt thất vọng của Nguyễn Mỹ Ngọc.

“Không cần đâu, anh đưa mẹ cùng chị ấy về đi” Phó Nghi Ân lập tức phản đối.

“Thiệu Ninh, con không đưa Mỹ Ngọc về sao?” dì Nguyệt đen mặt tức giận nhìn anh.

“Mẹ, không phải mẹ nói có chuyện quan trọng phải làm sao? Xe con gọi rồi” Anh cầm túi xách thúc giục mẹ đứng dậy, ngoắc chiếc xe tấp vào lề đường.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 14: Âm Áp

Nguyễn Mỹ Ngọc lưu luyến không rời trên gương mặt lạnh lùng của Trác Thiệu Ninh, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, cô đã thích anh, tiếng sét ái tình chạm đến trái tim ngây dại. Nguyễn Mỹ Ngọc hi vọng có thể cùng anh tìm hiểu lẫn nhau, nhưng anh luôn đối với cô không lạnh cũng chẳng nhạt, thờ ơ khiến cô không tài nào hiểu được, bây giờ anh hoàn toàn trốn tránh. Cô không hiểu mình đã làm sai điều gì.

Qua tấm cửa kính, Nguyễn Mỹ Ngọc thất thiếu nhìn nét cười dịu dàng trên mặt anh, lòng nặng trĩu “giả như anh ấy có thể cười với mình như vậy”. Cô cảm thấy vô cùng ghen tỵ với cô em gái Phó Nghi Ân, dựa vào cái gì mà cô bé đó lại nhận được sự yêu thương, che chở của anh, cô tự an ủi bản thân “đó chẳng qua là tình cảm anh em thân thiết với nhau”. Nhưng trong lòng chưa xót không thôi, ánh mắt anh lộ rõ sự cung chiêu vô hạn, hay là do cô đã suy nghĩ quá nhiều.

Tiếng gọi của dì Nguyệt kéo Nguyễn Mỹ Ngọc trở về thực tại, dì khẽ nắm tay cô nhẹ giọng an ủi “Cháu đừng suy nghĩ nhiều, tính tình Thiệu Ninh là như vậy đó, cháu đừng để trong lòng”

“Cháu không sao” Nguyễn Mỹ Ngọc lắc đầu, cô ngáp ngừng giấy lát cuối cùng không nhận được tò mò “cháu thấy mối quan hệ giữa anh ấy và Nghi Ân rất tốt”

“Là anh em thân thiết từ nhỏ mà, cháu yên tâm... Thiệu Ninh tính nó từ trước đến giờ luôn như vậy nhưng nó không thể không thích cháu được, cháu là người con gái vừa xinh đẹp vừa hiền lành” Dì Nguyệt cười trấn an.

“Dì...dì đừng trêu cháu” Nguyễn Mỹ Ngọc đỏ bừng mặt.

“Mỹ Ngọc , cháu phải kiên nhẫn, sau này Thiệu Ninh phải nhờ cháu rồi”

Nguyễn Mỹ Ngọc cúi đầu vội che giấu sự ngượng ngùng, nụ cười kéo đến tận mang tai. Nghĩ đến anh, trái tim lại bỗng rối loạn, với sự tín nhiệm của dì Nguyệt, cô tin mình sẽ sớm chiếm được trái tim anh.

Đội chiếc xe màu xanh rời đi, Phó Nghi Ân cấu mạnh vào mu bàn tay đang bao lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, khiến anh nhăn nhó thể hiện về mặt vô tội nhìn cô.

“Mau buông ra” cô lạnh giọng.

“Không buông” Mười ngón tay đan chặt vào nhau, anh giữ chặt không cho cô gãy dựa.

Phó Nghi Ân chỉ giả đồ để thử lòng anh, cô tin anh sẽ không bao giờ làm cô thất vọng, giọng cô dần nũng nịu “đau quá!”

“Xin lỗi, anh không cố ý” anh xoa nắn bàn tay đỏ lỵ của cô.

Cô gái nhỏ đang giận dữ với người yêu, không để ý về mặt lo lắng của anh, cô rút tay lại, quay mặt sang chỗ khác. Trác Thiệu Ninh đau lòng nhìn khoảng không trước mặt, anh còn định tìm cách dỗ dành cô gái của mình thì thấy đôi vai của ai đó run lay bầy, anh còn tưởng cô bị chọc đến phát khóc nên cuống quýt xoay cô lại, ai dè người nào đó liến ranh mãnh nháy mắt với anh.

“Đại ngốc, em không có giận”

Trác Thiệu Ninh kéo cô đứng dậy, chưa kịp hỏi gì đã bị anh cưỡng ép lôi đi.

“Còn đợi mẹ em nữa mà”

“Chúng ta vào trong xe đợi” Anh nhắc bỗng cô lên, vài ba bước chân đã đến nơi đỗ xe, gấp gấp mở cửa ôm cô ngồi xuống ghế, anh cũng chui vào sau.

“Này, nóng chết đi được, anh lại lôi em vào đây chi vậy?”

“Ngao ngẩn ngơ yên cho anh” Trắc Thiệu Ninh nóng vội siết chặt vòng eo mảnh khảnh, làn môi nóng hổi đột ngột chiếm đóng đôi môi mềm mại của cô.

<.< hóng chuyện >>

Một lúc thật lâu sau đó!

“Ừm...Thiệu Ninh” Hai mắt cô phủ một lớp sương mai, mơ hồ giương đôi mắt ướt át nhìn anh, cánh môi có chút sưng đỏ.

Làm sao anh có thể chống cự được với ánh mắt mê hoặc của cô? Đầu anh như bị giáng một đòn mạnh, thân thể cao lớn của anh đè cô dựa vào thành ghế, bàn tay ôm sau gáy cô, làn môi ấm áp lại một lần nữa mút lấy cánh môi đỏ mọng. Theo bản năng cô ôm lấy tấm lưng rộng lớn, chủ động hé môi cùng anh quấn quýt một chỗ.

Đến lúc cô tưởng mình không còn chút hơi thở nào, anh mới hờn hển tách môi ra, nhưng hơi thở vẫn còn quyến luyến bên hai má hồng hồng của cô. Không phải là chưa từng yêu, cũng không phải là một cô gái ngây thơ chưa từng biết mùi đời, kiếp trước cùng một chỗ với Đỗ Gia Minh, chuyện thân mật nhất cũng đã từng trải qua nhưng chưa bao giờ cô có cảm xúc mãnh liệt như với anh. Trắc Thiệu Ninh mang đến cho cô một cảm xúc không thể nói nên lời, ở bên cạnh anh, ngay cả đầu ngón tay cũng trở nên tê dại.

“Mẹ không thấy em thì phải làm sao?” Đến lúc này cô mới nhớ ra điều cấp bách này, vội vàng chỉnh đốn lại quần áo xộc xệch, đẩy anh ra khỏi người mình.

“Em ngồi trong này, để anh đi xem sao”

Trắc Thiệu Ninh nói rồi mở cửa xe bước xuống, ở lại một mình Phó Nghi Ân vỗ vỗ hai má nóng bừng của mình, không cần nhìn gương cũng biết nó đỏ đến mức nào.

Lúc sau, anh trở lại cùng với mẹ cô, thấy cô, mẹ cũng chẳng nói gì, trên đường trở về nhà, thi thoảng mẹ có nói chuyện với anh. Xem ra, cô đã lo lắng hơi nhiều rồi!

Đến trước cổng nhà, Phó Nghi Ân định bước xuống cùng mẹ thì bị anh ngăn lại, cô khó hiểu định hỏi thì mẹ đã lên tiếng “Hai đứa đi đâu thì đi, nhưng không được về sau chín giờ tối” Lời này là đang nói với Trắc Thiệu Ninh.

“Cám ơn dì” Anh cúi đầu nói, không quên quay sang cười với cô. Sau đó, cô lo ngại được anh dẫn đi nơi nào chẳng biết.

“Thiệu Ninh, chúng ta đi đâu vậy?”

“Đến nơi em sẽ biết” Chiếc xe chạy rì rì trên đường, một tay anh cầm lái, một tay nắm chặt tay cô, nhiều lần cô đã nhắc anh nên tập trung lái xe nhưng dường như anh chẳng mấy may để ý. Đến một khu nhà ở phía sau núi San Đa, anh dắt tay cô bước đến một ngôi nhà màu xanh nhạt, cánh cổng màu trắng xinh xắn, Phó Nghi Ân choáng ngợp với vườn hoa nhỏ vây quanh, đủ cách loại sắc hoa đua nhau nở rộ, cô oa lên một tiếng.

“Đây là nhà ai vậy anh?”

“Nhà của chúng ta” Bước vào bên trong ngôi nhà, ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm mại, bài trí xung quanh vừa gọn gàng vừa đẹp mắt. Mọi thứ hài hòa một cách hoàn hảo, cảm giác ấm áp khiến người ta không muốn rời đi.

“Hả?” Cô thích thú ngắm nghía con mèo gỗ được chạm khắc tinh xảo trên bàn thì bị lời nói của anh làm cho giật mình. Nhất thời tiêu hóa không kịp.

“Đồ gỗ, sau này chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, em có thích cách bài trí này không?” Anh xích lại gần ôm chặt cô.

“Ài...ai ở cùng một chỗ với anh?” Phó Nghi Ân ngượng ngùng xoay mặt đi, thật ra xúc động muốn rơi nước mắt rồi! Bị anh làm cho cảm động, không ngờ anh hao tốn tâm sức chăm chút cho nơi này giống như ngôi nhà mà cô từng mơ ước. Trong mối tình này, ngay từ đầu cô đã thể bị động tiếp nhận, giờ đây mới cảm thấy mình nợ anh quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 14: Ấm Áp(P2)

Đôi mắt cô long lanh ánh lệ, giọng nghẹn ngào không nói nên lời “Từ lúc nào? Em rõ ràng đã làm anh tổn thương đến như vậy?”

Phó Nghi Ân đoán chắc mọi thứ ở đây đều được chăm chút dưới bàn tay của anh, chẳng lẽ anh không màng đến những tổn thương trước kia, kiên trì chờ đợi cô mở lòng. Anh đã có bao nhiêu tuyệt vọng?, anh đã cô đơn đến mức nào? cô quên mất việc lau hai hàng nước mắt lưng tròng cứ thế áy náy nhìn anh.

Thời gian trước, hai người đã trải qua những ngày tháng không vui, cô còn dùng những lời lẽ lạnh nhạt đối với anh nhưng không những anh không giận, mà còn vì cô chuẩn bị nhiều thứ đẹp đẽ này. Tại sao? Tại sao?...Nhẹ thấm ướt những giọt nước mắt đầm lệ trên gương mặt của cô, anh khẽ sát mặt mình lại, cọ cọ sống mũi vào chóp mũi ửng hồng của cô, thanh âm trầm khàn quyến rũ “Sau khi trở về không lâu, em có thích không?”

“Là lúc anh mới trở về đây sao?” Phó Nghi Ân nghi hoặc nhìn anh, chẳng lẽ rất lâu rất lâu về trước, anh đã có tình cảm với cô.

“Ừm”

“Tại sao?” Nước mắt lại lặng lẽ rơi.

“Đừng khóc, mặt em sẽ xấu lắm!” Anh hôn lên nước mắt, nếm được mùi vị cay cay mặn mặn trên má cô.

Phó Nghi Ân miếu máo vừa khóc vừa cười, vừa giận nên ra tay đánh anh thật mạnh, nắm đấm vô lực dội lên khuôn ngực rắn chắc chẳng mấy chốc tay cô truyền đến tia đau đớn. Anh ngồi im không dám nhúc nhích, mặc cho cô xả giận...Phó Nghi Ân chống tay lên ngực anh, thở dốc liên hồi.

“Sao không đánh nữa?” Anh tốt bụng lên tiếng

“Hừ, em đang nghỉ mệt!” Cô phát cáu trừng mắt nhìn anh

“Được” Anh cười toe toét, cô hận không thể véo lên gương mặt đáng ghét kia. Nắm đấm yếu mềm rơi vào không trung, anh nhanh chóng lật người ôm cô đặt dưới thân, ánh mắt cuồng nhiệt chăm chú nhìn ngắm đến khi cô cảm thấy thật lúng túng.

“Ân, anh muốn hôn em, được chứ?” Anh hơi kéo dài giọng, thì thầm bên tai cô.

Nói rồi đưa đầu lưỡi liếm ướt môi mỏng, ánh mắt chan chứa sự hi vọng cùng si mê, cô giống như con cừu non lọt vào cái bẫy ngọt ngào. Anh đang muốn trêu chọc cô sao? Những lần cưỡng hôn kia đâu có thêm hỏi ý kiến của cô.

“Ân, em không thích anh hôn?” Anh thất vọng ra mặt, vẻ mặt vô cùng chán chường.

Phó Nghi Ân ngăn bản thân không được xông lên cưỡng bạo anh, để anh biết cô có thích hay không?

Cô nghĩ mình nên chủ động một chút, vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng, ôm lấy cổ anh, in lên môi nụ hôn chuồn chuồn, lấm lét nhìn bắp thịt cương cứng trên đôi vai săn chắc. Hơi thở dần nặng nề, Trác Thiệu Ninh biến bị thành chủ, dẫn dắt cô theo động tác của anh, môi lưỡi hòa quyện phát ra những âm thanh dụ hoặc nhưng dường như cả hai đều tách biệt với thế giới, chỉ quan tâm đến cái vuốt ve thân mật, trao cho nhau tình cảm da diết nhất.

Khi bàn tay thô ráp bao lấy bầu ngực mềm mại như nước, một dòng điện chạy dọc khắp người Phó Nghi Ân, cô không nhịn được tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Dù cách một lớp áo nhưng dưới cái nhìn nóng bỏng của người đàn ông nằm trên người mình, cô dần trở nên mơ hồ.

Trác Thiệu Ninh cẩn thận quan sát nét mặt của cô, anh không kim lòng được chạm lên nơi mềm mại đó, lòng bàn tay anh đỏ mọng, run rẩy luồn qua lớp vải. Tâm trí anh đấu tranh rất lâu, sợ cô từ chối, sợ cô sẽ nghĩ mình không tôn trọng mối quan hệ này. Nhưng anh muốn cô tựa như sắp phát điên lên, anh mong ước được chạm vào cô, chân thật nhất, gần gũi nhất.

Nằm phía dưới anh, nhìn thấy rối loạn trong mắt anh, cô biết anh đang do dự, không đợi anh hành động, Phó Nghi Ân nâng thắt lưng lên cho anh cưỡi áo nhỏ của mình, cô chính là đang dung túng cho chính anh cũng dung túng chính bản thân mình.

Anh cúi xuống tìm cánh môi anh đào, đắm chìm trong mùi hương thuần khiết, ngọt ngào khiến cho lòng anh mê mẩn. Bờ môi nóng hổi di chuyển xuống cổ, hôn lên xương quai xanh, anh vùi đầu vào cắn cô trắng ngần tham lam hít thở mùi hương thơm ngát trên thân thể cô.

“Thiệu Ninh, anh đè nặng quá!” Cô thủ lầy bả vai anh.

Điểm lên má một cái hôn phớt, anh ôm cô ngồi trên đùi, bên tai thì thầm những lời thân mật.

Phó Nghi Ân bị nhột cười vang, tránh né bàn tay càng quẩn. Trái tim thiếu nữ đập thành thịch, e thẹn nhìn khuôn ngực màu đồng lấp ló bên trong chiếc áo sơ mi đã bị cởi bỏ vài nút.

Dạn dĩ đưa tay lên, cô vuốt ve khuôn ngực rắn chắc, lén nhìn anh tuy nhiên tay vẫn không ngừng khiêu khích da thịt nhẵn bóng.

Mắt anh lóe lên tia nguy hiểm, bàn tay mạnh mẽ siết chặt eo cô. Cả mặt anh đỏ bừng, ấn cô vào không gian chật hẹp. Phó Nghi Ân chỉ muốn trêu đùa ai ngờ lại đánh thức bản năng dục vọng của đàn ông, đến khi vật cứng bên dưới quần anh chọc vào đùi mình, cả hai đều nhìn thấy sự rối loạn trong mắt nhau.

“Ân” Đôi môi ảm nóng dán lên vành tai mẫn cảm, cô nín thở nhắm nghiền mi mắt.

“Xin lỗi, anh biết mình cảm thú, anh không nên làm em sợ hãi” Anh áy náy cầm tay cô.

Trần trẽn nhìn anh, cô nhẹ lắc đầu.

“Đây là biểu hiện của người đàn ông ham muốn người phụ nữ của mình, nhưng không phải bây giờ... em còn nhỏ”

“Đợi em trưởng thành, anh sẽ dạy em” Anh tiếp tục nói.

“Dạy cái gì?” Cô liền thắc mắc

“Dạy cho em hiểu cách thức người trưởng thành ở bên nhau”

“...” Phó Nghi Ân lặng lẽ cắn móng tay.

Cô thật sự ngỡ vực, đây có phải là Thiệu Ninh cô biết hay không? Người đàn ông đứng đấy, thành thật biến đầu mắt rồi? Niu lấy cổ áo anh, cô nguyệt “Nói mau, anh giấu Thiệu Ninh ở đâu?”

“Em đang nói ai?”

“Ồ...anh ấy sẽ không nói chuyện như vậy?”

“Chà...anh giấu anh trai Thiệu Ninh của em đi rồi. Giờ em hãy ngoan ngoãn làm người của anh đi” Anh cười phúc hắc

“Không thích” Cô véo tay anh

“Cũng đành chịu thôi, em gái em đã là người của anh rồi” Leo lên lưng không được, còn bị chèn ép dưới thân thể cao ngất. Anh hôn tới tấp lên mũi lên má cô.

“Haha nhột quá! Đừng mà” Cô khàn giọng cầu cứu

“Suyt, em đừng động” Trán anh lấp tấp mồ hôi, mặt xanh đỏ biến đổi. Thì ra lúc vùng vẫy, cô đã vô tình thúc vào đùi anh.

“Xin lỗi, anh không sao chứ?”

“Đừng động, em còn nhúc nhích thì anh không kiềm chế được mất” Ôm lấy cô, anh khẽ rên.

Xấu mặt trốn trong lòng anh, cô không dám động dậy, nhóm lửa không chịu dập là một hành động vô cùng vô trách nhiệm. Haha cô thật sự muốn cười lớn, ai bảo anh dám trêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 15: Bức Tranh

Phó Nghi Ân ngần ngại đi quanh không bỏ qua bất cứ góc ngách nào trong căn nhà, để mặc anh bận rộn trong bếp, cô tò mò đến trước căn phòng có cánh cửa sơn màu trắng tinh khôi, đẩy nhẹ thì thấy cửa không khóa. Đập vào mắt là bức tranh cô bé gái khoảng chừng mười tuổi, váy hoa trắng đang duyên dáng chum chim môi cười.

Quen quá! Mình đã từng gặp ở đâu nhỉ? Cô bé này, không thể nào? Bước chậm chậm đến bên bức tranh được lồng khung kính, kí ức chợt ủa về, cô lênh đênh trong dòng cảm xúc, nụ cười tươi rói này? Đã từng hiện hữu trên gương mặt trẻ thơ và cô đã từng mất đi. Đây chính là hình ảnh chân thật của cô bảy năm về trước.

...

“Nghi Ân, mày đứng lại cho tao” Phó Nghi Ân bị tiếng hét đuổi giết đằng sau làm cho hoảng sợ tuột độ, cuống quýt cần chân chạy trốn.

“Á...đau quá!” Vấp phải hòn đá lớn khiến cả người cô đổ nhào về phía trước, đầu gối rướm máu dính đầy bùn đất. Phó Nghi Ân bặm môi để ngăn tiếng òa khóc.

“Nó đây nè, đừng để nó trốn tụi bay” Một đứa bé gái lớn hơn khoảng chừng hai ba tuổi, cầm đầu một nhóm trẻ xông đến giữ chặt hai tay của cô.

“Tránh ra” Phó Nghi Ân dùng lực đẩy con bé kia ra, phui mông đứng dậy. Đừng tưởng cô nhỏ nhắn, mềm yếu mà coi thường, lúc này cô còn đánh tã tời em gái cưng của nhỏ này.

“Chị hai, đừng cho nó thoát, mau trả thù cho em đi” Giọng đứa con nít chua ngoa, chống nạnh oa oa giọng, trên mặt nó còn vài vết xước chưa khô máu.

“Đánh chết mày” Con nhỏ mắt xếch, mặt mày nắm lấy tóc cô giật mạnh.

Phó Nghi Ân đánh không lại nhưng vẫn cố chống trả, cô bị nó đá mạnh văng xuống đất.

“Chị Linh, lấy thứ trong tay nó cho em đi, em muốn có thứ đó”

“Không được” Cô gào thét trừng mắt nhìn vào nhỏ Linh mập, lòng bàn tay nắm chặt, giấu tay ra sau lưng.

“Đưa đây” Linh mập đè chặt hai chân cô, để cho con nhỏ khác giật lấy.

“Trả đây”

Phó Nghi Ân dùng hết sức bình sinh, cào nát hai má của Linh mập, đập mạnh vào bụng nó. Nhưng sức lực nhỏ bé không địch nổi với một đám người, chẳng mấy chốc tụi nó giữ chặt tay chân đánh túi bụi vào người cô.

Bọn nó hả hê rời đi, Phó Nghi Ân co ro nằm dưới nền đất, chăm chăm nhìn gương mặt đắc ý của nhỏ tóc xù, lòng vô cùng căm phẫn.

Sau ngày hôm đó, Phó Nghi Ân trốn biệt trong phòng, cảm giác chán chường xâm chiếm hết tâm trí cô độc.

“Nghi Ân, con mở cửa đi, anh Thiệu Ninh đến tìm con nè” Là giọng nhỏ nhẹ của mẹ, Phó Nghi Ân bịt tai trốn vào chăn.

“Không gặp, ai cũng không cần gặp” Cô nức nở òa khóc

“Con đừng làm mẹ sợ, mở cửa đi con” Mẹ vô cùng lo lắng nhỏ giọng khuyên can.

“Nghi Ân, mở cửa cho anh được không?” Trác Thiệu Ninh gõ nhẹ cửa

“Được rồi! anh sẽ ở đây đợi em ra nhé!”

Sau đó là một khoảng không tĩnh lặng, Phó Nghi Ân vô cùng khổ sở, sờ nhẹ lên má sưng húp của mình, lòng buồn rười rượi. Nhất định khi khỏe lại, cô sẽ đi trả thù hết mấy đứa đã đánh mình hôm đó.

Cạch...Cánh cửa hé mở, Cô chui đầu ra ngoài ngó quanh, thấy anh đang dựa lưng vào tường, dáng vẻ rất kiên nhẫn.

“Không phải anh đến nhà đi trên thành phố rồi sao?” Giọng cô lạnh lùng trách móc, chẳng có kỳ nghỉ hè nào vui cả vì khi đó anh sẽ bỏ mặc cô một mình. Từ nhỏ đã dựa dẫm vào anh nên việc đột ngột không gặp được anh khiến cô không thể thích ứng nổi.

“Anh vừa về, mặt em làm sao vậy?” Anh vội vàng nâng mặt cô lên kiểm tra, nét mặt dần trở nên tái nhợt “Tại sao lại trở nên như vậy? Em té ở đâu?”

“Không có, không có té”

“Vậy thì tại sao?” Hốc mắt anh đỏ hoe, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, lần đầu tiên cô mới thấy anh tức giận như vậy.

Cô lắc đầu quầy quậy, cúi thấp đầu.

“Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho anh nghe được không?”

“Anh sẽ không tức giận?” Cô sợ sệt nhìn anh

“Ừm”

“Em đánh nhau với người ta”

“Tại sao đánh thua?”

“Vì tụi nó rất đông”

“Là con nhà ai? Bao gồm những đứa nào?”

“Em không nhớ mặt mấy đứa kia, hình như ở xóm trên...có chị em nhỏ đầu xù, con Linh mập”

“Ai là người gây chuyện trước” Anh nghiêm nghị hỏi

“Là em” Cô thấp giọng lí nhí.

“Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, không được đánh nhau với các bạn mà” Anh tức giận giọng càng lạnh lùng.

“Ai bảo nó đòi lấy chiếc lắc bạc của em, còn đòi làm em gái anh nữa” Cô thút thít khóc, vô cùng ảm ức gào lên. Nguyên do con nhỏ tóc xù đó muốn kết bạn với cô cũng chỉ muốn lợi dụng mà thôi, mới ban đầu nhỏ đó cứ đòi cô dẫn đến nhà anh, không những thế còn quần quýt lấy anh, cứ như nó mới là

em gái nhỏ của anh vậy. Đáng giận hơn, anh còn vui vẻ cười với nó, cho nó ăn bánh kẹo, còn chỉ bài tập cho nó, trong lòng cô không thích một chút nào.

Cô bảo không muốn chơi cùng nó nữa, nó còn đòi giặt chiếc lấc nhỏ trên tay cô, đương nhiên là Phó Nghi Ân kịch liệt phản đối, đây là món quà sinh nhật năm ngoái anh đã tặng, làm sao cho người khác được. Hai đứa xông vào đánh nhau, cô thắng trận ung dung rồi đi để rồi nó gọi cả đám đến trả thù.

“Đừng khóc, anh giúp em thoa thuốc” Anh dịu dàng sờ lên vết thương trên má cô, mới đi có mấy ngày đã xảy ra chuyện như vậy, anh tự trách, trong lòng thầm ghi nhớ tên của kẻ đã làm cô bị thương.

“Huhu... anh còn mắng em” Phó Nghi Ân mếu máo

“Anh sai rồi! Anh xin lỗi... anh giúp em thôi thôi sẽ không đau nữa” Anh ôm cô ngồi xuống giường, ánh mắt nhìn xuống hai đầu gối đang băng bó thì lòng càng lạnh thêm vài tầng băng.

“Con nhỏ đó đáng ghét lắm, lấy chiếc lấc anh tặng luôn rồi” Cô rầm rút phụng phịu

“Ngoan, anh sẽ đòi lại cho em”

“Anh không được gọi nó là bé Hà nữa, không được cho nó vào nhà, không được chỉ bài tập cho nó...” Cô lau bầu một hơi dài, anh lại thăm thò dài, thật ra anh còn chẳng nhớ hình dáng cô bé đó như thế nào nữa.

Thấy cô em gái bé bỏng của mình chịu ảm ức, lòng anh nóng như lửa đốt. Chỉ có thể dỗ dành, an ủi, thù này tất sẽ trả nhưng phải điều tra rõ ràng, từng đứa một cũng đừng hòng thoát.

Cũng may, vết thương trên mặt, trên đầu gối của Phó Nghi Ân chỉ cần bôi thuốc, lần hột gà đã bớt bầm tím, không để lại sẹo. Thời gian này, Trác Thiệu Ninh luôn ở bên cạnh, hằng ngày đến thăm cô, anh cũng đã khuyên nhủ, đã thông tư tưởng khiến cô từ bỏ cơ hội trả thù, anh thật không muốn cô còn quá nhỏ đã có nỗi thù hận trong lòng, anh mong cô lớn lên thật vui vẻ, hạnh phúc mà người có thể ở bên cạnh bảo vệ cô chỉ có mình anh. lqđ-trà muộn

Phó Nghi Ân không biết anh đã dùng cách gì để giúp cô phục thù, anh đem chiếc lấc về đeo lại vào cổ tay cô, dặn dò không được làm mất nữa.

Bảng đi một thời gian, vào năm học mới, cô mới hay tin hai chị em nhỏ đầu xù đã lên thành phố ở với họ hàng, còn Linh mập nhìn thấy cô đều cúi mặt đi đường vòng.

Một ngày chủ nhật, Phó Nghi Ân nghịch cát một mình ở khu đất trống, lúc mặt cô lấm lem bùn đất thì bị anh bắt gặp lôi về. Anh vừa tức giận vừa buồn cười lau vết bẩn trên mặt cô.

[Còn tiếp.....]

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Ki Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 15: Bức Tranh(P2)

Một ngày chủ nhật, Phó Nghi Ân nghịch cát một mình ở khu đất trống, lúc mặt cô lấm lem bùn đất thì bị anh bắt gặp lôi về. Thiệu Ninh vừa tức giận vừa buồn cười lau vết bẩn trên mặt cô.

“Mau về nhà tắm rửa sạch sẽ” Anh hạ giọng ra lệnh, Phó Nghi Ân cuống lên cấn chân chạy về nhà, sợ ở lại thêm một phút nữa sẽ bị ăn đòn mất.

Tắm xong, cô lại chạy ra trình diện, tóc ướt nhỏ giọt hai bên bả vai. Thế nên, cô lại bị lôi về nhà, lần này anh cẩn thận lau khô từng lọn tóc, mái tóc đen lầy mềm mượt đã dài đến tận eo, mỗi ngày đều là anh đích thân tết bím tóc xinh xắn cho cô.

“Đây là gì vậy? anh mua cho em hả?” Cô tò mò cầm lấy túi giấy bên cạnh, cứ tưởng anh mua đồ ăn cho mình.

Trác Thiệu Ninh cốc nhẹ đầu cô “Mau đi thay cái này vào”

“Dạ” Phó Nghi Ân ngoan ngoãn gật đầu, con gái ai mà chẳng thích có quần áo mới, cô liền hí hửng cầm bộ váy anh đưa chạy ủa vào phòng.

Hơn mười phút sau, cánh cửa phòng vẫn đóng chặt, Trác Thiệu Ninh liền gõ cửa

“Nghi Ân, em làm gì lâu vậy?”

“Em... đợi một lát” Trong này, Phó Nghi Ân đồ mò hôi vì lay hoay với cái dây khóa kéo đằng sau.

Dây kéo dính vào tóc, mặt cô hiện lên vẻ đau đớn đành hé hờ cửa, giọng điệu lí nhí “Em không kéo lên được”

“Quay qua đây, anh giúp em”

“Không được, anh là con trai mà” Mặt cô ửng hồng, ngẫm nghĩ liền lắc đầu.

Anh phì cười chọc ghẹo “Cũng không phải chưa từng nhìn thấy”

“Đó là rất lâu rất lâu về trước, lúc đó không tính” Được, anh không so đo với cô, chân bước tới kéo cô về phía mình, gỡ sợi tóc mắc đằng sau.

Động tác rất nhẹ nhàng, cẩn thận sợ làm cô đau. Sau đó, một tay anh cầm máy ảnh một tay nắm lấy tay cô.

“Em không thích chụp ảnh đâu” Phó Nghi Ân vừa thấy máy ảnh đã vội trốn.

“Ai chụp em, anh đây chụp bộ váy trên người em mà”

Phó Nghi Ân miếu máo nhăn nhó, đơn thuần là cô rất ghét chụp ảnh, từ nhỏ đã rất ghét cảm giác mình cười giả tạo trước ống kính.

“Ngoan, cười cái đi” Như một nhiếp ảnh gia thực thụ, anh điều chỉnh máy ảnh giờ lên.

“Anh nói chụp bộ váy mà” Cô tức tối bĩu môi. Trà Muộn lqđ lqđ

“Thì ngữ cảnh cũng phải hợp chứ, em xem bộ váy đẹp như vậy, em phải cười lên mới hợp” Anh phui lộn tóc ra sau gáy cô, ôn nhu cười.

Phó Nghi Ân vừa nhăn nhó vừa nhe răng, trông rất buồn cười.

“Nghi Ân, cười mỉm thôi”

Cô ngậm miệng lại, khóe môi nhếch lên.

“Đừng nhăn mặt, em sẽ giống bà cô già lắm đó”

“Không chụp nữa, em trả váy cho anh” Phó Nghi Ân giận dỗi muốn bỏ về.

“Được rồi, đừng giận. Anh chụp cho em thật xinh đẹp giống như công chúa”

“Em không muốn làm công chúa”

“Công chúa nhỏ của anh, cười lên đi” Trác Thiệu Ninh nheo mắt cười.

“Không cười” Phó Nghi Ân chu môi quay phắt mặt đi.

“Được rồi, không cười thì làm công chúa dịu dàng” Tiếng máy ảnh nhấp nháy.

...

Phó Nghi Ân quên bén mất số ảnh anh chụp năm đó. Bởi vì, mỗi lần cô đòi anh cho mình xem thì anh xua tay nói “Xóa hết rồi, em có chịu cười đâu mà có ảnh đẹp”

Nhưng rõ ràng, lúc đó cô có cười mà, là vừa cười vừa chạy trốn khỏi ống kính của anh. Hôm đó thật sự rất vui vẻ.

Thời gian cứ tưởng đã quên đi, không ngờ những kí ức đẹp đẽ vẫn còn in sâu trong tâm trí. Hai mắt cô ướm dầm, chìm đắm trong nụ cười ngây ngô trên bức tranh, đến khi tiếng bước chân đến gần bên cạnh cũng không hề hay biết, một vòng tay rắn rỏi, ấm áp ôm chặt từ phía sau.

“Em đang xem gì vậy?”

“Thiệu Ninh, cô bé này là ai thế?” Hít hít mũi, cô chỉ tay vào bức tranh hỏi.

“Đây là công chúa nhỏ của anh” Anh vui nặt vào hóm vai cô thì thầm.

“Bây giờ cô ấy ở đâu?”

“Đang ở trong lòng anh, anh đang ôm cô ấy”

Những cảm xúc như vỡ òa, Phó Nghi Ân che mặt nức ngen.

Anh xoay người cô lại, nhẹ nhàng lau khô nước mắt trên gò má ướm dầm.

“Sao em lại thích khóc như vậy?”

“Thiệu Ninh, nụ cười đó em đánh mất, anh có biết từ khi nào không?”

“Anh biết”

“Là lúc cha mẹ em chia tay nhau, cũng là lúc em không tìm thấy anh, nơi nào cũng không thấy” Cô bặm chặt cánh môi run rẩy, không muốn nhớ đến khoảng thời gian đau khổ đó.

“Xin lỗi, anh không nên bỏ em một mình” Anh siết chặt cô vào lòng.

“Em không trách anh, và lại anh phải đi học mà không phải lỗi của anh”

“Không...là anh sai, anh nên ở bên cạnh em” Về bi thương hiện lên trên đôi mắt đượm buồn của anh, phải ôm chặt cô vào lòng anh mới có cảm giác an tâm

“Thiệu Ninh, cảm ơn anh đã trở về” Cô nín lấy cổ áo anh, khềnh chân lên hôn lên khóe môi anh.

Anh sững người vì hành động thân mật của cô, thoáng chốc cả mặt lẫn tai đều ửng đỏ. Trông ngây ngô y hệt thiếu niên lần đầu gặp bạn gái.

“Com chín rồi, em đói chưa?” Anh lúng ta lúng túng

“Em chưa đói, em còn muốn hỏi anh về nguồn gốc của bức tranh này đây?” Cô đâu dễ dàng buông tha như vậy được.

Trác Thiệu Ninh nhìn chăm chăm vào cô, suy nghĩ một hồi cũng chẳng có nói một lời. Anh ngượng ngùng sờ mũi, lảng sang chuyện khác “Đi, anh dẫn em ra vườn”

“Xùy lúc này em xem rồi”

“Khụ vậy qua phòng sách”

“Không đâu”

“Á...buông em ra, trừ khi anh nói rõ cho em” Cuối cùng, anh dùng sức mạnh để giải quyết vấn đề.

Phó Nghi Ân hét loạn, eo bị người ta siết chặt, ôm đi.

“Ừm” Anh đóng sập cánh cửa, giam thân thể mềm mại trong lồng ngực, cúi xuống đoạt lấy hơi thở của cô. Chìm đắm trong hương vị ngọt lịm từ cánh môi anh đào.

Tích tắc, tích tắc...

“Luuu mạnh, anh xem lưng của em thành dạng gì rồi?”

“Xin lỗi...Ồ lại căn phòng kia anh không dám chắc mình có ôm em lên giường hay không.” Anh áy náy xoa xoa vòng eo mềm mại của cô.

“Biến thái, mau tránh xa em ra” Nghe được lời nói ám muội này, mặt cô đỏ như quả cà chua chín.

Anh ôm lấy cô ngồi xuống ghế, thủ thi bên tai “Em có thích phòng tân hôn của chúng ta không?”

“Anh...anh tân hôn cái gì chứ?” Cô đỏ mặt véo môi anh.

Anh hé môi cắn đầu ngón tay của cô, ánh mắt như mật rót say bất cứ ai nhìn vào.

“Đừng nhìn em như vậy” Cô chống cự sự dụ hoặc của mỹ nam kế, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp.

Ngón tay khẽ lướt qua lọn tóc mềm mại, anh nâng niu người trong lòng giống như một món đồ trân quý.

Hai người quanh quẩn trong phòng rất lâu, đa phần anh đều lặng lẽ ở phía sau, còn cô tìm vài quyển sách để giết thời gian.

Trên kệ toàn là những quyển sách tài chính, kinh doanh,...tiếng Việt, tiếng Anh, ngay cả tiếng Pháp cũng có. Lật lật vài trang mà đầu óc cô hoa cả lên, cô nhanh chóng kéo tay anh ra ngoài.

“Oa...đói quá!” Cô xoa bụng, giờ mới có cảm giác đói.

Theo chân cô vào bếp, anh mở nắp lồng bàn bày hai đĩa thức ăn trước mặt cô, xong anh cũng tự động ngồi xuống bên cạnh.

Phó Nghi Ân gấp một miếng thịt bò lên miệng, vừa nhai vừa gật gù “Ngon lắm”

“Ăn nhiều một chút, khụ...thật ra anh chỉ biết nấu vài món”

“Không sao, sau này em sẽ nấu cho anh” Cô gấn thức ăn cho anh, trả lời vô cùng tự nhiên.

“Nghĩ Ân, em học nấu ăn từ lúc nào vậy?”

“Mẹ dạy em đó”

“Xem ra anh phải hậu tạ mẹ thật tốt”

Cô bấu môi liếc anh “Mẹ ai mà kêu ngọt quá vậy?”

“Đương nhiên là mẹ của chúng ta” Trác Thiệu Ninh da mặt càng ngày càng dày, trả lời không chớp mắt. Ở đây là mẹ em cũng như mẹ anh, không có sự phân biệt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Ki Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 16: Mất Tích

Sau những ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Tết, Phó Nghi Ân trở lại trường học. Mỗi ngày đều đặn, Trác Thiệu Ninh lái xe đưa cô đến tận cổng, anh vẫn bận rộn như trước nhưng luôn dành phần lớn thời gian rảnh rỗi để ở bên cô.

“Tan làm anh sẽ đến đón em” Như thường lệ, anh tháo dây an toàn xong liền lên tiếng dặn dò.

“Em biết rồi, anh lái xe cẩn thận” Phó Nghi Ân ngoãn ngoãn gật đầu.

Khi cô vừa bước chân xuống thì bên tai đã nghe thấy âm thanh thánh thót của Phương Nhạc, cô ấy chạy xộc đến cúi đầu chào Trác Thiệu Ninh, rồi quay sang cô cười.

“Mới sáng sớm đã tình tứ như vậy. Ôi! Ghen tị quá đi mất”

Phó Nghi Ân xấu hổ đẩy Phương Nhạc “Đi thôi, vào học rồi đó”

Phương Nhạc nháy mắt cười nham hiểm “Nghĩ Ân, hai người đã tiến triển đến mức nào rồi?”

“Cậu đang nói cái gì vậy?” Cô đỏ mặt giậm chân, xoay người bỏ đi

“Tiết lộ một chút đi mà, tớ bảo đảm sẽ giữ bí mật” Phương Nhạc đuổi theo van nài, bật cười ha ha.

Trà Muộn diễn đàn lê quý đôn

Giờ nghỉ giữa tiết, cô đang chuẩn bị cùng Phương Nhạc xuống căn-tin thì lớp trưởng chặn cô lại.

“Nghĩ Ân, ngoài cổng có người tìm”

“Ừa? Ai vậy?”

“Tớ không biết, tớ nghe bác gác cổng nói”

“Cám ơn cậu”

Cô nói với Phương Nhạc chờ một lát rồi một mình chạy xuống cầu thang.

Những con người của kiếp trước lần lượt xuất hiện trước mặt Phó Nghi Ân giống như một điểm báo chẳng lành về một âm mưu đen tối. Nhìn người phụ nữ đang tươi cười đi về phía mình, Phó Nghi Ân nhàu mày không vui.

“Nghĩ Ân”

“Có chuyện gì sao?” Cô hạ thấp giọng, xem như đã đối với bà ta lễ phép lắm rồi.

“Còn có gì nữa, sợ đến nhà lại không gặp được con” Giọng cô út lạnh lạnh, cơ hồ thân mật nắm lấy cổ tay cô.

“Cô đến tìm có chuyện gì?” Phó Nghi Ân chán ghét vẻ mặt giả tạo của bà ta, lạnh nhạt gạt tay ra.

“Nào đi cùng cô, cô có chuyện muốn nói với con”

“Có chuyện gì cô nói thẳng luôn đi!”

“Lâu rồi cô cháu không gặp nhau, đến ngày tết mà con chẳng thèm về nhà. Cô mong con mãi, bà nội cũng nhắc con”

Phó Nghi Ân cười nhạt, nhà họ Phó còn có người thật lòng đối tốt với cô sao? Đúng là chuyện hiếm có.

“Nghi Ân, bà nội muốn gặp con”

“Tôi còn chưa tan học”

“Cô xin cô chủ nhiệm của con rồi, đừng lo” Cô út sợ cô từ chối liền sắp lại gần, dẫn cô ra lề đường nơi chiếc taxi đang đợi sẵn.

Ngồi trên xe, Phó Nghi Ân bất an siết chặt hai tay, cô không biết liệu tiếp theo âm mưu của nhà họ Phó muốn tìm cách lợi dụng cô còn kéo dài đến bao giờ? Xem ra cô không thể không diệt cỏ tận gốc.

Cô biết hôm nay cô út xuất hiện không khỏi liên quan đến ông ta, Phó Lưu tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho mẹ con cô sống yên ổn.

Trà Muộn- truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đôn

Bước vào căn nhà khang trang, khoảng sân rộng trước nhà dẫn lối vào cửa, Phó Nghi Ân chậm chạp bước vào.

“Bà nội” Cô gật đầu chào người phụ nữ trung niên đã qua tuổi năm mươi.

“Lớn rồi thật đúng là càng ngày càng hư đốn, đến ngày tết cũng chẳng thèm về đây” Bà nội gõ gõ khúc gậy chống xuống nền gạch, liếc mắt nhìn cô.

“Bà nội nói hơi quá! Cháu nội bà chẳng phải hay ghé thăm bà sao?” Phó Nghi Ân cười cười khẽ đáp.

Nghe giọng điệu châm biếm của cô, bà nội tím mặt nổi giận như dự đoán, run run giọng chỉ thẳng mặt cô mà mắng.

“Mày giống hệt con mẹ của mày, đều là lũ mất dạy”

“Cám ơn bà, ai cũng nói tôi giống mẹ, còn nữa ...bà già rồi! Máng người không tốt cho sức khỏe đâu”

“Mày mày....” Bà nội lấp bắp nhép môi.

“Mẹ, cháu nó mới đến, có gì mẹ từ từ dạy bảo sau” Tiếng nói của cô út cắt ngang cơn thịnh nộ của bà nội.

“Mày kêu nó đến đây làm gì, chỉ giỏi chọc tức tao!” Bà nội thở dốc ngồi sụp xuống ghế.

“Cô út, xem ra bà nội không hẳn là nhớ cháu. Chắc cô nhớ lộn đứa cháu nào rồi” Phó Nghi Ân mỉm cười rạng rỡ, chớp mắt nhìn về mặt lúng túng của cô út.

“Bà nội già rồi, lắm ca lắm cảm. Con đừng để bụng” Cô út cười xòa lấy lòng.

“Vậy là cô tìm tôi hay là bà nội?”

“À, ở lại ăn cơm với cô”

“Chắc không được rồi, lát nữa không chừng lại có người đến” Cô đoán chắc ông ta đang trên đường đến đây.

“Làm gì có ai”

“Nếu cô không còn gì để nói thì tôi về trước”

“Làm gì gấp gấp vậy?...Con nghe cô nói đã, có phải dạo này con còn giận cha con không?”

“...” Cô chưa kịp đáp, cô út đã cướp lời.

“Cha con buồn lắm đấy! Ngày nào cũng chạy về đây than phiền, sợ con không có người lớn bên cạnh sẽ không nên người”

“Người lớn? Ý cô là người nhà này. Tôi từ lúc nào được coi trọng như vậy?” Cô chớp mắt hồn nhiên đáp.

“Nghi Ân, đương nhiên con là người nhà của chúng ta. Ai cũng thương con hết, bắt đắc dĩ lắm mới phải để con ở với mẹ” Cô út bắt đầu kể lể, cô chống cằm ngồi nghe, từng câu chữ từ tai này lọt qua tai kia.

“Tôi sống rất tốt, cảm ơn cô đã quan tâm”

“Đều là người nhà, cô phải quan tâm con chứ? Mẹ con đi làm suốt ngày lấy đâu ra thì giờ chăm sóc cho con?”

“Con xem, dạo này con gầy teo, xanh xao hẳn” Cô út chặc lưỡi phiền muộn.

“Ồ! Vậy mà đi đâu ai cũng nói mẹ tôi nuôi khéo, qua tết mà tăng những 3 cân”

Phó Nghi Ân mỉm cười vẫn tỏ ra bình thản, cô út hừ giọng nguýt dài, đột nhiên cảm nín.

Nhân lúc này, cô lên vào nhà vệ sinh đóng chặt cửa, lấy di động trong túi ra nhắn tin cầu cứu, may mà hôm nay mặc đồng phục thể dục, cô tiện tay bỏ di động vào túi.

Vì sợ người bên ngoài nghe được nên không dám gọi điện.

“Nghi Ân”

Nghe tiếng của cô út, cô vội vàng nhét di động vào túi, bình tĩnh bước ra.

“Con ra nhìn xem, ai đến kìa” Cô út chưa kịp dứt tiếng thì Phó Lư đã xuất hiện.

“Con gái, con cũng ở đây sao?” Giả đồ như có sự trùng hợp ngẫu nhiên, Phó Lư đóng kịch siêu giỏi, thân mật hỏi han.

“Tôi cũng sắp về rồi”

“Ồ lại ăn cơm đã, ăn xong cha đưa về”

Phó Nghi Ân bị nhốt giữa vòng vây, phía trước là Phó Lư chặn cửa, phía sau Cô út kéo tay cô ngồi xuống.

Gặp phiền phức lớn, chẳng có đường lui, trong tình huống tiến thoái lưỡng nan, cô thầm nhận định “Bữa cơm này không thể không ăn”

Thời gian trôi qua lặng lẽ, cô như ngồi trên đồng lửa, đứng ngồi không yên. Nhìn những gương mặt giả dối đang cố lấy lòng mình, cô buồn cười vừa khinh bỉ sự vô liêm sỉ của họ.

Không biết Thiệu Ninh có nhận được tin nhắn của cô hay không? Cô chỉ còn cách chờ đợi.

Bữa cơm mang theo bầu không khí nặng nề, Phó Nghi Ân nuốt từng ngụm nhỏ, ngầm quan sát vẻ mặt của họ.

“Nghi Ân, con ăn món này đi”

“Không, tôi không ăn được cà rốt”

“Ăn đi, kén ăn không lớn được đâu” Chén cô đầy ụ nào là thịt, nào là rau, cô thật sự không nuốt nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 16: Mất Tích(P2)

Phó Nghi Ân giả vờ đau bụng, cô đặt chén cơm xuống, chạy vào bếp uống chút nước ấm, chân chừ không chịu lên.

“Nghi Ân, cha có chuyện muốn thương lượng với con” Rốt cuộc vẫn phải trở lại vị trí cũ, Phó Lư đặt đĩa xuống nhẹ nhàng lên tiếng.

Phó Nghi Ân đứng đung nhìn ông ta, giống như không phải đang nói chuyện với mình.

“Dọn về nhà ở chung với cha và dì, con thấy thế nào?”

“Tôi thích sống ở nhà mình”

“Nhà nào chẳng là nhà, con mau nói chuyện với mẹ con đi” Phó Lư gắt gỏng, không hài lòng với thái độ của cô.

“Không có gì để nói cả, tôi sẽ không đi đâu hết”

“Mày nghe lời cha mày đi” Bà nội đập bàn, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt.

“Nếu tôi vẫn nói không muốn thì sao?”

“Nếu không nghe lời thì mày đừng nghĩ sẽ rời khỏi đây. Nhà họ Phó không có loại con cháu vô phép như mày”

“Tôi không phải người nhà các người! Từ trước đến giờ đều không phải!”

Phó Nghi Ân nhếch mép nở nụ cười tươi rói, liếc nhìn những gương mặt đang dần trở nên tím tái.

“Hay là tôi vẫn còn giá trị lợi dụng?”

“Nghi Ân, con đang nói gì vậy? Là mẹ con nói xấu chúng ta trước mặt con phải không?” Cô út nóng nảy lớn giọng gay gắt.

Cô cười khẩy, trong câu nói chứa đầy hàm ý.

“Tôi đâu có ngu đến nỗi người nào tốt, người nào xấu cũng không phân biệt được”

Quả nhiên, Bà nội tính khí tàn độc, phẩy phẩy tay ra lệnh.

“Không cần nói nhiều, bắt đầu từ hôm nay mày sẽ ở lại đây”

“Các người định phạm pháp sao? Đây là giam giữ người bất hợp pháp. Tôi có thể kiện các người”

Hừ! Họ thực sự xem cô là đứa con nít mới lên ba sao?

“Phạm pháp cái gì? Mày đừng có khôn lỏi!” Bà nội tức giận sa sầm mặt.

Phó Nghi Ân đứng bật dậy đi ra cửa.

Ngay lập tức, Phó Lưu chặn ngay trước mặt, siết chặt cổ tay khiến cô đau nhói.

“Đợi mẹ mày đến đón đi”

“Không cần, tôi tự về được”

Trong lòng Phó Nghi Ân dâng lên cảm giác bất an, các người thật thâm độc, định tống tiền nữa sao?

“Nghi Ân, cô đã gọi điện cho mẹ con, nói tối nay con ở lại đây”

Nhiu mày đứng yên bất động, không xong rồi! Cô đã quá chủ quan, nhất định bà ta đã nói những điều không hay với mẹ.

Tiếng chuông cửa đột nhiên reo inh ỏi, tất cả mọi người đều giật mình nhìn nhau. Cô út lách người đi về hướng cửa, khi trở vào thì bộ dạng vô cùng hốt hải nói nhỏ vào tai Phó Lưu.

Phó Lưu trợn mắt giận dữ vùng cái tát mạnh thẳng vào mặt cô.

“Mày dám gọi người đến, xem ra đã coi thường mày rồi”

Phó Nghi Ân ngã dúi dụi xuống sàn nhà, cô ôm lấy bên má sưng đỏ, lạnh lùng cười khẩy.

“Các người không sợ cảnh sát thì cứ việc. Anh ấy không có kiên nhẫn chờ đợi đâu”

“Mẹ kiếp” Phó Lưu lớn tiếng mắng chửi, đá mạnh cái ghế chòng chөр, giò chân bước ra ngoài.

Trà Muộn truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đôn. mọi nơi khác đều là copy không xin phép.

“Ai đó?” Giọng nói của Phó Lưu vang lớn, thái độ kênh kiệu hống hách, bộc lộ bản tính lưu manh.

“Chú Lưu” Phong thái của Trác Thiệu Ninh trầm ổn, giống như tình cờ ghé qua, chỉ là trên trán anh còn dính vệt mồ hôi lấm tấm.

“À có việc gì không?” Phó Lưu trong lòng còn ngờ vực, không buông lỏng cảnh giác.

“Nghi Ân đâu?”

Phó Lưu chặc lưỡi, tỏ vẻ kinh ngạc, còn ân cần hỏi han.

“Làm sao chú biết? Đạo này con bé còn chẳng thèm gặp chú, đã xảy ra chuyện gì à?”

Trác Thiệu Ninh vẫn hết sức bình tĩnh.

“Tôi biết cô ấy đang ở đây”

“Hừ con gái tôi ở nhà tôi thì có liên quan gì đến cậu” Phó Lưu hần học, nhổ nước bọt xuống đất.

“Vậy phải xem cô ấy có tự nguyện hay không?” Trác Thiệu Ninh bước lên một bước, dồn ép Phó Lưu vào vách tường.

Bị khí thế cùng sức mạnh áp bức, Phó Lưu cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập, nhất thời nói lắp.

“Cậu, cậu muốn gì?”

“Thả cô ấy ra”

“Đây là chuyện của nhà tôi, người ngoài như cậu không có tư cách xen vào”

Trác Thiệu Ninh cười khẩy, anh siết chặt cổ tay ông ta vặn mạnh ra sau lưng, Phó Lưu mặt cắt không còn một giọt máu, đầu đón van xin.

“Nghĩ Ân, cô ấy là của tôi, ông đã nghe rõ chưa?”

“A...tôi sẽ thả, xin cậu nhẹ tay” Mặt Phó Lưu đỏ gay một mảng, ông ta run rẩy cầu xin.

Không thèm để ý đến gương mặt nhăn nhó của Phó Lưu, anh trực tiếp dùng sức mạnh để cưỡng chế loại người hèn hạ như ông ta.

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Ở trong nhà” Trác Phó Lưu lăm tấm mồ hôi, ông ta đã có tuổi cộng thêm rượu chè bê tha nên đương nhiên sức lực không thể chống chọi lại thanh niên trai tráng.

Mặc cho Phó Lưu chật vật ngã dưới đất, anh không thèm nhìn lại, quay lưng bước đến đập phanh cánh cửa.

“Phanh!”

“Cậu, cậu là ai?” Cô út sợ sệt nhìn cánh cửa lỏng lẻo sắp gãy làm đôi, lại liếc nhìn người thanh niên trước mặt.

“Cô ấy đâu?”

“Ai? Cậu ? Ai cho cậu tự tiện xông vào nhà người khác, còn không cút ngay tôi sẽ báo cảnh sát” Mặt dì út tím tái vì giận dữ.

“Tôi nói lần nữa, cô ấy đang ở đâu?” Trác Thiệu Ninh chẳng thèm đếm xỉa đến bà ta, nhanh chóng tìm kiếm hình bóng người con gái của mình.

“Thiệu Ninh” Âm thanh khàn khàn, run rẩy phát ra từ đằng sau tấm ván gỗ, Trác Thiệu Ninh đi nhanh đến, gấp gáp gọi to.

“Nghĩ Ân, em có trong đó không?”

“Thiệu Ninh, em ở đây?” Đáp lại anh là giọng mừng rỡ của cô.

“Chịu đựng một lát, anh sẽ cứu em”

Anh quay lưng đi về phía người phụ nữ.

“Chìa khóa đâu?”

“...”

“Nếu không đưa ra, không những bà mà tất cả các người đều phải ngồi tù đấy” Trác Thiệu Ninh nhẹ nhàng ra giọng uy hiếp. Không đợi bà ta phản ứng, anh nhanh tay cướp lấy chìa khóa từ trong tay bà ta.

“Cạch”

Cánh cửa vừa mở toang, anh vội vàng bước vào trong, cúi sụp xuống cởi dây trói, ôm chặt cô vào lồng ngực nóng ran phập phồng hơi thở của mình.

Nép vào lòng anh, Phó Nghi Ân rối rít nói cảm ơn, hôn lên má anh, khoe mắt cô đỏ hoe, sụt sùi hít mũi.

“Anh nhanh thật”

Trái tim anh đồng thời lấy lại được nhịp ổn, cũng may anh đến kịp lúc, cũng may cô vẫn còn ở đây.

“Còn nói nữa, có biết anh lo lắng đến mức nào không?”

“Xin lỗi, em không cố ý làm anh lo”

“Phó Nghi Ân, hôm nay anh thật sự rất tức giận” Anh siết chặt tay thành nắm đấm, gân xanh nổi lên.

“Thiệu Ninh, đừng giận nữa, không phải em không có việc gì sao?” Cô cọ cọ vào ngực anh lấy lòng.

“Còn nói, em xứng đáng bị phạt!”

Cô giương đôi mắt vô tội nhìn anh, chớp mắt hỏi.

“Phạt cái gì?”

“Biết rồi, cùng lắm là phạt em trong vòng một tuần không được nói chuyện với anh” Cô buồn thiu cúi thấp đầu.

“Ngốc ạ, ai muốn phạt em” Anh siết chặt eo, hướng cằm nhỏ của cô ngẩng lên.

“Vậy thì phải làm sao anh mới hết giận?” Cô buồn bực lau bầu.

“Về nhà rồi tính sổ với em sau” Anh cúi người bế cô lên, vững vàng bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 17: Tai Họa

Trác Thiệu Ninh bế Phó Nghi Ân lên, vững chãi bước đi, đầu cô ngả vào vòm ngực rắn chắc, đôi tay nhỏ nhắn như búp măng vòng qua cổ anh. Hai người tình cảm thân mật không để ý gương mặt biến đen của hai người phụ nữ đối diện.

Phó Nghi Ân chợt lên tiếng, từ giây phút bị bắt ép đến đây, cô đã muốn giải quyết tất cả mọi ân oán, chặt đứt mọi âm mưu muốn lợi dụng, hủy hoại cuộc đời cô.

“Thiệu Ninh, thả em xuống, em có chuyện muốn nói với họ”

Anh chân chừ giây lát rồi nói lỏng hai tay, từ từ đặt cô xuống.

“Bà nội, dì út... đây là lần cuối cùng tôi gọi hai người như vậy. Trước kia, là tôi ngu muội nên mới để các người lợi dụng, các người nghĩ chỉ cần bắt tôi ở đây là sẽ uy hiếp được mẹ tôi sao? Các người xem tôi là cái gì? Tôi nói cho các người biết một xu tôi cũng không bao giờ để lọt vào tay các người!”

Trà Muộn truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đôn.

“Con đi, mày ăn của tao, ở nhà tao lúc trước không tính hả?” Dì út giờ thói ăn vạ, giọng chua ngoa độc ác.

“Ăn của bà? Ở nhà bà? Bà đừng nghĩ tôi không biết bà bòn rút của mẹ tôi bao nhiêu sao?”

Phó Nghi Ân lạnh nhạt đẩy tay bà ta, muốn đánh người sao? Tôi còn ghê tởm sự đụng chạm của các người.

“Con đi nhỏ, mẹ mày cũng là loại đi điếm mới sinh ra loại như mày!...”

Bà ta chưa kịp dứt lời đã ăn ngay cái tát của Phó Nghi Ân, cô giận run người, máu sôi ùng ục xông lên não, cào móng tay vào mặt bà ta.

“Ai cho phép bà mắng chửi mẹ tôi? Bà mới là đi, cả nhà bà đều là lũ khốn nạn!”

“Buông tao ra, con quý cái!”

“Bốp... Bốp!!” Tiếng tát vỡ mặt càng lúc càng mạnh, tuy cô nhỏ con nhưng thân thủ nhanh nhẹn, đè chặt bà ta dưới sàn nhà.

Trác Thiệu Ninh há hốc mồm nhìn người con gái đang vật lộn với người phụ nữ, cô hoàn toàn chiếm ưu thế. Đây là lần đầu tiên anh chứng kiến sự giận dữ của cô, xem như cũng được mở mang tầm mắt.

Thoáng thấy người đàn bà tím tái đang định lòi cô ra, anh liền giữ chặt lấy tay bà, nhẹ giọng cảnh cáo.

“Ai cho bà đụng đến cô ấy?”

Bà nội tức anh ách, thâm mắng con gái mình “Có một đứa con gái cón con mà giải quyết không xong!”

“Buông ra, mày định để nó đánh chết con gái tao à?”

“Là các người tự chuốc lấy!” Anh mạnh ném bà già ra sau, chặn ngang lối đi.

“Mây...mây...” Bà nội ôm lấy hông kêu lên đau đớn, bà không ngờ có sự lại ra thế này. Đành hét toáng lên.

“Phó Lư, mây đâu rồi? Em gái mây sắp bị con gái yêu quý của mây đánh chết rồi!”

Phó Lư như con cọp giấy, ẩn mình đằng sau cánh cửa, ông ta e sợ Trác Thiệu Ninh nên chẳng dám hó hé. Giờ phút nghe thấy mẹ mình gọi tên mới làm bộ dạng hốt hải chạy vào.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Mau, mau đuổi con quỷ nhỏ đó đi” Bà nội giẫy nảy như một đứa trẻ.

Phó Lư vò đầu bứt tóc, ông ta xông vào hòng lòi Phó Nghi Ân ra.

“Râm!”

Trác Thiệu Ninh gạt một chân khiến Phó Lư ngã chổng vó, ông ta nhấn nhó chống tay dậy nhăm cú đâm lao về phía anh.

“Bộp!”

“Phó Lư, ông không xứng đáng làm cha của cô ấy!”

“Bộp!!”

“Ông dám đụng vào cô ấy, tôi sẽ khiến cả nhà ông không bao giờ nhìn thấy được ánh sáng mặt trời!!”

“Á...” Phó Lư co rút thân người, ôm lấy hai bên má sung vù, nhìn khúc gỗ kê cửa dựng trên vách tường, con ngói lóe lên tia âm hiểm.

“Mẹ kiếp, mày chết đi!...”

Âm thanh chết chóc mang theo luồng khí lạnh ập đến, Phó Nghi Ân chỉ kịp hét lên một tiếng, thân hình nhỏ nhắn của cô kịp thời đỡ lấy thanh gỗ đang nhắm vào đầu anh.

“Á” Tiếng hét của di út và bà nội làm Phó Lư khựng người đứng sững, tay ông ta run run, ánh mắt tối đen như mực.

Thanh gỗ dính máu rơi tòm xuống nền gạch.

Vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh, không tài nào trở tay kịp, khi Nghi Ân lấy thân đỡ cho anh, nhìn thân thể mềm mại từ từ ngã xuống. Trái tim anh như chết lặng, hai bàn tay anh bỗng chốc hóa màu máu đỏ thẫm, trái tim như bị ai đó xé toạc, anh khó khăn gào lên.

“Nghi Ân!! Nghi Ân!!!”

“Thiệu Ninh, anh không sao chứ?”

Phó Nghi Ân thờ gập, nét mặt trắng bệch, hai bàn tay bầu chặt lên ngực anh. Cú va đập mạnh khiến đầu cô ong ong, hoa mắt, dần rơi vào trạng thái hôn mê. Vào giây phút đối mặt với hiểm nguy, đối mặt giữa sự sống và cái chết, cô hi vọng những người yêu thương mình không có bất kì ai phải chịu tổn thương. Thà rằng cô bị thương, cũng không muốn nhìn thấy anh ngã xuống.

“Nghi Ân, mở mắt ra nhìn anh, đừng làm anh sợ!...” Thấy cô dần nhắm nghiền mắt lại, anh như mất hết lí trí mà gào lên, lắc mạnh cơ thể mềm nhũn của cô.

“Thiệu Ninh, em không sao...” Lời thêu thảo vừa dứt, bàn tay chạm vào má anh khẽ rơi xuống, cô chìm sâu vào hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Truyện đăng trên diễn đàn lê quý đôn

Di út thấy trên người Phó Nghi Ân không còn chút sự sống, nhìn máu lênh láng dưới sàn nhà, cho dù tinh thần bà ta có cứng cỏi nào nhưng lần đầu tiên thấy án mạng, đương nhiên phải cảm thấy vô cùng khiếp sợ, bà ta sợ mình bị liên lụy, sợ sẽ bị ngồi tù vì tội đồng lõa với Phó Lư.

“Á chết người rồi!” Giọng di út run cầm cập, níu lấy tay mẹ mình, sợ hãi thốt lên.

Trác Thiệu Ninh run rẩy bế cô lên, vì chân khuyu quá lâu nên có chút khó khăn, lướt qua Phó Lưu cùng hai người đàn bà ác độc. Ánh mắt anh đỏ rực như lửa, thanh âm khản đặc lạnh lùng.

“Nếu cô ấy có mệnh hệ gì, tôi sẽ khiến các người phải chôn cùng!”

Vòng chân bước ra khỏi cửa, hai chân anh gấp gáp muốn va vào nhau. Chiếc xe lập tức lướt nhanh như bay đến bệnh viện gần nhất./lqđ/

Trác Thiệu Ninh phóng như bay trên mặt đường, vượt bao nhiêu đèn tín hiệu giao thông, đằng sau là âm thanh gào rú của xe cảnh sát đuổi theo. Anh bỏ ngoài tai tất cả mọi thứ, điên cuồng nhắm đến nơi có thể cứu được cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tai Họa (P2)

Trác Thiệu Ninh phóng như bay trên mặt đường, vượt bao nhiêu đèn tín hiệu giao thông, đằng sau là âm thanh gào rú của xe cảnh sát đuổi theo. Anh bỏ ngoài tai tất cả mọi thứ, điên cuồng nhắm đến nơi có thể cứu được cô.

“rít.....rít”

Tiếng xe phanh gấp inh ỏi cả một góc đường, Trác Thiệu Ninh nhảy xuống xe nhẹ nhấc bổng Phó Nghi Ân lên, rồi gấp gáp chạy vào phòng cấp cứu, vừa chạy vừa gào lên.

“Bác sĩ, bác sĩ, bác sĩ đâu rồi? Mau cứu cô ấy!!”

“Có người bị thương, nhanh đưa vào phòng” Cô y tá trực ban lập tức kéo Trác Thiệu Ninh lại, đề anh đặt cô lên giường.

“Nghi Ân, Nghi Ân” Mắt thấy người ta đẩy cô vào trong, anh không muốn rời khỏi cô một khoảnh khắc nào.

“Thưa anh, xin anh bình tĩnh lại, bác sĩ nhất định sẽ cứu bệnh nhân”

Anh khò sở ôm lấy đầu, đầu tóc rối bời chặt vật, hết nhìn xuống nền gạch trắng xóa lại nhìn cánh cửa sắt đóng chặt, trái tim cũng mất đi một nửa.

“Cô ấy sẽ không sao chứ? Sẽ không nguy hiểm đến tính mạng phải không?”

Anh tự trách bản thân vì đã không bảo vệ được cô, tự trách sao người nằm trong kia, người bị thương lại không phải là mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, quả thật có sức giày vò con người ta. Trác Thiệu Ninh vô thức trút giận lên vách tường, mỗi cú đấm đều khiến tâm can anh như vỡ vụn.

Cô y tá thấy anh như vậy, vội vàng khuyên can, thấp giọng an ủi.

“Anh yên tâm, cô ấy sẽ không có việc gì đâu”

Thân thể Trác Thiệu Ninh dính đầy máu, cả người anh thấm đẫm mồ hôi, hai bàn tay khò sở ôm lấy mặt, nỗi đau lớn dần giày xéo sâu tận tâm can.

“Là tôi đáng chết, tôi lại một lần nữa suýt mất đi cô ấy”

“Anh đừng tự hành hạ bản thân mình nữa, tôi nghĩ cô ấy sẽ không muốn anh như thế”

Tuy không phải phận sự của mình nhưng cô y tá không khỏi lo lắng nhìn tâm trạng bất ổn của người đàn ông trước mặt. Có vẻ như người con gái đang được cấp cứu trong kia rất quan trọng đối với anh ta. Người anh ta toàn máu, cứ dầm mạnh vào tường, cô chỉ sợ nếu không ngăn lại, bức tường cũng không chịu nổi sức lực mạnh mẽ kia.

“Cạch”

Trác Thiệu Ninh đẩy người y tá ra, nhào đến cánh cửa, vội níu lấy vị bác sĩ mặc áo blue trắng.

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

“Anh là người nhà của bệnh nhân?” Bác sĩ kính cẩn đẩy gọng kính, nghiêm nghị hỏi.

“Đứng” Trắc Thiệu Ninh khẽ gật đầu

“Bệnh nhân bị vật cứng va đập vào đầu, cũng may không tổn thương não bộ. Chúng tôi đã tiến hành truyền máu, hiện giờ tình hình đã ổn”

“Cám ơn, cám ơn bác sĩ” Anh rồi rít nói, cám ơn ông trời đã nghe thấy lời cầu khẩn của mình mà không mang cô đi mất.

“Bệnh nhân cần tịnh dưỡng, anh đi làm thủ tục nhập viện đi”

“Tôi muốn vào với cô ấy”

“Chúng tôi sẽ chuyển đến phòng bệnh sau, anh nhìn anh kia, bộ dạng này, cô gái kia mà tỉnh sẽ bị anh dọa chết khiếp” Vị bác sĩ chân thành khuyên can, không hài lòng khịt mũi vì mùi máu tanh nồng xộc đến.

“Mời anh đi theo lối này để làm thủ tục” Cô y tá ý nhị nhìn người đàn ông đẹp trai lần nữa, vội chỉ tay về phía cuối hành lang.

Có những giấc mơ chỉ kéo dài trong tích tắc, có những cơn ác mộng lại dài tận vô biên. Trong căn phòng trắng toát, cô gái ngủ rất say, mắt nhắm nghiền dưới làn lông mi cong vút, gương mặt cô tái nhợt, chốc chốc ngón tay thon dài lại khẽ lướt chạm lên môi cô.

“Nghĩ Ân, sao em còn ngủ nữa? Em đã ngủ hai ngày hai đêm rồi đó!”

“Nghĩ Ân, tỉnh dậy đi được không em?”

“Nghĩ Ân, nếu kiếp này vẫn không được ở bên cạnh em, anh sống lại còn có ý nghĩa gì nữa...?”

Phó Nghi Ân nhấp nháy môi, cô nghe thấy tiếng thì thầm khẽ bên tai, cô cảm nhận được giọt lệ nóng hổi rơi trên má mình. Nhưng cơ thể dường như không chịu tuân theo ý thức, ngay cả động đập ngón tay cô cũng không làm nổi.

Anh đang khóc sao? Có phải anh đang đau lòng cho cô?

“Thiệu Ninh, em không sao, em sẽ tỉnh dậy, em sẽ không bao giờ rời bỏ anh”

Nhưng những lời từ tận đáy lòng này cô không thể thốt ra, vì bản thân cô còn đang bị nhốt trong không gian chật hẹp, vẫn nghe thấy tiếng của anh, nhưng không sao đáp lại được.

Phó Nghi Ân một môi rơi vào trạng thái mơ màng, trong giây phút thiếu cảnh giác suýt chút nữa cô trở thành con mồi ngon cho bọn họ tùy ý xâu xé, thâm kích của một Phó Nghi Ân kiếp trước vẫn còn khắc ghi trong tâm trí, cô nhắm mắt lại hồi tưởng lại giây phút rời xa nhân thế.

Đỗ Gia Minh ôm lấy cô tình nhân nhỏ, lướt qua bia mộ của cô. Phó Lưu, Trương Ngọc Nhã, Phó Lâm, bà nội, cô út,...tất cả bọn họ đều mang một vẻ mặt quý dị.

Linh hồn cô út của cô lơ lửng trên không trung, suốt ba ngày ba đêm, cứ nhìn mãi nhìn mãi nụ cười tươi rói của thiếu nữ thanh xuân trên tấm bia lạnh lẽo. Những linh hồn lang thang bầu vuu cô, ức hiếp cô,...

Từ trong hốc mắt màu đỏ như máu chảy xuống, Phó Nghi Ân cắn chặt hàm răng, cúi người tựa vào ngôi mộ đã mọc cỏ xanh của mẹ mình, lẩm bẩm nói “Con xin lỗi, xin lỗi mẹ, con sai rồi!”

“Mẹ, con sợ lắm! Giờ này mẹ đang đâu? Cho con cùng một chỗ với mẹ có được không?”

Tiếng khóc bi thương, kêu trời, trời không thấu, kêu đất, đất không nghe, là những tiếng than oán muộn màng. Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng gió gào rít, tán lá cây kêu xào xạc cuốn theo tâm trạng bi thương, Phó Nghi Ân đi mãi đi... đi mãi... muốn thoát khỏi âm thanh ma quái, quý dị của những linh hồn vất vưởng chốn nhân gian.

diễn đàn lê quý đơn

“Đi! Đi! Mau theo tao! Mày phải xuống địa ngục cùng tao!” Tiếng cười man rợ cùng gương mặt đáng sợ áp sát vào má cô. Phó Nghi Ân hoảng hồn né tránh, xua đuổi nỗi ám ảnh trong đầu.

“Tránh ra! Mau tránh ra!”

Lão già cười khà khà, sau đó nhíu mày lắc lư cái đầu tinh quái, mắt lão đục ngầu trông trắng bao phủ toàn bộ cầu mắt, Phó Nghi Ân không dám nhìn vào con người của lão.

“Linh hồn tội nghiệp, khi sống mày làm nhiều điều tội lỗi, giờ mày còn ngồi chờ cơ hội được lên thiên đường sao?”

Phó Nghi Ân co rút người, cô điên dại lắc mạnh đầu, thành khẩn van xin. Xuống địa ngục? Cô sẽ không gặp được mẹ, cô sẽ lại một mình cô đơn. diễn đàn lqđ

“Không! Không! Tôi muốn gặp mẹ, tôi muốn ở cùng một chỗ với mẹ”

Lão cười nhếch mép, râu ria dài xồm xoàm dán chặt vào mặt của cô, trông mắt trắng đục của lão đảo lên xuống liên hồi, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

“Mày không xứng đáng được ở nơi đó ! Mỗi ngày trôi qua ! Tao thấy có biết bao đứa cũng vọng tưởng giống như mày ! Haha ! Mau theo tao !”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Choàng tỉnh(P1)

Bỗng nhiên phía chân trời nhá lên tiếng sấm rền vang, xé toạc màn đêm lạnh lẽo. Ánh bình minh như ẩn hiện bỗng khuất xa dần, Phó Nghi Ân dùng hết sức bình sinh, xô ngã lão già, hốt hải bỏ chạy. Nhưng càng chạy đến gần, ánh sáng mong manh kia càng yếu đi, cô hoang mang tột độ, mọi thứ trước mắt nhòa dần vào bóng tối.

Tếng gào rú như con thú dữ bị thương văng vẳng bên tai, Phó Nghi Ân cảm thấy hơi thở góm ghiếc của lão gần kề, trên trán cô mồ hôi nhễ nhại, tay chân rụng rời, hơi thở dần trở nên yếu ớt. Cô vói tay về phía trước mặt, cố sức thều thào.

“Đừng!...Xin đừng bắt tôi!”

Ngay trước thềm khắc sắp ngất lịm đi, Phó Nghi Ân nhìn thấy bàn tay gân guốc gầy xanh của lão già đặt lên cằm cổ lạnh buốt của cô. Lại một lần nữa, cô nhắm nghiền đôi mắt, chìm trong nỗi tuyệt vọng.

“Àm!” Tia chớp xoẹt lửa đột nhiên đánh thẳng xuống đất, hất tung lão lên không trung, Phó Nghi Ân khiếp sợ lom còm bò dậy, há hốc nhìn lão già đang quần quai như một con rắn mất đầu, con người đục ngầu của lão trợn ngược lên. Từ lòng bàn tay gầy gò của lão bốc lên sương khói nghi ngút, lão đau đớn gục ngã, bàn tay vốn đã tro xương nay biến thành những đốt xương đen ngòm. Lão ta như bị một sức mạnh nào đó khống chế, Phó Nghi Ân đứng yên bất động, không dám thở mạnh, cô sợ đến mức ngừng rơi nước mắt, cố hết sức lê đôi chân đang run rẩy của mình. diendanlequydon

Trong đầu cô lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất: “Chạy trốn! Cách xa những mối hiểm nguy càng xa càng tốt!!”

Dùng chút sức lực cuối cùng, cô nhấc chân lên chạy thục mạng, bỏ lại sau lưng tiếng thét thê lương. Vừa mới nãy, bình minh rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng giờ đây, bóng đêm đã nuốt chửng mọi thứ. Bốn bề lúc này tĩnh mịch đến ghê rợn, xa xa vang lên những tiếng than khóc nào lòng xen lẫn những tiếng cười the thé. Bước chân gấp gáp đến nỗi hai chân quỳnh quáng đan vào nhau, Phó Nghi Ân loạng choạng ngã nhào, hai tay cô dính đầy bùn đất, mũi hơi thổi, ẩm mốc xộc thẳng vào mũi.

Phó Nghi Ân co rút người, hai hốc mắt ứ đọng ngập nước, cô tủi thân òa khóc nức nở, quơ quào cánh tay, mong có thể tìm thấy hình bóng thân thương của mẹ.

“Mẹ! Mẹ đang ở đâu? Nghi Ân nhớ mẹ...”

Từ trong hốc mắt sưng đỏ chảy xuống hai dòng lệ cay xè, nóng hổi lăn dài trên gương mặt trắng bệch của Phó Nghi Ân, hai tay cô bụng lấy mặt, tuyệt vọng nấc lên từng tiếng nghẹn ngào.

“Có muốn đến nơi mà cô mong ước không?”

Thanh âm ngọt lịm, dịu dàng khiến Phó Nghi Ân ngừng khóc và ngẩng đầu lên. Người phụ nữ xinh đẹp như tiên, cả người toả ra vàng hào quang sáng ngời, từ từ bước đến, chìa tay ra đỡ cô lên, đôi mắt sắc sảo uyển chuyển đong đưa.

“Bà là ai?” Phó Nghi Ân vô thức bước đến bên người phụ nữ.

“Ta đến để giúp cô, đến nơi mà cô mơ ước!” Người phụ nữ xinh đẹp lại một lần nữa chìa tay ra nói.

“Thật sao? Bà biết mẹ tôi ở đâu sao? Có thể cho tôi gặp mẹ không?” Cô mừng rỡ như bắt được vàng, chụp lấy tay người phụ nữ hỏi dồn.

“Đừng vậy”

“Cám ơn bà, xin hãy cho tôi theo với, xin hãy cho tôi gặp được mẹ tôi!”

“Đi theo ta”

Trên con đường dẫn vào lối mòn chật hẹp, đá lớn đá bé nhấp nhô dưới chân, Phó Nghi Ân bước theo sau người phụ nữ, ánh mắt vẫn dõi về phía trước. Chân vướng phải hòn đá nhọn hoắt khiến cô ngã sóng xoài, đầu gối chảy máu ròng ròng. Cổ họng đau, cô cắn chặt hai hàm răng để kìm nén những giọt

nước mắt đang chực trào.

....

“Nghĩ Ân! Nghĩ Ân! Con không được đi! Mau quay lại đi con!”

Giọng nói thân thuộc thúc giục bên tai, khiến bước chân của Phó Nghi Ân chợt dừng lại, hô hấp có chút khó khăn, cô nghẹn ngào òa lên. truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đôn.

“Mẹ! Mẹ!”

“Nghĩ Ân, nghe lời mẹ! Không được đi!”. Trong gió, giọng nói của mẹ thổi bên tai cô, tuyệt nhiên lại chẳng thấy bóng hình.

“Mẹ! Con muốn gặp mẹ! Mẹ ra đây gặp con đi!”

Lúc này, người phụ nữ quay ngoắt mặt lại, lạnh lùng hồi thúc.

“Đi nhanh lên!”

Phó Nghi Ân ngăn người, chậm chạp tiến bước. Ngọn gió bất ngờ quẩn chặt lấy hai chân cô, tiếng mẹ khóc nỉ non khiến lòng cô xáo động.

“Nghĩ Ân, con phải chạy về nơi có ánh sáng kia”

“Mẹ...”

Phó Nghi Ân lao đảo nhìn chung quanh, không có tiếng đáp lại, cô không nhìn thấy thứ ánh sáng kia nữa, trước mặt chỉ còn màn sương mù dày đặc.

“Nghĩ Ân, đi mau! Con không được quay đầu lại”

Cô cố lắng tai nghe, theo bản năng cẩn thận lùi bước, nhưng người phụ nữ đã trợn mắt găm gù giật mạnh tay cô kéo về. Bà ta cười phá lên, trên mặt nổi gân tím tái, quần áo trên người nứt toạc bay tung tóe, cơ thịt phình to như một gã khổng lồ, cái lưỡi vừa dài vừa nhọn, nhiều nhão nước bọt trông vô cùng ghê tởm.

“Đi theo ta”

“Á...” Cô run lên bần bật, cảm nhận được cái lưỡi nhóp nhép ghê tởm đang chuẩn bị quẩn lấy cổ mình.

“Nghĩ Ân... Chạy đi” Tiếng nói mẹ cô lần nữa thì thầm thúc giục bên tai.

Sấm chớp đùng đùng rền vang như xả con thịnh nộ khiến cả một vùng trời cũng rung chuyển, hạt mưa bắt đầu lất phất rơi. Màn đêm bị lùa về một phía, bóng tối dần tản ra, bầu trời là một khung màu xám tro âm ảm. Con mưa lất phất trở nên nặng hạt, mặt đất nhão như bùn bị bơm tiếng mưa rơi, mùi ẩm mốc xộc lên tận đỉnh đầu. Phó Nghi Ân cảm thấy cả khuôn mặt mình bị từng hạt mưa rơi đập vào đến đau rát, nước mưa hòa lẫn với nước mắt lăn trên gò má cô. Cô không nghe thấy giọng nói của mẹ, ngoài những âm hồn phách tán vật vờ xung quanh, còn bị giam cầm bởi quỷ dữ, dường như chỉ cần nhắm mắt lại một lúc là cô có thể từ bỏ mọi cố gắng.

“Nghĩ Ân, đừng từ bỏ, con cần đến nơi mà con phải đến!”

Hai mắt cô mông lung nhìn mọi thứ xung quanh mờ mờ ảo ảo, thều thào gờ tay chạm đến bóng trắng như sương trước mặt mình.

“Mẹ! Con muốn ở cùng với mẹ”

Cánh tay truyền đến con đau nhức nhối, màu tím đen lan rộng hết bàn tay cô. Con quỷ điên cuồng nhảy múa, Phó Nghi Ân cảm nhận được thân thể mình sắp bị nuốt chửng. Nghĩ đến cuộc đời bất hạnh của mình, cô vô cùng chua xót... Nhưng tất cả cũng là do bản thân tự chuốc lấy. Có lẽ, cô xứng đáng xuống địa ngục để nhận lấy hình phạt từ lỗi lầm mình gây ra.

“Nghĩ Ân!”

“Mẹ!” Âm thanh nghẹn ngào đến mức có thể xé toạc tâm can, hai mắt nhắm nghiền của Phó Nghi Ân chợt choàng mở vì ánh sáng chói lòa, tia hào quang ấm áp sưởi ấm linh hồn nhỏ bé của cô.

Phó Nghi Ân gào khóc vùng vẫy mong thoát khỏi sự kìm hãm của quỷ dữ, cả người cô đổ ập về phía trước, cố níu kéo tia hi vọng mà mức nờ.

“Mẹ! Mẹ!”

Quỷ dữ bám riết không tha, cổ chân cô bị nó nắm chặt, tay cô cố vươn về phía ánh sáng. Ngay giây phút chạm được đến vệt sáng, cô nghe thấy tiếng gào rú của thú dữ, nó lăn lộn cuồng loạn, trông mất đen ngòm sắp lọt ra khỏi hốc mắt đen sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Choàng tỉnh(P2)

Phó Nghi Ân gào khóc vùng vẫy mong thoát khỏi sự kìm hãm của quỷ dữ, cả người cô đổ ập về phía trước, cổ nứu kéo tia hi vọng mà nứt nẻ.

“Mẹ! Mẹ!”

Quỷ dữ bám riết không tha, cổ chân cô bị nó nắm chặt, tay cô cố vuron về phía ánh sáng. Ngay giây phút chạm được đến vệt sáng, cô nghe thấy tiếng gào rú của thú dữ, nó lăn lộn cuồng loạn, trông mắt đen ngòm sắp lọt ra khỏi hốc mắt đen sẫm.

“Grừm. ....”

Phó Nghi Ân toát mồ hôi hột, chống người gượng dậy nằm nhoài dưới làn hơi ẩm áp.

“Có phải nơi này là thiên đường không? Tại sao lại ẩm áp như vậy?”

“Ân ngoan của mẹ! Con phải đi rồi” Mái tóc dính đầy bùn đất hãy còn ẩm ướt của cô đột nhiên có một bàn tay khê đặt lên, sự ân cần dịu dàng gọi nhớ đến kí ức thời ấu thơ. Là mẹ, chính là bàn tay quen thuộc của mẹ!

Khỏe môi Phó Nghi Ân cong lên, đôi môi nhợt nhạt khô nứt vô thức lẩm nhẩm mang theo ý cười.

“Mẹ! Thật may quá! Mẹ không rời bỏ con”

“Con phải sống thật tốt!”

Trong phút chốc, hơi ẩm bỗng ngưng biến mất, Phó Nghi Ân nghe quanh tai tiếng gió rét lạnh, choàng mở mắt, cô run rẩy vì sợ hãi, phía dưới là khoảng không gian trống rỗng, cả người cô đang rơi xuống.

Trà Muộn diện đàn le quy don

Phó Nghi Ân cảm thấy linh hồn của mình đang bị nhấn chìm xuống đáy vực sâu thẳm. Vô lực buông lỏng hai tay, đã từng trải qua cái chết, với cô, nơi không có mẹ, thì đều giống nhau cả. Không còn quan trọng nữa rồi! Cô thà chấp nhận sự an bài của số phận, chỉ mong kiếp sau có thể bù đắp lỗi lầm, bù đắp những tổn thương mà mình đã gây ra.

“Mẹ, tạm biệt!”

Nhắm mắt lại là một màu đen huyền ảo, nhắm mắt lại che giấu nỗi bi thương. Đời này đã lỡ, xin đành hẹn ở kiếp sau! Từ khỏe mắt Phó Nghi Ân chảy xuống dòng lệ nóng hổi, ý thức cô chìm vào ảo ảnh hư vô.

Trà Muộn ~diendanlequydon.com~

....

Nhớ đến những mảnh kí ức mơ hồ trong lúc trở thành linh hồn côی cut, thân thể Phó Nghi Ân run bần bật, đôi mắt chưa đầy vẻ hoảng hốt, sợ sệt nhìn bốn phía tối đen như mực. Cô gục mặt xuống hai đầu gối, cắn chặt hai hàm răng, khê run lên vì rét lạnh.

“Mẹ! Thiệu Ninh!”

Nghĩ đến những người thân yêu nhất trong cuộc đời mình, Phó Nghi Ân lấy lại dũng khí kiên cường, cô nhòm người dậy, loạng choạng bước vào màn đêm.

“Mẹ! Thiệu Ninh!” Cô nắm chặt bàn tay, vừa chạy thục mạng vừa gọi lớn.

Không gian tĩnh mịch bỗng xáo động, cô lơ mơ cảm thấy mọi thứ dường như có đổi thay, từ trong bóng đêm bí ẩn vang vọng the thé giọng cười cao ngất của ai đó. Phó Nghi Ân rùng mình áp hai tay lên chặn hai bên tai, tránh khỏi sự quấy phá, nhiễu loạn.

...

Hơn năm ngày năm đêm, Trác Thiệu Ninh chờ đợi trong tuyệt vọng, anh mệt mỏi tránh đến nơi ban công không một bóng người, châm điếu thuốc rồi rít một hơi dài, hết điếu này đến điếu khác, bỗng chốc bao thuốc đã vơi đi một nửa, dưới chân anh tàn tro rơi vung vãi, cơn gió lạnh tạt vào mặt nghe đau rát, cuốn theo bụi tro dưới chân anh.

Điều thuốc cuối cùng tắt ngấm lúc nào chẳng hay, anh âm trầm lặng lẽ rời đi. Vào phòng vệ sinh, anh dùng nước súc miệng cố xóa đi mùi khói nồng nặc, cảm thấy đỡ hơn mới dám bước vào phòng bệnh.

Trác Thiệu Ninh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, ánh đèn hắt lên gương mặt trắng nõn của người con gái, tiếng thở nhẹ đều đặn khiến cho anh an tâm hơn một chút, ít ra anh có thể tự an ủi lòng mình rằng cô không sao, cô chỉ đang ngủ say mà thôi. Cầm chiếc nắm lấy bàn tay gầy nhỏ, anh chạm trán mình vào trán cô, khàn giọng thủ thủ.

“Nghị Ân! Anh nhớ em, thật sự...thật sự rất nhớ em!”

“Bảo bối, ngủ ngoan!” Anh cúi xuống đặt môi mình lên môi cô, mí mắt nặng trĩu sụp xuống, anh lặng lẽ tựa đầu bên cạnh cánh tay cô.

Sáng hôm sau...

Phó Nghị Ân choàng mở mắt, do chìm vào bóng tối quá lâu nên hai mắt cô chưa thích nghi được với ánh sáng, chớp chồm chớp mắt liên tục. Nhìn thấy người đang nằm gục bên cánh tay mình, cô đau lòng muốn rơi nước mắt, cổ họng khô khốc khó khăn cất lên.

“...”

Bất lực vì cố gắng gọi anh nhưng không thành, cô thử cử động ngón tay, tay trái đang gắn tiêm truyền dịch run rẩy giờ lên, chạm nhẹ vào đỉnh đầu anh.

Trác Thiệu Ninh khẽ cựa mình, anh mệt mỏi ngóc đầu dậy định vươn vai thì kinh hãi nhìn thấy cánh tay trắng nõn từ trên đầu rơi xuống. Anh hốt hoảng nhìn người nằm trên giường bệnh, kích động không thốt nên lời khi thấy người con gái yêu dấu của mình đang mở to đôi mắt mỉm cười với anh.

“Nghị Ân! Em...em tỉnh rồi!” Giọng anh run run dường như chưa thể tin được sự thật này.

Phó Nghị Ân nhấp nháy môi, hi vọng có thể đáp lời anh.

“Cuối cùng em cũng chịu tỉnh lại, có biết anh lo lắng đến mức nào hay không?” Anh kích động ôm chặt lấy người trong lòng.

Phó Nghị Ân chảy nước mắt, vui đầu vào lồng ngực phập phồng cứng rắn, cô cũng nhớ anh, vô cùng nhớ!

“Bác sĩ, bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi!” Bỗng dưng anh sực nhớ ra, chồm người ấn nút khẩn cấp, rồi xoay lưng, tông cửa chạy ra ngoài gào thét.

Vị bác sĩ cùng cô ý tá hốt hải chạy vào, nhìn thấy người đàn ông vô cùng kích động cùng cô gái tỉnh lặng nằm trên giường bệnh. Bác sĩ liền kiểm tra sơ lược tình hình sức khỏe của cô.

“Cô ấy không sao chứ? Không để lại di chứng gì chứ?” Trác Thiệu Ninh lo lắng hỏi.

Vị bác sĩ cời mắt kính cài lên túi áo, từ tốn đáp.

“Có thể xem như đã ổn định. Tôi đã nói là không sao, chỉ cần bệnh nhân tỉnh lại là được. Anh xem, anh kích động như vậy...cô gái của anh sẽ bị anh dọa cho sợ đấy!”

Nói xong ông liền giao bệnh án cho y tá, trước khi rời đi còn không quên vỗ vỗ bả vai anh.

“An tâm, cô ấy hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng cũng cần thời gian để tĩnh dưỡng”

Trác Thiệu Ninh lúng túng ngồi xuống bên cạnh cô, hai bàn tay đan chặt vào nhau, anh dựa hẳn vào thành giường ôm chặt lấy cô.

“Em thấy thế nào?”

“Em khỏe”

“Nghị Ân, đừng khiến anh phải chịu cảnh giày vò này thêm lần nào nữa có được không?” Trác Thiệu Ninh bắt đầu dĩ thử dài.

Hai mắt cô bị bao phủ bởi hơi nóng, nước mắt tí tách rơi xuống cằm, nhìn người đàn ông bằng xương bằng thịt trước mắt mình, anh còn tiêu tụy hơn cả cô, hai má hóp lại gầy nhom.

“Ng Sloan, em đừng khóc...” Nhìn thấy cô khóc, tim anh như thắt lại, cuống quýt lau khô gò má ướt đầm của cô.

“Em xin lỗi”

“Anh biết, anh biết, em đừng khóc”

Nghe anh nói, cô càng thêm xúc động, nước mắt lăn chã rơi, nghẹn ngào vui đầu vào lồng ngực ấm áp. Trác Thiệu Ninh bắt đầu dĩ thử dài, vỗ về an ủi người trong lòng. Nước mắt của cô vĩnh viễn là thứ vũ khí sắc bén khiến lòng dạ anh có sắt đá đến đâu cũng bị mài mòn. Anh cúi xuống hôn lên nước mắt mặn chát trên má của cô, môi mòng áp lên cánh môi tái nhợt của cô. Nỗi nhớ nhưng da diết tuôn trào, khi chạm vào môi cô, anh mới biết khao khát của mình mãnh liệt đến mức nào. Hai cánh tay cố lực ôm lấy thân thể mềm mại, như muốn hai cơ thể dung hòa thành một.

Chương 29: Anh luôn ở bên em(P1)

Kết thúc nụ hôn mãnh liệt, hai trái tim như cùng hòa chung một nhịp, Phó Nghi Ân nép vào lồng ngực đang phập phồng hơi thở của anh. Hơi thở trùng trùng điệp điệp phả lên chóp mũi đỏ ửng của Phó Nghi Ân, cô thẹn thùng len lén ngược nhìn gương mặt đẹp trai cách mặt mình chưa đầy một gang tay. Dường như hai người đều có thể nghe thấy hơi thở của đối phương, trái tim cô vẫn còn rung rinh xúc động vì nụ hôn quá ư nồng nhiệt, cũng không kém phần dịu dàng của anh. Bỗng chốc hai gò má nóng ran, cô ôm lấy mặt nũng nịu sà vào lồng ngực ấm áp.

Trác Thiệu Ninh bình ổn hơi thở, vòng tay ôm siết lấy người con gái nhỏ nhắn, cảm anh tì lên đỉnh đầu cô. Hơi ấm thân nhiệt của anh truyền sang cơ thể lạnh lạnh của cô, Phó Nghi Ân chớp chớp mi mắt, cảm giác có chút buồn ngủ.

Thấy người trong lòng không nói gì, anh khẽ thì thầm.

“Nghi Ân?”

“Ừm...” Phó Nghi Ân ưm một tiếng rất khẽ, hai tay dụi dụi mắt.

“Em sao vậy?”

“Thiệu Ninh, em buồn ngủ quá!” Cô cựa mình, tìm kiếm chỗ dựa êm ái trên vòm ngực rắn chắc của anh.

Trác Thiệu Ninh hốt hoảng nắm chặt hai bên bả vai cô lay nhẹ, sờ lên cái trán nhẵn mịn nóng nóng, sợ cô lại tiếp tục ngủ say giống mấy ngày hôm trước.

“Không được! Em đừng ngủ!”

“Nhưng mà...”

Anh phui cái gối nằm rồi đặt xuống đầu giường, kê dưới đầu cô. Phó Nghi Ân mệt mỏi cụp mắt lại, cả người trở nên vô lực, ngay cả tay chân cũng chẳng buồn động đậy. Trác Thiệu Ninh lại nâng đầu cô lên, dứt cho cô chút nước ấm rồi sờ lên bụng nhỏ phẳng lì của cô.

“Hay là ăn chút gì nhé?”

“Dạ”

Trác Thiệu Ninh gấp gấp bước xuống giường, cẩn thận đắp chăn mỏng lên người cô, trước khi xoay lưng ra khỏi cửa không quên nghiêm túc dặn dò.

“Ngoan, ở đây chờ! Anh sẽ về liền”

“Em biết rồi! Em sẽ không ngủ nữa đâu”

Phó Nghi Ân lim dim mắt, mỉm cười đáp lời anh, xem ra lần này anh thật sự bị dọa cho sợ hãi rồi! Cô vừa đau lòng vừa buồn cười nhìn bóng lưng cao gầy của anh rời đi. Trong lòng dâng lên nỗi chua xót không nói nên lời, hai người thân yêu quan trọng nhất là mẹ và Thiệu Ninh, kiếp này cô không thể phụ họ, cũng không muốn họ vì cô mà đau lòng thêm nữa.

Vừa mới thoát khỏi trạng thái hôn mê, tinh thần của cô có hơi uể oải, hai bên thái dương căng nhức khó chịu. Con choáng váng khiến đầu óc quay cuồng, cô nghiêng người về hướng vách tường, vừa ôm lấy đầu vừa nhắm nghiền mắt.

Một lát sau, cánh cửa khép hờ được lặng lẽ mở ra, Trác Thiệu Ninh bước từng bước khe khẽ để không làm người nằm trên giường kinh động. Anh đặt cặp lồng i-inox lên bàn rồi ngồi xuống bên mép giường, ánh mắt dạt dào niềm yêu thương và cưng chiều dành cho người con gái đang ngủ say sưa, không nỡ đánh thức cô dậy.

Kim đồng hồ tích tắc nhích qua từng giây, chốc chốc Trác Thiệu Ninh lại ngẩng lên nhìn đồng hồ treo tường, người con gái ngủ say mê man, cô không hề biết từ lúc nào đã có một vòng tay ấm áp ôm cô vào lòng.

Trác Thiệu Ninh mỉm cúi thấp đầu hôn lên trán mịn màng của cô, mỉm cười nói rộng vòng tay, điều chỉnh tư thế thích hợp rồi siết chặt thân thể mềm mại vào lòng. Trên môi anh nở một nụ cười mãn nguyện, hi vọng khoảnh khắc này có thể kéo dài mãi mãi.

Không còn có cảm giác bị sương lạnh quần lấy da thịt, không còn vẻ thấp thòm, sợ hãi khi chạy khỏi bóng tối đáng sợ kia. Hơi ấm từ cơ thể anh truyền sang mang đến sự êm ái dễ chịu vô cùng, trong vô thức cô vươn tay ôm ngang hông anh, giống như một chú chim nhỏ tìm được cái tổ ấm áp sau những ngày dài sải cánh trên bầu trời rộng lớn.

...

Giấc ngủ kéo dài đến khi mặt trời xuống bóng, tia nắng yếu ớt chiếu vào tấm rèm dày bên cửa sổ, cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng, chỉ nghe thấy hơi thở đều đều của đôi phương. Trác Thiệu Ninh đã tỉnh từ lâu, anh mãi ngắm vẻ ngây ngô trên gương mặt người yêu mà quên mất thì giờ. Đột nhiên, anh chăm chú nhìn vào rèm mi cô khẽ động đậy, một ý nghĩ chợt xoẹt qua ngang đầu, anh cúi thấp đầu khiến chóp mũi khẽ cọ vào mũi cô.

Rèm mi của Phó Nghi Ân động đậy liên tục, gương mặt trắng nõn dần chuyển biến, hơi thở dồn nén trở nên phập phồng. Khoảng cách kề cận thân mật, anh biết cô đã tỉnh bèn muốn trêu chọc một chút, để xem cô có thể kiên trì được bao lâu.

...

“Nghi Ân?” Anh thử lên tiếng, khẽ thổi hơi nóng vào má cô, lồng ngực bắt đầu gấp gáp loạn nhịp. Bị cả thân thể cao ngất đè lên, tuy giả vờ nhắm mắt nhưng Phó Nghi Ân vẫn cảm nhận được bóng đen đang phủ lên người mình. Cảm giác ngứa ngáy, tê tê đại đại truyền khắp mọi góc ngách, cô mềm nhũn như con chi chi, tim thỉnh thoảng đập loạn.

“Nghi Ân?” Âm thanh du dương như tiếng đàn thì thầm bên tai. Phó Nghi Ân thầm mắng mình không có tiền đồ, mỗi khi nghe anh dịu dàng gọi tên, cô hoàn toàn mất đi khả năng chống cự.

Rốt cuộc, cô chấp nhận đầu hàng, mở choàng mắt, nhìn thân hình cao lớn đồ sập xuống người mình, gương mặt điển trai kẻ sát, ánh mắt anh đang nồng nàn chiếu thẳng vào cô. Chỉ trong tích tắc, đôi môi anh ép xuống chiếm lấy hơi thở cùng đôi môi non mịn của cô.

Cả thân thể Phó Nghi Ân mềm như nước, đông đưa theo nụ hôn trực trác mãnh liệt. Hàm răng trắng nõn bị cạy ra, đầu lưỡi nóng ẩm luồn vào quần chặt lưỡi cô.

Phó Nghi Ân nhắm mắt lại, hai tay không tự chủ được ôm lấy cổ anh, Trác Thiệu Ninh nặng nề thờ dốc, trực trác mút lấy cánh môi anh đào sùng đỏ. Đường như, nụ hôn chưa đủ để lột tả nỗi nhớ nhung, nỗi khao khát cháy bỏng đang thiêu đốt từng mớ tế bào trong người anh. Trác Thiệu Ninh khàn giọng than khẽ, lưu luyến rời khỏi hương vị ngọt ngào.

“Dậy rồi à?”

Phó Nghi Ân dụi mắt mơ màng, đôi môi bị hôn đến sùng đỏ trông thật mê đắm. Cô thật sự muốn cắn anh một ngụm cho hả giận.

“Sao vậy?”

Anh vừa hơi han, ngón tay vừa mon trớn trên khoe môi cô, ánh mắt chất chứa sự thâm tình, cung chiều vô hạn chỉ dành cho một mình cô. Phó Nghi Ân then thùng đẩy anh ra, đúng lúc này âm thanh ọc ọc dưới bụng réo lên, cô xấu hổ xoay mặt đi hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Anh luôn ở bên em(P2)

Anh vừa hơi han, ngón tay vừa mon trớn trên khoe môi cô, ánh mắt chất chứa sự thâm tình, cung chiều vô hạn chỉ dành cho một mình cô. Phó Nghi Ân then thùng đẩy anh ra, đúng lúc này âm thanh ọc ọc dưới bụng réo lên, cô xấu hổ xoay mặt đi hướng khác.

Anh bật cười thành tiếng, chống tay ngồi dậy.

“Đói bụng rồi phải không? Ăn chút cháo nhé!”

“Dạ”

Anh mở nắp bình giữ nhiệt, vừa khuấy đều vừa thổi cháo cho nguội bớt. Người nửa nằm nửa ngồi trên giường thật sự rất muốn nói: “Em có thể tự ăn được”

Anh đỡ cô ngồi dậy, dùng gối nệm chèn sau lưng, đưa thìa cháo trước miệng cô, ân cần dỗ dành cô giống như cô là trẻ nhỏ.

“Ngoan, há miệng ra”

Phó Nghi Ân nhăn mặt, hai gò má phồng hòng vì then thùng, lại liếc nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của anh, đành ngoan ngoãn há miệng nuốt xuống.

Chén cháo nhanh chóng vơi đi một nửa, Phó Nghi Ân sờ bụng, cảm giác không muốn ăn nữa nhưng không đành lòng từ chối tấm chân tình của anh. Ăn xong, anh đặt cái chén sang bên cạnh, dùng khăn thấm ướt lau xung quanh khoe môi của cô.

... Trà Muộn ~truyện được đăng trên ~ d ã le quy don

“Cạch”

Âm thanh nắm khóa cửa bật mở khiến Phó Nghi Ân giật mình quay sang, thì thấy mẹ đang gấp gấp cầm theo hai cặp lồng cùng túi đựng quần áo màu lam, bước vội đến bên cạnh giường, cầm lấy tay cô.

“Con cảm thấy thế nào? Còn đau ở đâu không?”

“Mẹ! Con không sao” Phó Nghi Ân nheo ngào ôm chặt lấy mẹ mình, hốc mắt ươn ướt.

“Còn đau thì phải nói, không được giấu diếm có nghe không?” Mẹ vuốt nhẹ mái tóc rối bời, bàn tay gầy gò sờ lên vết thương trên gò má trái của cô.

“Đạ... Nhưng sao mẹ không ở nhà nghỉ ngơi?”

“Mẹ đỡ hơn nhiều rồi!”

Trác Thiệu Ninh đứng dậy bước ra khỏi phòng, trả lại không gian riêng tư cho hai mẹ con cô tâm tình.

Im lặng một lát, xúc cảm trong lòng dịu dần, Phó Nghi Ân lau vội nước mắt.

“Mẹ, con không cố ý đến nhà họ mà chưa báo cho mẹ biết”

Phó Nghi Ân nhìn gương mặt dần trở nên lạnh tanh của mẹ khi nhắc đến gia đình nhà họ Phó, cô rất hận họ, hận sự tham lam, hận sự vô tình tàn nhẫn của Phó Lưu. Hẳn là trong lòng mẹ cũng không cảm thấy dễ chịu chút nào, cô rất sợ mẹ nghĩ rằng cô còn vương vấn tình cảm với gia đình họ, cô rất sợ mẹ sẽ cam tâm giao cô cho Phó Lưu. Kiếp trước, chính bởi vì sự cứng đầu bướng bỉnh của cô, hại mẹ mất đi số tiền dành dụm, hại mẹ bệnh tật không một ai lo lắng thuốc thang, lqđ

Quay ngược thời gian, bản thân cô trở về thời điểm này chưa tròn một năm, ngoài việc hàn gắn mối quan hệ với mẹ thì cô vẫn chưa làm được điều gì lớn lao. Ngày hôm đó, nếu không có Thiệu Ninh đến cứu, chắc có lẽ cô đã không thể lành lặn nằm ở đây. Phó Nghi Ân cuống quýt nắm chặt lấy tay mẹ mà thút thít, nước mắt thì nhau rơi xuống.

“Con xin lỗi, con không nên đến nhà bà nội, con không nên làm cho mẹ đau lòng...huhu con sai rồi!”

“Mẹ, mẹ đừng giận con nha...”

Mẹ lặng lẽ xoa nhẹ tấm lưng đang run lên vì xúc động của cô, nhẹ nhàng vỗ về.

“Mẹ không giận... Nín đi con!”

“Đầu còn đau không con? Có cảm thấy choáng váng không?”

Mẹ xoa nhẹ vết lõm phía sau gáy cô, nơi bị thương nặng nhất, nhất thời sắc mặt biến đen, nghiến răng kềm nén cơn tức giận.

“Mẹ sẽ không để ông ta sống yên ổn, Phó Lưu... Làm sao ông ta có thể ra tay độc ác như vậy?... Mẹ có một người bạn làm luật sư ở thành phố S, mẹ sẽ nhờ bác ấy lo hồ sơ...”

Phó Nghi Ân hơi bất ngờ, cô cũng không có ý định bỏ qua cho họ chỉ là không ngờ mẹ lại quyết đoán như vậy.

“Mẹ muốn kiện ông ta?”

“Ừm, con có đau lòng không?”

“Không có, làm sao có thể ạ” Cô sợ mẹ hiểu lầm nên cuống quýt xua tay.

“Trước đây, mẹ chỉ nói về ông ta một chút thôi là con lại cáu cá lên. Còn nói mẹ không hiểu gì cả, còn nói cha con là người rất tốt, không giống như mẹ...”

“Con sai rồi!” Phó Nghi Ân rất hận con người ngu ngốc, không hiểu chuyện của mình trước kia, lại còn nói nặng nói nhẹ, làm mẹ đau lòng.

“Mẹ không sao, chỉ là nhắc lại chuyện cũ hơi đau lòng chút xíu, mẹ nhân nhượng Phó Lưu cũng bởi vì con thôi!”

“Nhưng liệu ông ta có bị xử tội không ạ?”

“Yên tâm, chúng ta có đầy đủ chứng cứ buộc tội nhà họ Phó”

“Thật ạ?”

Mẹ mỉm cười, gạt đầu khẳng định một lần nữa.

“Ừm, con đừng tự trách mình nữa, không phải con đã làm rất tốt sao? Mẹ còn nghe nói con đã đánh cô út nữa đấy!”

Phó Nghi Ân nhớ lại lúc bản thân bộc phát con nóng giận, còn ra tay đánh người, tuy bà ta đáng bị đánh nhưng cô không ngờ Thiệu Ninh lại kể chuyện này với mẹ. Cô ập úng vì hình tượng ngoan ngoãn, hiền lành của mình bị phá vỡ.

“Là Thiệu Ninh nói với mẹ sao? Con...con...là bà ta dám mắng mẹ!”

“Thật ra trước khi đi cứu con, Thiệu Ninh đã gọi điện cho mẹ”

Phó Nghi Ân ngượng ngùng cúi thấp đầu, phất chốc, nỗi lo lắng trong lòng chợt tan thành mây khói, cô sà vào lòng mẹ làm nũng lợm/

“Còn đói bụng không?”

“Con mới vừa ăn cháo rồi ạ”

“Vậy lát nữa uống chén canh gà hầm, mới nuôi mập mập được một tí đã gầy nhom như thế này rồi!”

“Dạ” Cô chỉ còn cách ngoan ngoãn gạt đầu, lời của mẹ là lớn nhất.

Đúng lúc này, cánh cửa khép hờ được nhẹ nhàng mở ra, Trác Thiệu Ninh cùng với cô y tá bước vào.

“Đến giờ tiêm thuốc rồi! Phiền người nhà bệnh nhân tránh sang một lát” Cô y tá bật khẩu trang kín mít, tay cầm kim tiêm, chuẩn bị dụng cụ. Phó Nghi Ân phát run lên khi nhìn thấy cây kim sắc nhọn, trán cô lấm tấm mồ hôi, gương đôi mắt cầu cứu về phía mẹ mình và Thiệu Ninh.

“Đừng sợ, sẽ không đau đâu” Anh đến bên cạnh, nắm tay cô an ủi động viên.

Cô lắc đầu trốn tránh bàn tay của cô y tá đang thoa cồn lên mạch máu trên cổ tay.

“Đau! Chị ơi, đừng tiêm ở tay được không?”

Chị y tá liền bật cười, xong nghiêm túc trả lời.

“Vậy em quay mông sang đây”

“Không, ở mông cũng đau!” Cô nheo mắt, há hốc miệng mà thốt lên.

“Một lát thôi, sẽ không đau đâu em” Trác Thiệu Ninh vòng tay bắt lấy eo cô giữ chặt, Phó Nghi Ân trốn vào ngực anh, nhưng cánh tay đã bị người ta kéo ra, rất nhanh nhẹn, cô y tá đặt kim tiêm lên mạch cổ tay, trước khi cô kịp hét lên thì kim đã rút ra.

“Anh Ninh, phiền anh xoay đầu cô bé qua phải” Chưa kịp hoàn hồn vì cơn đau ở tay, Phó Nghi Ân đã phải đón nhận đau đớn khác. Vết thương sau gáy nhói lên vì tác dụng của nước cồn, cô cố cắn chặt răng để ngăn tiếng bật khóc.

“Không sao rồi!” Anh vỗ về tấm lưng cô, liên tục thủ thủ.

“Thuốc này uống trước khi đi ngủ khoảng hai đến ba tiếng. Nếu bệnh nhân có sốt đột ngột thì hãy thông báo với phòng trực nhé!”

Trước khi rời khỏi, cô y tá không quên nhắc nhở.

“Cám ơn, chúng tôi đã biết” Mẹ cô lui sang một bên tiễn cô y tá ra cửa.

“Còn đau không em?”

“Đau, ở đâu cũng đau hết...!” Cô vùi vào ngực anh thút thít, tranh thủ tình thương của anh mà âm ỉ tố cáo. dien dan lequydon

...

Mẹ cô đi vào, thấy cảnh tượng con gái mình đang nũng nịu trong lòng người yêu, lắc đầu cười thầm.

“Thiệu Ninh, cũng tối rồi, cháu về nghỉ ngơi trước đi, tối nay đi sẽ trông con bé”

“Không sao đâu dì, cháu sẽ ở lại với em ấy” Nhìn người con gái trong lòng, anh không nỡ rời xa.

“Mấy ngày nay cháu đã vất vả rồi! Về nghỉ cho khỏe” Mẹ cô kiên quyết đưa ra quyết định, vừa đặt khay đựng thuốc lên bàn vừa nhã nhặn dặn con gái.

“Nghi Ân, mau buông ra cho anh còn về”

Phó Nghi Ân luyến tiếc ngẩng đầu nhìn anh, tay tự động buông lỏng, nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn. Lém lỉnh nhìn mẹ rồi quay sang anh dặn dò.

“Anh lái xe cẩn thận đó!”

Trác Thiệu Ninh không cách nào phản bác, bắt đắc dĩ đứng dậy, đỡ cô nằm xuống, thấy nét cười tinh nghịch trên gương mặt trắng trẻo của cô, bèn hôn nhẹ lên cái trán tròn bóng nhẵn mịn, thấp giọng thì thầm dường như chỉ có cô và anh nghe thấy.

“Ngủ ngon, mai anh sẽ thay dì ngủ lại”

hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Liệu hạnh phúc có dài lâu(P1)

Tác giả: Trà Muộn

Beta:Nhu Bạch

Hình như phòng bệnh chỉ có một giường này là phòng cao cấp ở bệnh viện. Phó Nghi Ân lật chăn bước xuống đi vệ sinh, cô nhìn về mặt hơi tái nhợt của mình qua tấm kính nhỏ đặt trên bệ rửa mặt, cảm thấy vô cùng chán nản, cô vỗ vỗ băng gạc trắng toát trên đầu.

“Ân, con đang làm gì vậy?” Mẹ cô bất chợt đi vào, nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngạc nhiên của con gái.

“Đâu có, con định xem đầu còn đau không” Phó Nghi Ân lè lưỡi, bẽn lẽn đáp.

“Đến giờ uống thuốc rồi đó” Nghe vậy, mẹ bèn thở dài kéo tay cô ra ngoài.

Yên vị ngồi trên giường, Phó Nghi Ân ngáp ngắn ngáp dài, nhìn hàng loạt gần mười viên thuốc trắng đỏ nhỏ li ti, chưa uống đã ngửi thấy mùi đắng đắng, cô vuốt cổ, hết nhìn thuốc trên tay rồi lại ngược lên nhìn mẹ. Cuối cùng, Phó Nghi Ân lấy hết can đảm nốc một hộp nước cùng liều thuốc đắng nghét kia. Trả lại ly nước lên bàn, cô nằm bẹp xuống giường giả chết, mặt nhăn như chú khỉ con, từ trong cuốn họng cuộn lên cảm giác buồn nôn khó chịu. Cô phải nhắm nghiền mắt, tự thôi miên bản thân để không nghĩ đến nó nữa.

Đóng khóa cửa, tắt đèn, mẹ cô cũng nằm xuống chiếc giường xếp đặt ngay bên cạnh. Phó Nghi Ân xoay mặt lại liền lên tiếng gọi.

“Mẹ lên đây ngủ với con đi!”

“Chật lăm! Mẹ ngủ dưới này được rồi”

Phó Nghi Ân cương quyết lắc đầu, cô mở chăn đi chân trần dưới nền gạch lạnh giá, kéo mẹ mình lên ngủ chung cho bằng được.

“Cái con bé này, mau ngủ đi!” Mẹ mỉm cười, đặt bàn tay ấm áp lên trán cô.

“Mẹ, ngủ ngon”

“Ừm...Ngủ đi!”

Phó Nghi Ân sấp lại gần, gối đầu lên tay mẹ, ý cười nồng đậm trên khóe môi. Cô thủ thủ vào tai mẹ.

“Mẹ đã đồng ý cho con với anh Thiệu Ninh quen nhau rồi à?”

Trong bóng đêm, Phó Nghi Ân không nhìn thấy nét mặt của mẹ nhưng lời nói của bà làm cô yên tâm ngủ ngon giấc.

“Không đồng ý được sao?”

Cô cười hì hì, tìm lời nói tốt cho anh.

“Anh ấy rất tốt”

“Mẹ biết”

“Con yêu anh ấy”

“Con còn nhỏ, hiểu được bao nhiêu về tình yêu?”

Phó Nghi Ân mím môi khẽ cười, im lặng không đáp lời mẹ.

“Nhưng phải lo học trước đã, là phụ nữ không nên lệ thuộc quá nhiều vào đàn ông. Con xem tấm gương của cha con đó, nếu mẹ như người khác đã sớm chết vì khổ tâm”

“Con sẽ cố gắng học hành mà, với lại... Thiệu Ninh không giống những người đàn ông khác, con tin tưởng anh ấy!”

“Chỉ giỏi khéo miệng, con chỉ cần khỏe mạnh, sống hạnh phúc là mẹ vui rồi! Còn Thiệu Ninh, nếu nó dám làm tổn thương con gái của mẹ, mẹ nhất định sẽ sống chết với nó!”

Nghe giọng nói mang ý cười vui nhưng không hiểu sao khóe mi cô lại cay cay, dòng nước trong suốt nóng hổi, long lanh như hạt trân châu, lấp lánh trong bóng đêm. Phó Nghi Ân nghẹn ngào xúc động, vòng tay ôm lấy tấm lưng mảnh mai của mẹ. Cô nuốt xuống nỗi nghẹn ngào, hít sâu một hơi bình tĩnh hời hũa.

“Nếu con không thi đậu vào đại học, mẹ sẽ không cần con nữa sao?”

“Với mẹ, những điều đó không quan trọng bằng việc thấy con mỗi ngày đều vui vẻ thật sự”

“Con sẽ thi đậu đại học, sau này con sẽ kiếm tiền nuôi mẹ”

“Còn năm sau lận mà! Đậu rồi lại đi học xa, mẹ không nỡ xa con đâu”

“Mẹ!”

“Được rồi! Ngủ đi con”

“Dạ”

Phó Nghi Ân thút thít gạt nước mắt, càng lau nước mắt càng thi nhau rơi xuống, cô đưa tay lên sờ gò má ướt đầm của mình, lặng lẽ vùi vào lòng mẹ.

...

Sáng hôm sau...

Ánh mặt trời gay gắt xuyên qua lớp rèm cửa, trên chiếc giường nhỏ, cô gái vẫn chìm trong giấc ngủ say sưa, thi thoảng cô lại vùi mặt vào chăn ấm. Đến khi cô cảm giác da mặt ngứa ngứa mới lau bầu cựa mình, tuyệt nhiên không chịu động dậy mí mắt.

“Ngựa!” Giọng cô ngái ngủ, lè nhè, xoay lưng giấu mặt vào góc tường, dường như, chẳng để tâm đến thế giới xung quanh.

Trác Thiệu Ninh bật cười, lật người con sâu ngủ, vô cùng dịu dàng gọi khẽ.

“Nghi Ân, dậy đi!”

Con sâu lười nhác giật tấm chăn lại, trùm kín đầu, không thèm để mắt đến người đang gọi mình.

“Một lát nữa thôi...!!”

“Dậy ăn sáng rồi ngủ tiếp” Anh không chút lưu tình dựng con sâu lười dậy, sức khỏe của cô bây giờ là điều quan trọng nhất. Không hiểu sao từ lúc cô hôn mê đến giờ, mỗi lần thấy cô ngủ thì anh đều cảm thấy sợ hãi.

“Cho em ngủ thêm một chút nữa đi mà...”

“Vậy em ngủ tiếp đi, anh về trước đây”

Mắt thấy anh xoay lưng rồi khỏi, Phó Nghi Ân lập tức mở choàng mắt, vội vàng giữ chặt tay anh.

“Thiệu Ninh, đừng về!”

“Chịu dậy rồi?” Anh nhướn mày nhìn cô, nhấc bổng thân thể mềm mại đi vào phòng vệ sinh. Anh thấm ướt khăn bông lau khắp mặt cô, mở tuýp kem đánh răng rồi đưa cốc nước cho cô.

“Anh mau ra ngoài đi!” Phó Nghi Ân đánh răng xong, chùi vết kem dính trên khóe miệng, liền đuổi anh.

“Tại sao?” Anh không cam tâm, ôm chặt lấy cô.

“Em muốn đi vệ sinh...” Hai má cô bỗng chốc đỏ ửng, xấu hổ đẩy người đàn ông không hiểu chuyện ra ngoài, bị phản đóng sập cửa lại.

Giải quyết nỗi buồn xong, Phó Nghi Ân khập khiễng bước đi, anh đứng chờ sẵn trước cửa, nghe tiếng động liền bế cô trở lại giường. Bữa sáng với món cháo đậu đỏ vừa thanh đạm vừa không ngấy, ăn sắp hết cô mới chợt nhớ ra vấn đề.

“Mẹ em đâu rồi?”

“Đi về chuẩn bị vài món bổ dưỡng cho em”

...truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đôn

Ở mãi trong phòng cũng thật buồn chán, cả người Phó Nghi Ân như thiếu dưỡng khí, ăn no lại bị bất nằm. Cô núm lấy cổ tay Trác Thiệu Ninh, nhỏ giọng ỉ ôi cầu xin.

“Em muốn ra ngoài...!”

“Trời nắng lắm!”

Phó Nghi Ân chán chường xụ mặt xuống.

“Nhưng em muốn ra ngoài, ở trong này ngọt nhạt chết đi được. Còn bao lâu nữa em mới được xuất viện?”

Anh ngồi bên mép giường, áp lòng bàn tay lên trán cô, vừa trấn an vừa nghiêm túc đáp.

“Đợi vết thương lành hẳn rồi nói!”

“Về nhà cũng được mà, em không thích ở bệnh viện!”

“Nghe lời, bác sĩ đồng ý mới được. Anh cũng không thể tùy tiện làm thủ tục xuất viện cho em”

“Hừ!”

Cuối cùng, anh đành thỏa hiệp, xoa xoa tấm lưng mảnh mai của cô.

“Đừng bướng bỉnh nữa, coi chừng động đến vết thương”

“Thiệu Ninh, hình như em nghe thấy tiếng gõ cửa” Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng động, Phó Nghi Ân nghe thấy rất rõ liền đẩy anh.

“Đề anh ra xem”

Trác Thiệu Ninh nhanh chóng tiến đến cửa ra vào, anh ngạc nhiên nhìn cô gái đang lén la lút lút đứng bên vách tường. Anh nhướn mày hỏi.

“Phương Nhạc? Em không đến trường sao lại đến đây?”

Phương Nhạc thấy có người ra liền ngẩng đầu lên.

“Anh Ninh, em xin nghỉ buổi chiều rồi! Nghi Ân đã khỏe chút nào chưa anh?”

“Cám ơn em, Nghi Ân đã đỡ hơn rồi! Em vào với cô ấy đi” Trác Thiệu Ninh lui lại một bước chân, chừa lối vào cho Phương Nhạc.

Phương Nhạc gật đầu cám ơn rồi nhanh nhẹn chạy vào thăm bạn, Phó Nghi Ân vui mừng khôn xiết khi thấy bạn thân, liền reo lên.

“Phương Nhạc!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Liệu hạnh phúc có dài lâu(P2)

Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

Phuong Nhạc gật đầu cảm ơn rồi nhanh nhẹn chạy vào thăm bạn, Phó Nghi Ân vui mừng khôn xiết khi thấy bạn thân, liền reo lên.

“Phuong Nhạc!”

“Tớ nghe nói cậu bệnh phải nằm viện, mà sao đầu lại quần băng vậy?” Phuong Nhạc chạy đến nắm lấy tay cô, ngạc nhiên nhìn chằm chằm rồi lo lắng hỏi.

“Minh bất cẩn bị té ngã, sợ cậu lo nên không dám nói!” Phó Nghi Ân bẽn lẽn giải thích, lí do cũng vô cùng hợp lí.

“Làm người ta lo lắng muốn chết! Mấy ngày nay cậu không đến trường cũng không thèm liên lạc với tớ. Tớ chỉ còn cách đến nhà cậu hỏi, thì nghe dì Tuyết nói cậu đang ở bệnh viện”

“Xin lỗi cậu...” Cô áy náy nhìn bạn, thành khẩn hối lỗi.

“Đùa cậu một chút thôi mà! Có muốn ăn trái cây không? Hái từ vườn nhà tớ đây!”

Phó Nghi Ân thích thú túm lấy cái ba lô sau lưng Phuong Nhạc, túi táo căng mọng xanh tươi kích thích tuyến nước bọt của cô chảy ròng ròng. Nhưng chưa được ba mươi giây đã bị người khác giật lấy, Trác Thiệu Ninh nhiu mày giờ mấy trái táo lên xem xét, rồi mang đi.

“Em muốn ăn táo?”

Không phải chứ? Ngay cả ăn uống cũng phải trải qua quá trình xét duyệt nghiêm ngặt.

Phuong Nhạc che miệng cười, vỗ vai cô an ủi.

“Có bạn trai chăm sóc thật tốt, tớ cũng muốn tìm một người bạn trai toàn năng”

“Hừ...Đến khi cậu bị cấm đông cấm tây sẽ hiểu được cảm giác của tớ thôi!”

“Theo tớ thấy anh Ninh đúng là cưng chiều cậu quá rồi!”

“Đáng ghét! Cậu toàn theo phe anh ấy ức hiếp tớ!”

Phuong Nhạc cười khi khi, chọc chọc vào eo cô, lém lỉnh nói.

“Đương nhiên là tớ theo phe anh ấy, anh Ninh chính là hình mẫu bạn trai lý tưởng của tớ”

Phó Nghi Ân cười ngất, làm bộ nghiêm túc trừng mắt nhìn bạn.

“Này này...Cậu dám tơ tưởng đến người đàn ông của tớ!”

Phuong Nhạc nhe răng cười toe toét, thích chí chọc giẹo cô.

“Người của cậu? Đánh giấu chủ quyền rồi à?”

“Ai nha~ Cậu thật xấu xa!” Phó Nghi Ân ngượng chín mặt, hai tai đỏ ửng cả lên. Không khí trong phòng bỗng chốc trở nên rộn ràng, đầy ắp tiếng cười đùa vui vẻ, Trác Thiệu Ninh bung đĩa trái cây đã gọt sẵn vào, nhẹ nhàng đặt xuống bàn, nhân tiện nói.

Trà Muộn truyện được đăng trên diễn đàn lê quý đôn

“Phuong Nhạc, em ở lại chơi với cô ấy, anh đi gặp bác sĩ một lát”

Phuong Nhạc gật đầu “Dạ, anh cứ yên tâm, em ở lại đến chiều lận”

Phó Nghi Ân với tay lấy miếng táo bỏ vào miệng, cảm giác vị ngọt ngào lan tỏa trong cổ họng. Cô vừa nhai rau rầu vừa tấm tắc khen ngon.

“Táo nhà cậu đúng là cực phẩm!”

“Đương nhiên rồi! Nó được trồng dưới bàn tay vun đắp của cha tớ mà” Phuong Nhạc vỗ ngực tự hào, đắc ý nháy nháy mắt.

Ngồi nói chuyện với Phuong Nhạc cả buổi trời, Phó Nghi Ân chẳng thấy buồn ngủ chút nào cả, có người bạn thân thiết ở đây, dường như mọi buồn phiền, chán chường đã như bọt nước vỡ tan. Đến khi Trác Thiệu Ninh mang về mặt âm trầm trở về, hai người mới vội tách ra, cô nhìn về mặt ngưng trọng của anh, lo lắng lên tiếng.

“Có chuyện gì vậy anh?”

“Không có gì, bác sĩ nói hai ngày nữa có thể xuất viện”

“Thật hả? Vậy mà em còn tưởng việc gì nghiêm trọng”

Trác Thiệu Ninh im lặng thờ dài, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng xoa tâm mi của cô, ánh mắt nồng nàn sâu lắng làm trái tim cô xôn xao rối loạn. Phó Nghi Ân then thưng đỏ mặt, không để ý đến cô bạn đã từng bước lui xuống, không muốn làm kì đà cản mũi. Phương Nhạc khẽ khàng khép cửa, cô đang định tìm chiếc ghế ngồi tạm thì bị người phụ nữ đụng phải suýt chút nữa hét toáng lên.

“Dì Tuyết!”

“Ủa? Phương Nhạc, con cũng đến đây hả?”

“Dạ”

“Sao không vào chơi với Nghi Ân?”

Phương Nhạc cười hi hi, lắc đầu chỉ vào trong, rồi kéo đi Nguyệt ngồi xuống băng ghế.

“Anh Ninh đang ở trong đó với cậu ấy”

...

Lâm Minh Tuyết mở hộp bánh quy còn nóng hổi, đưa cho Phương Nhạc một cái rồi nói.

“Dì mới làm xong đây!”

“Cám ơn dì, lâu rồi con mới được ăn bánh của dì” Mùi thơm đặc trưng của bánh sữa khiến tâm hồn của Phương Nhạc bay bổng, cô xuyt xoa cắn một miếng.

“Còn nhiều lắm, con cứ ăn tự nhiên”

“Vậy con không khách khí”

Đột nhiên, bóng dáng thô thiển của người đàn ông mặt mày bản thiêu lừng thừng bước lại gần cửa phòng khiến cả Lâm Minh Tuyết và Phương Nhạc giật mình. Bà nhận ra bộ dáng của gã ta liền đứng dậy đẩy ra.

“Phó Luru, ông đến đây làm gì?”

“À...Thì ra cô cũng ở đây! Tôi muốn gặp con gái” Phó Luru mặt mày đỏ gay, tóc tai rối bời như mới vừa chui từ bụi rậm ra.

“Ông cút đi cho tôi! Nơi này không chào đón ông!” Lâm Minh Tuyết tức giận tát mạnh vào mặt Phó Luru, lạnh lùng cắt lời.

“Cô dám đánh tôi!” Phó Luru sừng mặt, hằm hằm xông đến định đánh người.

“Tôi đánh đấy! Tôi còn muốn đánh ông chết, tại ông mà con gái tôi bị thương! Tôi phải liều mạng với ông!”

Lâm Minh Tuyết chẳng thêm sợ hãi trước hành vi thô lỗ của Phó Luru, bà khinh thường liếc ông ta một cái.

“Dì, dì bình tĩnh, chúng ta kêu bảo vệ đuổi ông ta đi” Phương Nhạc lông ngóng kéo dì Tuyết ra, cô sợ dì bị thương bởi kẻ vũ phu này.

“Mẹ mày! Mày kêu bảo vệ thử xem!!” Phó Luru hằm hằm phun lời tục tĩu, chỉ thẳng vào mặt Phương Nhạc mắng nhiếc.

Đương lúc hai người phụ nữ chân yếu tay mềm cố sức giằng co với người đàn ông lỗ mãng, thì trong phòng, Trác Thiệu Ninh nghe thấy tiếng động lớn liền đứng dậy mở cửa.

“Chẳng phải tôi bảo ông cút đi rồi sao?”

Anh lạnh nhạt chẳng thêm liếc mắt đến lão ta, dùng một tay chế ngự khiến lão nằm bẹp xuống đất.

“Á...Mày buông ra, không tao sẽ gọi cảnh sát bắt mày!”

“Phó Luru! Ông mới là kẻ phải vào tù, ông giữ gìn sức lực mà hầu tòa đi!” Lâm Minh Tuyết nghiêng răng hừ một tiếng, bà ghét nhất giọng điệu oa oa ghê tởm của ông ta.

“Lâm Minh Tuyết! Cô dám kiện tôi? Cô lấy quyền gì mà kiện?”

“Nực cười! Tôi sẽ kiện ông tội ngoại tình, có con ngoài giá thú, tội bắt cóc, tội hành hung người...Ông nói xem nhiều đó đã đủ khiến ông chết rục trong tù chưa?” Lâm Minh Tuyết phui tay đứng dậy, bà hết sức bình tĩnh, điềm tĩnh đáp.

“Cô! Cô đúng là con mụ điên!” Phó Lư bị dè dỉ sát mặt xuống sàn gạch, bộ dạng chật vật như con chó bị thương, ra sức gào thét. Lđ trả mướn

“Đừng vậy, tôi điên thật đấy! Các người dám đụng đến con gái tôi, tôi sẽ không để các người sống yên ổn!” Lâm Minh Tuyết cười nhạt, trong lòng bà ý hận dâng lên ngàn ngút, hận không thể băm vằm kẻ nằm dưới đất thành trăm mảnh. Thời trẻ yêu ông ta, lấy ông ta giống như một sự sỉ nhục đối với bà. May thay, con gái của bà không bị những lời lẽ dụ ngọt của ông ta cùng nhà họ Phó lừa gạt, nếu không, bà có chết cũng không nhắm được mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chuyện bất ngờ(P1)

Tác giả: Trà Mướn

Beta:Nhu Bạch

Phó Lư bị đánh nằm lê lết dưới sàn, thế nhưng thái độ vẫn hống hách không xem ai ra gì. Ông ta nhấn mặt chùi nước bọt dính hai bên mép, oán hận trừng mắt nhìn Lâm Minh Tuyết. Không ngờ lại có một ngày không những Phó Nghi Ân chống đối lại ông, mà Lâm Minh Tuyết, người phụ nữ trước kia luôn coi ông ta là trời, giờ đây, lại dám sỉ nhục ông ta trước mặt bao nhiêu người. Nhìn hai ba người mặc đồng phục bảo an đến gần, Phó Lư ăn vạ ngồi sụp xuống đất gào la.

“Lâm Minh Tuyết! Tôi sẽ lấy lại quyền nuôi con, con gái tôi mang họ Phó, nó phải được dạy dỗ theo cách của chúng tôi!”

“Phó Lư! Ông thật vô liêm sỉ, còn nói đến quyền giám hộ với tôi sao? Ông đừng quên khi li hôn ông đã ký kết gì với tôi!” Lâm Minh Tuyết cảm thấy nhục cười, bà lạnh lùng liếc nhìn người chồng cũ. Trà Mướn truyện được đăng trên di en da n l e quy d on

“Cô!” Phó Lư sưng sía cả mặt, không còn lời gì để phản bác lại. Bản ký kết toàn quyền nuôi dưỡng đối với Phó Nghi Ân, Lâm Minh Tuyết đã dùng đến mảnh đất mà mẹ bà để lại mà trao đổi. Bởi vì lúc đó, con gái khóc nháo đòi đến nhà cha, nhà bà nội, không chịu sống cùng với mẹ. Bà không muốn nhìn thấy cảnh con gái mình bị mẹ kể ức hiếp, nên cắn răng thỏa hiệp với nhà họ Phó, giao lại mảnh đất đó cho ông ta sở hữu để đổi lấy những ngày được ở bên con gái, bù đắp lại những tháng năm bà bận rộn lo toan cuộc sống bên ngoài.

Nhưng những năm đó, bà không tài nào chộp mắt nổi, con gái bài xích, không muốn ở bên mẹ, nhiều lần nghe những câu nói lạnh lùng, hỗn hào mà bà chỉ biết nuốt nước mắt vào trong.

Cũng may, ông trời có mắt, không bỏ mặc lời cầu khẩn chân thành của bà mà mang cô con gái bé bỏng trở lại. Con bé thay đổi, ngày càng quấn quýt lấy mẹ, bà vui mừng rơi nước mắt, dường như tâm nguyện bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng thành hiện thực.

Tuy nhiên, mỗi hỗn độn này chưa giải quyết xong, thì kẻ phiền phức khác lại đến. Lòng Lâm Minh Tuyết rét lạnh khi thấy bóng dáng lá lướt của Trương Ngọc Nhã đi tới.

“Anh Lư, trời ơi! Ai dám đánh chồng tôi ra nông nổi này?” Trương Ngọc Nhã hấp tấp chạy đến đỡ cánh tay Phó Lư, giọng điệu chua ngoa, liếc nhìn một lượt mọi người rồi oa oa muốn tìm thù phạm.

“Cô biết khôn thì đem ông chồng quý hóa của cô về nhà đi!! Đừng có ở đây làm bẩn mắt tôi!”

“Chị Tuyết, sao chị lại ra tay độc ác như vậy? Em biết chị hận em và anh Lư đã làm chuyện có lỗi với mẹ con chị...”

Trương Ngọc Nhã quả thực rất có tiềm năng làm diễn viên, bà ta rung rung hai hàng nước mắt, khóc rống lên, muốn kể oan ức với tất cả mọi người.

“Cô đừng có diễn kịch nữa! Cô tưởng ở đây ai cũng ngu ngốc sao?”

“Chị Tuyết, chúng em thật lòng muốn bù đắp lỗi lầm, chị đừng có mặt nặng mày nhẹ với anh Lư. Anh ấy chỉ muốn gần gũi, gặp mặt con gái mà chị cũng căm đoán. Chị cũng là cha là mẹ, sao chị không hiểu cho tấm lòng của anh ấy?” /d đ lqđ

Trương Ngọc Nhã gạt nước mắt, bộ dạng buồn bã khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải mũi lòng xót thương. Xung quanh, người người tình cờ lướt qua xì xào to nhỏ, người hóng hớt nhiều chuyện liền tập trung những ánh nhìn tò mò hướng về phía này.

“Con gái tôi không cần sự thương hại giả dối của các người. Giờ thì ôm chồng cô cút đi!”

Lâm Minh Tuyết muốn kết thúc mọi chuyện ở đây, bà không muốn kinh động làm ảnh hưởng đến mọi người, ảnh hưởng đến uy tín của bệnh viện. Loại người như Phó Lư, Trương Ngọc Nhã, bà chẳng thèm dỗi co thiệt hơn, chờ Nghi Ân được xuất viện, bà sẽ giải quyết triệt để những kẻ phá rối đến

cuộc sống bình yên của hai mẹ con. Bà tuyệt đối sẽ không cho họ có cơ hội tiếp tục hãm hại, làm tổn thương con gái mình.

Lúc Trương Ngọc Nhã còn đang khóc nháo làm loạn, cánh cửa đột ngột mở ra. Phó Nghi Ân khập khiễng đứng dựa lưng vào cửa, âm trầm liếc nhìn hai người vật vờ ngã nghiêng dưới nền đất. Cô lặng thinh bước đến bên mẹ mình.

“Mẹ, kệ họ đi, chúng ta vào trong”

Trác Thiệu Ninh đỡ lấy thân thể còn yếu ớt của cô, nhú mày trách cứ.

“Sao không ngoan ngoãn ở trong phòng?”

Phó Nghi Ân lắc đầu khẽ mỉm cười “Em không an tâm” Nói đoạn, cô xoay mặt lại nhìn hai người một kẻ đang ôm mặt sung vù, một kẻ còn đang bận sứt sùi khóc lóc.

Phó Lưu lập tức mừng rỡ ra mặt, khăn thiết cứ như đang rất lo lắng cho an nguy tính mạng của cô.

“Nghi Ân, con...hôm đó, cha thật sự không có ý”

Cô lạnh nhạt liếc nhìn bộ dạng chật vật của ông ta, nhếch môi cười khẩy.

“Nhờ trời, tôi chưa chết được, ông cũng không cần nói những lời vô ích”

Trương Ngọc Nhã đưa tay chấm nước mắt, mặt nhăn nhó cố nặn bằng được những giọt nước mắt giả tạo, thương tâm cụp mắt.

“Nghi Ân! Mẹ của con vô tình đi không nói, không ngờ ngay cả con cũng đối xử với cha mình như vậy sao?” diendanlequydon.com

“Bà Nhã, bà đang quấy rối trật tự nơi công cộng. Nói không chừng lát nữa cả hai vợ chồng bà đều được mời lên đồn giải quyết cũng nên. Còn nữa, bà dám mắng chửi mẹ tôi thêm câu nào, coi chừng cái miệng của bà!”

“Mày...” Gương mặt đỏ bừng của Trương Ngọc Nhã khẽ biến sắc, lời nói bị ứ nghẹn trong cổ họng.

Phó Nghi Ân không buồn liếc, kéo mẹ và Phương Nhạc vào phòng, để lại cục diện rối rắm cho Trác Thiệu Ninh xử lí.

“Phương Nhạc, dọa cậu sợ rồi hả?” Phó Nghi Ân thấy bạn mơ màng thất thần thì vội vỗ bộp lên vai.

“Nghi Ân, người đàn ông đó là cha cậu, còn người phụ nữ kia là mẹ kế của cậu hả?” Phương Nhạc ý thức được vấn đề tế nhị nhưng không ngăn được sự tò mò của bản thân.

“Đừng để ý đến họ, tớ chỉ có mẹ là người thân ruột thịt duy nhất trên đời” Phó Nghi Ân hạ thấp thanh âm, cô muốn phui sạch đ lequydon mọi dính líu với nhà họ Phó. Có lẽ, ngay từ đầu cô nên đi sửa lại họ của mình.

Bây giờ Lâm Minh Tuyết mới chợt nhớ đến cặp lồng thức ăn, lo con gái sẽ đói bụng nên bà tranh thủ vô sớm, không ngờ lại gặp kẻ ngang đường làm mất thì giờ.

“Hai đứa có đói chưa?”

“Phương Nhạc, ăn cùng tớ với mẹ luôn nha!” Phó Nghi Ân chồm xuống cuối giường, gỡ chiếc bàn xếp nhỏ lên. Mẹ cô gỡ thức ăn trong cặp lồng, rồi bới cho mỗi người một chén cơm. Mùi thức ăn thơm phức lan tỏa khiến bụng ai cũng kêu rột rột, Phó Nghi Ân tranh thủ cầm đũa gấp miếng đậu hủ non, không cần phải ăn cháo nữa khiến cô cảm thấy thật tuyệt.

“Đi cũng ăn đi ạ” Phương Nhạc nhận lấy chén cơm, ngồi xuống bên cạnh Phó Nghi Ân, lễ phép mời.

“Hai đứa ăn trước đi, đi ra ngoài gọi Thiệu Ninh vào”

Đợi đi Tuyết ra khỏi phòng, Phương Nhạc vừa ăn vừa từ tốn nói.

“Đi Tuyết thật bản lĩnh, cậu chưa thấy lúc này di oai phong thế nào đâu...!”

Phó Nghi Ân gật gù đồng ý, nhà cô cũng không phải dạng yếu đuối dễ bắt nạt. Ăn xong chén cơm, cô nhường nửa phần canh thịt hầm cho Phương Nhạc, dùng lời lẽ ngọt ngào dụ dỗ.

“Bạn thân mến! Chẳng phải cậu muốn cái đó to hơn sao? Uống giúp tớ một nửa nhé?”

Phương Nhạc cười quý dī, liếc cô một cái, có chút không tin tưởng lắm, nhưng cũng đồng ý bởi vì quả thực canh của di Tuyết nấu rất ngon.

“Em lại không ngoan rồi!” Giọng nói trầm bổng vang lên khiến Phó Nghi Ân giật nảy mình, cô cười xòa híp mắt nhìn anh.

“Anh cũng ăn đi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chuyện bất ngờ(P2)

Trác Thiệu Ninh hừ một tiếng, rất tự nhiên vòng qua cuối giường, cầm lấy chén của cô, múc thêm nước canh thịt hầm. Phó Nghi Ân phụng phịu nhìn chăm chăm chén canh trên tay anh.

“Em đã uống rồi!”

“Thật không?”

“Thật mà! Anh hỏi cậu ấy xem” Phó Nghi Ân nhướn mày, nháy mắt với Phương Nhạc.

“Cậu ấy uống...nửa chén rồi ạ” Phương Nhạc cười tủm tỉm đáp.

“Ừm, vậy uống thêm nửa chén nữa” Trác Thiệu Ninh đặt chén canh trước mặt cô. Xem ra, cô trốn không thoát khỏi tầm mắt của anh, Phó Nghi Ân bị phần cúi đầu, giống như bị bắt ép làm một việc vô cùng kinh khủng, hai tay bưng chén lên uống từng ngụm nhỏ.

Uống ngang lưng chén, Phó Nghi Ân quẹt miệng, trả lại cho anh. Chẳng phải, anh nói chỉ cần một nửa thôi sao, cô đắc ý mỉm cười nhìn anh.

Nhưng đến lúc Trác Thiệu Ninh bình tĩnh bưng chén canh cô uống dở đưa lên miệng, Phó Nghi Ân mới cảm thấy vô cùng hối hận, mặt đã đỏ đến tận mang tai, hai gò má phồng hồng trông rất đáng yêu.

Buổi tối, nhìn ra cửa sổ thấy sắc trời âm đạm, Phó Nghi Ân bèn nhắc bạn về kéo muộn.

“Phương Nhạc, cũng tối rồi, để anh Thiệu Ninh đưa cậu về”

“Không cần đâu, tớ đón xe bus được rồi” Phương Nhạc lắc đầu nói, rồi lấy trong ba lô ra mấy quyển tập đưa cho Phó Nghi Ân, dặn thêm.

“Tớ chép bài mấy môn quan trọng cho cậu rồi! Chiều mai tớ lại đến thăm cậu”

“Cám ơn cậu, về cẩn thận nha!”

Trác Thiệu Ninh tiễn Phương Nhạc ra cổng, vừa trở vào thì đập vào mắt anh là cảnh tượng hết sức đau lòng. Tim anh thất lại, nhanh chóng bước đến ôm lấy cô an ủi, ngẩng đầu thấy dáng vẻ lỏng lẻo của dì Tuyết, anh bèn thấp giọng.

diễn đàn le quy don

“Từ nhỏ, cô ấy đã không thích bị kim châm. Di đừng lo lắng”

“Thiệu Ninh, em đau quá!” Phó Nghi Ân vùi vào ngực anh, con đau lại khiến cả người cô tê tái.

“Đau ở đâu? Anh xoa xoa giúp em” Anh đau lòng hôn lên tóc cô.

Huhu, làm sao có thể nói được, Phó Nghi Ân vừa đau vừa cảm thấy xấu hổ. Mới này, mông cô bị chích một mũi thuốc, chẳng lẽ lại bảo anh xoa mông? Có chết cô cũng chẳng dám hé răng.

Lâm Minh Tuyết hết đau lòng rồi lại bật cười nhìn con gái, bà chỉ liều thuốc trên khay cho Trác Thiệu Ninh rồi nói.

“Cháu nhớ cho con bé uống thuốc”

“Dạ”

“Đi về đây!”

“Để cháu đón xe cho dì”

“Không cần đâu, dì tự đón được”

Lâm Minh Tuyết thu dọn đồ đạc, trước khi về không quên dặn dò con gái.

“Ân, uống thuốc rồi mới được đi ngủ nha”

“Dạ, mẹ về cẩn thận” Phó Nghi Ân chui đầu ra khỏi chăn, vẫy tay chào mẹ. Cô thần thờ nghiêng trái nghiêng phải, buồn chán vò vò góc chăn. Trác Thiệu Ninh kiểm tra cửa nẻo cẩn thận, kéo rèm cửa sổ lại rồi tắt điện. Lăn theo ánh sáng hắt ra từ đèn vàng nhạt trên đầu giường, anh leo lên giường, ôm lấy cô từ phía sau.

Trái tim thiếu nữ lẩn tẩn gọn sóng, hơi thở cô hỗn độn, lưng chừng gối bàn tay to đang siết chặt eo mình. Giọng cô lí nhí như muỗi kêu.

“Thiệu Ninh?”

“Hửm” Vòng tay không nói lỏng mà càng siết chặt thêm, cô ngửi thấy mùi vị thanh tao toát ra từ cơ thể anh. Chốc lát hai mắt trở nên mờ mịt.

“Em còn chưa uống thuốc...”

Anh khẽ cười, vùi mặt vào hõm vai cô, thân nhiệt ấm áp truyền qua da thịt mát lạnh của cô. Một lát sau, đầu anh khẽ cựa quậy, anh buông eo cô, xoay lưng lấy thuốc và nước ấm.

Phó Nghi Ân hít thật sâu, nhắm mắt nhắm mũi uống ực một hơi, cô mếu máo đưa ly nước cho anh, cổ họng nghẹn đắng tràn ngập mùi thuốc nồng đậm le quỵu don Trà Muộn

Cô nhích lưng nằm bẹp xuống, anh vói tay tắt đèn ngủ, lật người ôm thân thể mềm mại vào lòng. Trong bóng tối, anh cúi xuống hôn lên cái trán nhẵn mịn của cô. Phó Nghi Ân thờ ơ vùi mặt vào cán cổ của anh, khoảnh khắc bình dị đến lạ thường khiến ai cũng không muốn rời xa. Cô nghe thấy nhịp đập của trái tim mạnh mẽ, cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc mà cô có thể an tâm dựa vào.

Phó Nghi Ân dịu dàng vuốt ve khuôn ngực rắn chắc, trong ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

“Thiệu Ninh, ngủ ngon”

“Ừm, ngủ ngon” Trong bóng đêm tối mịt, giọng anh khàn khàn, cúi xuống hôn lên mi mắt cô. Đơn giản chỉ là cái ôm thật chặt dành cho đối phương, tình cảm đôi khi không cần phải nói những lời yêu đương hoa mỹ, không cần những hành động lãng mạn cao sang. Đơn thuần chỉ là tình yêu xuất phát từ tình cảm chân thành.

Sáng hôm sau, vị bác sĩ đến kiểm tra tình trạng sức khỏe cho cô một lần nữa, ông trực tiếp gỡ băng gạc trên đầu cô rồi gật đầu nói.

“Tình trạng hồi phục rất tốt, ngày mai có thể xuất viện”

“Cảm ơn bác sĩ” Cô lễ phép cúi đầu.

Vị bác sĩ thăm chiêu suy nghĩ một lát, chân thành nở nụ cười hiền lành.

“Cháu gái, con mắt nhìn người của cháu rất tốt!”

Phó Nghi Ân hơi ngơ ngác, đợi bóng lưng bác sĩ khuất đằng sau cánh cửa, cô mới hiểu được nụ cười ẩn ý của ông.

Nhưng liệu hạnh phúc của cô có được dài lâu? Phó Nghi Ân vẫn lạc quan tin tưởng vào những người cô yêu quý. Ngồi một mình chờ đợi quá buồn chán, Phó Nghi Ân bước xuống giường, cô định ra ngoài hít thở không khí trong lành.

“Nghi Ân!”

Tiếng gọi dịu dàng của người phụ nữ khiến bước chân cô khựng lại, Phó Nghi Ân ngạc nhiên nhìn đi Nguyệt đi đến, nhấp nháy môi.

“Di Nguyệt”

“Con đã khỏe rồi à?”

“Dạ, cảm ơn dì, con đỡ nhiều rồi”

“Chúng ta có thể nói chuyện một lát được không?” Di Nguyệt mỉm cười.

“Dạ” Phó Nghi Ân ngược nhìn nụ cười hiền dịu của Di Nguyệt nhưng cảm giác bất an lại bao phủ trong lòng. Tìm một chỗ tĩnh lặng, Di Nguyệt dìu cô ngồi xuống ghế đá, ngập ngừng hồi lâu mới mở đầu câu chuyện.

“Nghi Ân, dì xem con như con cháu trong nhà, nên hôm nay dì mới đến đây, có một số chuyện dì không muốn giữ khư khư trong lòng”

“Có chuyện gì dì cứ nói đi ạ” Hai bàn tay cô đan chặt vào nhau, giọng nói run run.

“Gần đây, dì mới biết được chuyện tình cảm của hai đứa. Dì cảm thấy rất bất ngờ và hơi thất vọng một chút”

“...”

“Tuổi tác của hai đứa không hợp nhau, con thì còn nhỏ mà con trai đi đã trưởng thành rồi. Nghi Ân, chắc con cũng hiểu ý của dì chứ?”

“Dì Nguyệt, con biết là tuổi con còn nhỏ nhưng tình cảm đâu phải lúc nào cũng đo bằng thời gian. Mặc dù, con ở bên anh ấy chưa lâu nhưng...”

Không đợi cô nói hết câu, dì Nguyệt đã cắt ngang.

“Dì không có ý chê bai con, chỉ là Thiệu Ninh từ nhỏ đã là một đứa trẻ ưu tú, nó lại có một sự nghiệp rộng mở trong tay. Dì muốn nó tìm một người thực sự thích hợp có thể đỡ đần nó trong công việc lẫn cuộc sống...”

Phó Nghi Ân cúi thấp đầu, che giấu cảm xúc trên gương mặt trắng bệch.

“Nhân lúc hai đứa còn chưa sâu đậm, dì chỉ khuyên con nên nghĩ lại”

Cô đau đớn khi phải thốt ra những lời này, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt như sắp rơi xuống: “Ý dì là muốn con chia tay với anh ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tuyệt đối không buông tay(P1)

Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

Phó Nghi Ân không dám tin được chuyện vừa mới xảy ra. Dì Nguyệt thấp giọng an ủi hồi lâu, trong giọng nói chứa đựng sự kiên nhẫn và quyết tâm. Nếu như, cô không đồng ý chia tay, có lẽ, sự ân cần này sẽ thật sự biến mất. Cô nhìn mãi theo bóng lưng khuất sau tán cây, thần thờ trôi vào dòng suy nghĩ mông lung.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, giống như một bản án chờ ngày xét xử. Phó Nghi Ân mệt mỏi ngồi sụp xuống, hai chân cô trở nên tê cứng, lại cảm thấy khoe mát cay cay, nước mắt đã ướt đầm hai gò má tự bao giờ. Đối diện với không gian tĩnh mịch là một trái tim đang vô cùng rối loạn.

“Nghi Ân!”

Nghe thấy tiếng gọi, Phó Nghi Ân vội vàng lau sạch nước mắt. Cô cố tỏ ra bình tĩnh hết sức có thể. Tiếng bước chân vội vã đến gần, anh đỡ cô ngồi dậy, sắc mặt tái mét.

“Em sao vậy? Sao lại ngồi ở đây?” dien dan le quy don

“Anh đến rồi! Cùng em hít thở không khí trong lành đi, ở mãi trong phòng em sắp mốc meo lên rồi”

“Nghi Ân! Em khóc hả?” Anh nâng cằm cô lên, nhìn chăm chăm vào hai mắt vẫn còn sưng đỏ của cô.

“Đâu có” Phó Nghi Ân gạt tay anh ra, xoay mặt đi hướng khác, lúng túng lắc đầu.

“Nhất định là em vừa mới khóc” Trà Muộn ~le quy don. Anh không buông tha, nóng vội nắm lấy bả vai cô xoay về đối diện với anh.

“Đã nói là không có gì mà!” Phó Nghi Ân nôi câu đấm mạnh vào lồng ngực anh, giống như muốn trút hết bao tâm tư nỗi niềm.

Anh hơi bất ngờ vì phản ứng kịch liệt của cô, sốt ruột, cuống quýt lau nước mắt cho cô. Trong lòng rối như tơ vò chỉ biết ôm lấy cô an ủi.

“Em đừng khóc, anh sẽ không hỏi nữa”

Phó Nghi Ân nức nở, nằm trong lòng anh òa khóc, bàn tay cô siết chặt thành nắm đấm, vò nát góc áo của anh. Cô không muốn anh lo lắng nhưng trong lòng uất ức không chịu được. Cô yêu anh nhiều đến vậy, tại sao tất cả mọi người đều không nhìn thấy? Có phải, trong mắt của họ, cô không xứng đáng ở bên cạnh anh sao?

“Thiệu Ninh! Em không sao, chỉ là trong lòng không thoải mái!”

“Ừm”

“Em muốn về nhà...”

“Được, ngày mai chúng ta về nhà”

“Thiệu Ninh!” Giọng cô yếu dần đi, nhắm nghiền đôi mắt mệt mỏi, cả cơ thể không còn chút sức sống.

Trác Thiệu Ninh nhìn người trong lòng nằm yên bất động, hơi thở đều đều như đang chìm vào giấc ngủ say. Anh bật cười gỡ lọn tóc rối trên trán cô, không đoán được sự bất ổn khi nãy, thăm nghĩ chắc cô ở lâu trong phòng bệnh nên trong người bức bối khó chịu.

Trác Thiệu Ninh tiêu sái bước đi, khẽ khàng không một tiếng động, bế người con gái đang ngủ vùi trên ngực vào phòng. Anh hôn lên mí mắt ươn ướt của cô, không hiểu sao cảm giác bất an bỗng bao trùm lấy trái tim anh, chẳng lẽ, mấy hôm nay vì quá lo lắng nên trong đầu sinh ra ảo giác. Anh lắc mạnh đầu, thăm oán trách ông trời thật biết giầy vò con người ta, đến bao giờ anh mới được danh chính ngôn thuận làm người đàn ông chân chính của cô đây?

Phó Nghi Ân bất giác mở mắt, tay cô nằm trong lòng bàn tay của anh, cô nhấp nháy môi.

“Thiệu Ninh...”

“Sao không ngủ tiếp?” Anh sờ lên trán cô, ánh mắt nhu tình ấm áp.

Phó Nghi Ân lắc đầu, lật chăn vỗ nhẹ xuống nệm.

“Anh lên nằm ngủ với em”

Trác Thiệu Ninh giấu không được nụ cười rạng rỡ, trong ánh mắt có phần lúng túng nhưng rất nhanh đã chấn chỉnh tâm trạng bình ổn, nghiêng người nằm xuống ôm cô vào ngực. Phó Nghi Ân dùng sức ôm thật chặt lưng anh, tham lam hít thở mùi vị cả đời cũng không thể quên được. Cô nên làm gì để nhận được sự đồng ý của mẹ anh? Có nên nói tất cả sự thật để cùng nhau vượt qua sóng gió? Sương mù dày đặc che phủ tầm mắt, Phó Nghi Ân mất phương hướng, cảm giác cô đơn, lẻ loi chiếm lấy tâm mình. Phải làm sao mới tốt? điên loạn lqđ Cô mệt mỏi nhắm nghiền mắt, cố gắng tìm kiếm một lối thoát cho bản thân.

“Thiệu Ninh”

“Sao vậy?”

“Nếu...có một ngày, hai chúng ta vì một lí do nào đó phải rời xa nhau, anh sẽ không hận em chứ?”

“Ngày đó sẽ không bao giờ xảy ra, anh tuyệt đối không cho phép!” Hơi thở gấp gáp của anh phả lên gò má nóng hổi, khuôn ngực phập phồng vì thở gấp, anh nhíu mày, giọng nói không nén được sự tức giận.

Bà vai cô nhói đau, anh vẫn không kiềm chế được tâm tình, dùng lực hơi mạnh, siết chặt lấy cô.

“Thiệu Ninh, em...”

“Nghi Ân, em là của anh. Anh tuyệt đối không cho phép ai mang em đi khỏi anh!” Anh cúi xuống cắn mạnh bờ môi của cô, Trác Thiệu Ninh điên cuồng cắn nát cánh môi sưng đỏ, mùi máu tanh nồng hòa lẫn với nước bọt xộc thẳng lên mũi. Anh bị cô chọc giận, bị lời nói của cô đã kích, đời này anh quyết không cho bất kì bất trắc nào xảy đến mang cô đi mất.

“Không phải...” Phó Nghi Ân thờ hồn hên, mặc kệ đôi môi rướm máu, ôm chặt anh nhằm xoa dịu lửa giận bốc lên nghi ngút trong người anh. Đợi cả hai bình tĩnh một lát mới lên tiếng.

“Ý em không phải như vậy, em chỉ giả dụ...”

Anh tỳ trán của mình lên trán cô, cọ xát hai bên má, thanh âm run run, khàn đặc.

“Cũng không được, sau này không cho phép em nói những lời như chia ly, chia tay, rời xa, vĩnh viễn không được nói!”

“Xin lỗi, em sẽ không nói nữa...” Nhìn thấy ánh mắt bi thương, khổ sở của anh, lòng cô mềm nhũn như nước. Mọi chông gai phía trước, chẳng bằng đổi lấy một nụ cười của anh. Cô không quan tâm mẹ anh nghĩ gì, lqđ/ cô muốn chứng minh cho bà thấy, cô hoàn toàn xứng đáng.

“Phó Nghi Ân, nếu em dám buông tay, anh sẽ tự động chặt đứt cánh tay này”

“Thiệu Ninh, anh đừng nói bậy!”

“Không nắm được tay em, thà rằng anh trở thành kẻ tàn phế. Còn nữa, anh sẽ nhốt em lại, nơi nào cũng không cho đi, vĩnh viễn cột chặt em bên anh!”

Không biết anh đang hù dọa hay đùa giỡn nhưng nghe giọng điệu trong giọng nói của anh, Phó Nghi Ân liền sợ hãi.

“Được rồi, em sai rồi! Anh đừng có nói lung tung”

“Anh nói thật, anh hoàn toàn nghiêm túc!”

Ánh mắt như ngọn lửa của anh xoẹt qua người cô, chăm chăm nhìn vào khiến cô khẽ run rẩy. Nói dứt câu, đôi môi nóng hổi của anh dán xuống môi cô, dịu dàng liếm chỗ bị cắn sưng đỏ lúc nãy, hành động thành khẩn giống như đang hối lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 22(P2)

Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

Ánh mắt như ngọn lửa của anh xoẹt qua người cô, chăm chăm nhìn vào khiến cô khẽ run rẩy. Nói dứt câu, đôi môi nóng hổi của anh dán xuống môi cô, dịu dàng liếm chỗ bị cắn sưng đỏ lúc nãy, hành động thành khẩn giống như đang hối lỗi.

“Đau không em?”

Phó Nghi Ân ngược lên nhìn sâu trong con ngươi đen láy, bàn tay nói lòng mon trên gương mặt anh. Ánh mắt long lanh ánh lên những giọt nước mắt nóng hổi, cô nhắm mắt lại để giọt lệ lặng lẽ lăn dài trên hai gò má đỏ ửng.

“Không đau...” Giọng cô nghẹn ngào xúc động.

“Anh xin lỗi”

Cô cắn môi, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp. Trác Thiệu Ninh siết chặt bên hông cô, ôm cô nằm trên người mình, anh vùi vào mái tóc mềm mại của cô, âm thanh trầm ấm vang lên, xoa dịu trái tim tê tái của Phó Nghi Ân.

“Đợi em tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn”

Phó Nghi Ân e ấp nép vào người anh, da mặt mông đã phủ một tầng ửng đỏ. Người đàn ông này, đây là cũng là lời cầu hôn sao? Hừ! Anh thật xấu xa, luôn biết cách khiến người khác không sao từ chối được. diendanlequydon Cô bật cười khanh khách, chống tay ngồi dậy. “Kết hôn cái gì chứ? Người ta còn muốn học đại học”

“Em cứ việc học, anh sẽ không cản trở, còn việc kết hôn anh sẽ lo liệu. Năm sau, em chỉ cần chuẩn bị thật tốt làm cô dâu của anh”

“Ài nha... Em không chịu đâu!”

“Nghe lời”

“Hừ! Đây chẳng phải là ép hôn sao?”

Anh lập tức lật ngược tình thế, đè cơ thể nhỏ bé của cô dưới thân.

“Em nói xem, là tự nguyện hay là ép buộc?”

“Chán ghét!”

Anh bắt lấy bàn tay cô, khẽ cắn nhẹ, ánh mắt sâu hun hút như muốn nuốt chửng lấy cô. Phó Nghi Ân nằm dưới anh với tư thế hoàn toàn khuất phục, hơi thở hòa cùng nhịp đập trái tim, sóng mũi thẳng tắp của anh cọ cọ vào gò má phồng hồng. Giây phút cánh môi anh áp xuống, cô thẹn thùng nhắm mắt lại, để mặc anh bá đạo đoạt lấy hơi thở, đầu lưỡi trơn tru luồn vào quần lấy đầu lưỡi mềm mại của cô, chất lỏng trong suốt ứa ra khỏi miệng, chẳng mấy chốc bị anh ăn sạch.

“Thiệu Ninh...Em không thờ được” Đầu lưỡi của cô bị cắn đến tê dại, cả người run lên, cố sức đẩy anh ra.

Trà Muộn / diễn đàn lequydon/

“Khụ khụ...Xin lỗi đã làm phiền” Tiếng ho khan khan của ai đó khiến Phó Nghi Ân giật nảy mình, cô xấu hổ chẳng dám quay đầu lại, nhào khỏi ngực anh, tay rối rắm chỉnh lại đầu tóc rối loạn.

Trác Thiệu Ninh phản ứng nhanh lẹ hơn, anh bật dậy, về mặt chẳng mấy biến đổi.

“Cần kiểm tra gì sao?”

“Anh Ninh...À lúc này quên nhắc, khoảng hai giờ chiều, anh đem đơn thuốc này đi lấy thuốc nha”

“Cám ơn chị, tôi biết rồi”

Cô y tá tháo khẩu trang xuống, niềm nở cười với anh, gương mặt tròn trịa ánh lên nụ cười tràn đầy năng lượng, chẳng mấy may đến vẻ mặt cứng nhắc, gương mặt của Phó Nghi Ân, chân thành nắm tay cô, khẽ mỉm cười.

“Cô bé này, em có bí quyết gì mà làm bạn trai yêu thương, cưng chiều em như vậy?”

“Dạ?” Hai mắt Phó Nghi Ân tròn xoe, đờ người trong một giây.

Chị y tá nháy mắt, chọc chọc vào eo cô, hồ hởi che miệng cười gian.

“Từ khi em vô đây, bệnh viện không lúc nào ngưng nhộn nháo, tụi con gái ở khoa chị còn tranh nhau đến thay thuốc cho em đây. Anh Ninh của em đúng là người đàn ông hiếm có, chị đây ghen tỵ quá đi mất!”

Phó Nghi Ân cảm thấy đầu óc mình quay cuồng, cộng thêm tâm trạng hâm mộ quá khích của chị y tá làm mặt cô nóng bừng như ăn phải ớt cay.

“Anh ấy...”

“Anh Ninh còn có anh trai hay em trai gì không? Em nhất định phải giới thiệu cho chị”

Phó Nghi Ân không thể không thành thật trả lời “Có một người anh trai hiện đang sống ở Mỹ” Nhưng câu trả lời của cô lại kéo tâm tình của chị ấy từ trên mây xuống mặt đất. Chị lắc đầu, nghiền ngẫm trong tiếc nuối.

“Haizz...Xa như vậy? Ở Mỹ? Thôi thôi... chết rồi! Chị còn bệnh nhân đang chờ, không làm phiền em nữa”

Chị y tá thân thiện vui tính đến như một con gió, đi cũng nhanh hơn gió. Phút chốc chẳng để lại chút vết tích nào, trả lại không gian yên tĩnh, Phó Nghi Ân ngược lên nhìn người đàn ông này giờ bị bỏ quên, ngây ngô cười một cái.

Đứng bên cửa sổ, giống như có thần giao cách cảm nối đuôi cảm xúc giữa hai người. Trác Thiệu Ninh ngoảnh lại, vừa đúng lúc ánh mắt cô len lén cụp xuống. Anh bước đến, ngồi bên cạnh, bắt lấy bả vai của cô, ôm thật chặt từ phía sau.

“Nghi Ân, sao vậy em?”

Phó Nghi Ân đen mặt, cấu mạnh mu bàn tay rắn chắc, anh chẳng mấy may còn móng tay cô đau đớn khôn cùng. Cô phần nộ muốn xông đến cắn anh.

“Tại anh hết đó! Xấu mặt em rồi!”

“Xấu cái gì?”

“Bị người ta thấy hết rồi, anh còn không nhận sai!”

“Thấy thì sao? Chúng ta yêu nhau, thân mật là chuyện hiển nhiên”

“Chán ghét!” Xong đời rồi! Cô lười cãi lại anh, đành lặng thinh kháng nghị. Trác Thiệu Ninh nâng niu bàn tay trắng nõn của cô, hơi thở trầm ổn quán quýt quanh căn cổ khiến tim cô thỉnh thoảng đập nhanh.

“Ân, có phải lúc này xảy ra chuyện gì mà anh không biết, đúng không?”

Đôi lúc, giác quan của người đàn ông lại rất nhạy cảm, hơn nữa, anh để tâm đến mọi thứ xung quanh cô, đương nhiên nhận ra sự bất thường của cô.

“Không có”

“Nói dối!”

“Thật mà”

“Ngoan, nói sự thật không thì sẽ phạt em”

“Không có thật mà...A! Đừng mà!...” Phó Nghi Ân bị cù nhột, vừa cười khúc khích vừa tránh né, nhỏ giọng cầu xin.

“Có chuyện gì thì phải nói với anh, chúng ta cùng nhau đối mặt, anh luôn ở bên em”

Phó Nghi Ân thờ dài rầu rĩ, cô không muốn rời xa anh, một chút cũng không muốn. Những lo lắng của dì Nguyệt không phải là không có căn cứ, nội tình tình phá cách, hư hỏng của cô mấy năm nay đã khiến người ta lắc đầu ngán ngẫm, dì Nguyệt là bạn thân của mẹ, làm sao có thể không biết. Lỗi cũng tại cô, một sớm một chiều sẽ không làm thay đổi được cái nhìn của mẹ anh.

“Thiệu Ninh, nếu như mẹ em hoặc mẹ anh phản đối tình cảm của chúng ta...”

Trác Thiệu Ninh âm trầm cúi xuống cắn mạnh vào vành tai nhỏ xinh của Phó Nghi Ân, hông cô bị siết chặt bởi vòng tay to lớn của anh, lời nói dờ dang bị nuốt vào miệng anh, anh không cho cô cơ hội xoay chuyển, giữ chặt sau gáy, môi lưỡi trần trọc cắn nát đôi môi ướt át của cô.

“Không ai có thể ngăn chúng ta ở bên nhau, Nghi Ân... Em chỉ cần tin tưởng anh”

“Nhưng...”

“Có phải mẹ anh nói gì với em không?”

“Không có” Cô hoảng hốt lắc đầu, anh không nên vì chuyện này mà bất hòa với mẹ, cô có thể tự mình giải quyết.

“Được rồi! Em không chịu nói anh sẽ về hỏi mẹ”

“Đừng mà! Em không muốn vì chuyện này mà anh cãi nhau với dì”

“Vậy mẹ anh tìm em là thật, bà nói gì với em?”

“Không có gì, dì hỏi thăm sức khỏe của em”

Biết cô vẫn không chịu nói thật, anh bất giác thở dài, giọng nói có chút muộn phiền nhưng lại làm cho người đối diện có cảm giác an tâm, vững vàng.

“Nghi Ân, dù là mẹ anh hay bất kì ai cũng không có quyền phản đối. Chỉ có em mới có quyền từ chối tình cảm của anh. Em hiểu không? Anh sẽ nói chuyện rõ ràng với mẹ, em đừng lo!”

“Thiệu Ninh, anh đừng đi gấp đi, em sẽ tự mình giải quyết”

Anh có chút không vui, mày khẽ nhíu lại. Phó Nghi Ân bèn hạ giọng mềm mại, cô không muốn mình trở thành nguyên nhân phá vỡ mối quan hệ tốt đẹp của gia đình anh. “Anh tin em đi mà, không phải em cố ý giấu anh đâu”

“Được, nhưng không có lần thứ hai đâu đấy! Nếu không em sẽ biết tay!” Bàn tay anh đặt hờ hững trên eo cô, dùng lực siết chặt, ánh mắt thâm trầm cúi xuống, giọng nói trở nên nghiêm nghị, dứt khoát. Cô gật đầu như mổ thóc, chẳng dám hó hé một lời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 23: Bi kịch sống dậy

Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

Một ngày dài đằng đẵng lặng lẽ trôi qua, có quá nhiều thứ ngổn ngang trong tâm trí, nhưng Phó Nghi Ân hiểu được, cô không cần bận tâm, người đàn ông của cô nhất định sẽ thay cô gánh vác. Tuy nhiên, có quá nhiều thứ đè nặng trên đôi vai anh, nào là việc ở công ty, nào là chăm sóc cô. Anh cẩn thận từng li từng tí đến nỗi mẹ phải thở thê vào tai cô rằng: “Thiệu Ninh lo cho con còn kỹ hơn mẹ, nhớ lúc con còn nhỏ, mẹ không có thời gian bên con, may nhờ có nó”

Phó Nghi Ân cười ngậy ngô, tuy những kí ức đã dần trôi vào lãng quên nhưng từng giây từng phút, từ khi anh trở về đều nhắc cô nhớ lại chuyện xưa d ã lqđ. Trà Muộn

Mỗi lần nhớ lại những mảnh kí ức xưa cũ, từng hành động, từng cử chỉ yêu thương, bảo bọc cô trong vòng tay của anh, bỗng lớn dần lên, tình cảm đó biến thành tình yêu, cô không biết anh đã yêu mình từ lúc nào, cũng chẳng biết bản thân đã rung động trước anh từ bao giờ. Tình cảm đối với anh giống như một loại mưa dầm thấm đất, càng thấm cảm xúc càng mặn nồng, đến mức không thể sống thiếu đối phương.

“Nghi Ân, con đang nghĩ gì mà ngẩn người ra vậy?”

Tâm trí cô lẩn quẩn một vòng rồi bị tiếng gọi của mẹ kéo về thực tại. Cô lắc đầu, đang định lên tiếng thì cánh cửa đột nhiên mở ra. Bất ngờ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của hai người bước vào, lòng cô chùng hẫ xuống, mẹ vỗ nhẹ vai cô, niềm nở chào hỏi.

“Chị Nguyệt, chị cũng đến à? Đây là...?”

Di Nguyệt đưa bó hoa hồng đỏ rực cho mẹ cô rồi tươi cười đáp.

“Nghe nói hôm nay Nghi Ân xuất viện nên em cùng Mỹ Ngọc đến thăm”

“Cám ơn chị, cháu là Mỹ Ngọc à? Cám ơn cháu đã đến thăm con bé!”

“Dạ, chào dì, thật ngại quá! Hôm qua con mới hay Nghi Ân phải nằm viện nên giờ mới đến thăm em ấy được” Nguyễn Mỹ Ngọc đáp lời, ánh mắt khẽ lướt qua cô rồi mỉm cười gật đầu chào.

“Không sao, cám ơn cháu!”

“Chị Tuyết, hai chị em mình ra ngoài nói chuyện để bọn trẻ có không gian chuyện trò” Di Nguyệt cao hứng nói, ánh mắt dịu hiền lướt qua nhìn Nguyễn Mỹ Ngọc, rồi mỉm cười với cô.

“Ừm, vậy cũng được”

Nguyễn Mỹ Ngọc bước đến gần, ngồi xuống ghế bên cạnh giường, trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười chuẩn mực nhưng lại mang đến cảm giác không được tự nhiên, đẹp nhưng thiếu sức sống.

Cô kê gối dựa vào thành giường, ngẩn ngai mở lời thăm hỏi.

“Chị Ngọc vừa về đây à?”

Nguyễn Mỹ Ngọc vén lọn tóc qua vành tai, cúi đầu che giấu vẻ mặt ngượng ngùng.

“Chị đã chuyển công tác về đây”

“Vậy sao? Chị làm việc ở thành phố này?”

“Ừm, chị xin chuyển công tác”

Phó Nghi Ân ngạc nhiên quá đỗi, lẳng suy nghĩ vu vơ phá vỡ sóng ngầm trong lòng, thầm phán đoán nguyên nhân chị ấy về đây, là muốn ở gần bên cạnh anh sao? Suy nghĩ đó khiến lòng cô khó chịu.

Đối với tình địch, bất kì người phụ nữ nào cũng chẳng thể bình tĩnh mà đối đãi thân thích, Phó Nghi Ân thật sự khâm phục nghị lực của bản thân, đến bây giờ còn giả vờ vui vẻ, hân hoan chào đón.

“Sau này chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt rồi”

Dường như không nhận thấy sự bất thường trên gương mặt hơi tái đi của cô, Nguyễn Mỹ Ngọc hăng hái, thân thiết nắm lấy tay cô.

Phó Nghi Ân âm trầm thờ dãi, rất tiếc những người có duyên gặp gỡ nhưng lại không thể làm bạn. Cô và chị ấy gặp nhau ở tình huống này, đã định sẵn một kết cục không mấy vui vẻ. Nếu phải tổn thương một người, cô không đành lòng, nhưng nếu phải tranh đấu vì tình yêu, cô sẽ không nhân nhượng. Hi vọng, chị ấy biết khó mà lui, không lún sâu vào thứ tình cảm không có kết quả.

Tuy nhiên, mong muốn của cô không như dự liệu, Nguyễn Mỹ Ngọc bắt lấy bả vai cô, kê bên tai thì thầm.

“Em có biết nơi mà anh Ninh hay đến không?”

“Chị không hỏi anh ấy sao lại hỏi em?” Cô chớp mắt đáp tình quo.

Nguyễn Mỹ Ngọc then thùng c lệ, cuống quýt xua tay.

“À... Em cũng biết rồi đó! Chị thích anh ấy, hỏi trực tiếp thì hơi kì cục. Em giúp chị nha, sau này chị nhất định sẽ không quên ơn em!”

“Chị Ngọc, em xin lỗi... Em cũng không rõ lắm, em thấy chị nên trực tiếp nói với anh ấy”

Giọng cô áy náy, ai biết được từng cuộn sóng lớn đã dạt dào trong lòng.

Nguyễn Mỹ Ngọc nghe vậy liền không giấu nổi thất vọng, nhưng cũng không làm khó cô, bèn lắc đầu cười trừ.

“Không sao, chị biết mà...”

Hôm nay là ngày được xuất viện, đứng ra tâm trạng của cô phải vui vẻ mới phải, nhưng mà sự xuất hiện của một số người lại kéo cảm xúc của cô tuột dốc thảm hại. Chưa tiễn vị khách này thì vị khách không mời khác đã chân trước chân sau chạy đến phá rồi. Cả hai người bị tiếng cãi vã ỏi ngoài cửa thu hút sự chú ý, liền tò mò đi ra. Đập vào mắt là cuộc giằng co nảy lửa của Phương Nhạc cùng người thanh niên cô không muốn đụng mặt nhất: “Đỗ Gia Minh”. Nhìn bộ dạng tức giận của anh ta, cô điềm tĩnh lên tiếng cắt ngang. Truyện được đăng trên diendanlequydon.com

“Đỗ Gia Minh, anh đang làm cái gì vậy? Mau thả Phương Nhạc ra mau!”

Hai người lập tức đẩy nhau ra, Phương Nhạc giậm chân trừng mắt liếc Đỗ Gia Minh, nhỏ giọng xin lỗi cô.

“Nghị Ân, xin lỗi cậu, tớ đi đến đây mới biết được anh ta lên đi sau lưng...”

“Nghị Ân, em đã khỏe chưa? Anh...”

Đỗ Gia Minh hiện lên vẻ mặt vui mừng.

“Anh đến đây làm gì?”

Lâu rồi chẳng thấy bóng dáng anh ta, cô còn tưởng anh ta đã hết hi vọng với mình. Giờ đây, sự náo loạn này khiến đầu cô ong ong quay cuồng.

“Anh chỉ muốn đến thăm em...”

Đỗ Gia Minh gấp gáp trả lời, sợ cô hiểu nhầm anh ta có ý đồ xấu xa. Anh ta không hiểu vì lý do gì lại khiến cô đề phòng, căm ghét mình đến như vậy.

“Cám ơn anh, nhưng tôi đã khỏe rồi! Anh về đi!”

“Nghị Ân, anh chỉ muốn đến nhìn em một lát...”

Đỗ Gia Minh cười cay đắng, ánh mắt của cô làm anh ta thật sự tổn thương, chẳng lẽ trong quá khứ, anh ta đã làm sai điều gì sao?

“Cám ơn ý tốt của anh, nhưng mà tôi thấy hai chúng ta chẳng thân thiết cho lắm”

Phó Nghị Ân bắt đầu dĩ thử dài, kiên quyết từ chối. Con người của anh ta, kiếp trước cô đã quá hiểu rồi! Cô đã nếm trải mùi vị của sự đắng cay, của sự phản bội mà anh ta ban tặng.

Đỗ Gia Minh im lặng, cố gượng nụ cười chua chát, cảm thấy thất bại cùng chán nản. Phó Nghị Ân mà anh ta đã từng biết, hoàn toàn khác với người con gái lạnh lùng trước mắt. Cô dường như biến thành con người khác hẳn, cách cư xử vô cùng lạ lùng. Từ trước đến giờ, anh ta luôn tự tin với sức hút của mình, nhưng từ khi Phó Nghị Ân lạnh nhạt thờ ơ, chẳng thèm đoái hoài đến cố gắng của anh ta, thì anh ta biết mình đã thất bại ê chề.

Ban đầu, anh ta còn cho rằng cô đang lùi một bước để tiến một bước, cô chắc chỉ đang dò xét tình cảm của mình. Nhưng thái độ của cô khiến anh ta phải ngậm đắng nuốt cay, bao lần bị khinh bỉ, bị từ chối, đến nỗi cả trường đều bị tâm chấn tình của anh ta lay động, duy chỉ có mình cô là chẳng hề động tâm.

“Vậy em nghỉ ngơi đi, anh đi đây!”

Đỗ Gia Minh mang nỗi thất vọng rời đi, nhìn bước chân khập khễnh của anh ta dần khuất dạng phía cuối hành lang, đáy mắt Phó Nghị Ân không hề lay động, bởi vì không còn thù hận, không còn vẩn vương, luyến tiếc... Nỗi đau của kiếp trước dần khép lại, cô từng rất oán Đỗ Gia Minh, hận sự bội bạc của anh ta. Nếu như ngày hôm đó, cô trở về nhà sớm hơn thì đã không chứng kiến việc mình bị phản bội bấy lâu nay và cũng sẽ không chết một cách lãng xẹt. Lqđ~

Buổi chiều âm đạm ngày hôm đó, lúc cô trở về nhà với hai túi đồ ăn nặng trĩu, mặc dù cả người mồ hôi nhễ nhại nhưng tâm trạng của cô lại rất phấn khởi. Ngày đó, cũng là ngày cô tìm được mặt bằng ưng ý để mở một tiệm bánh nhỏ nhỏ, không ngờ vừa bước chân lên bậc thềm thì cô nhìn thấy đôi giày cao gót đỏ chót nằm vạt vương trên chiếc thảm, bên cạnh còn có đôi giày da màu đen quen thuộc của nam. Cô chỉ đoán là có khách đến chơi, chỉ hơi thắc mắc vì chẳng phải Đỗ Gia Minh còn đi công tác ở thành phố B hay sao? Cô chẳng may suy nghĩ, chạy vào phòng khách tìm bạn trai... Không có một ai nhưng tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn phát ra từ căn phòng ngủ của hai người, mặt cô nóng bừng lên, nhìn xuống những ý nghĩ xoẹt qua đầu, vẫn một lòng tin tưởng anh ta. Thứ mà cô nhìn thấy, người đàn ông mà cô hết mực yêu thương đang trần như nhộng, ôm ấp người phụ nữ khác trên giường của mình. Trái tim cô vỡ tan thành từng mảnh, hai bàn tay run rẩy không giữ được bình tĩnh, túi đồ trên tay rơi xuống nền gạch, cô vĩnh viễn không tin những gì mà mắt mình nhìn thấy, ngay cả giọng nói cũng trở nên đứt quãng.

“Các người...đang...làm gì vậy?”

Hai người còn thờ hờn hển nằm sấp lên nhau giật nảy người, mặt Đỗ Gia Minh trở nên tái nhợt, vội nhảy xuống giường, vơ đại quần áo vương vãi dưới đất, gấp gáp giải thích.

“Nghị Ân, không phải như em nghĩ đâu. Hãy nghe anh nói!...”

Những giọt nước mắt bị thương trên gương mặt Phó Nghị Ân tí tách chảy xuống, ánh mắt cô nhòe đi không còn nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Cô tức giận gạt tay Đỗ Gia Minh ra, tặng cho anh ta một cái tát thật mạnh, cô run lên cảm cấp, khó khăn gào lên.

“Đỗ Gia Minh, anh còn gì để giải thích sao? Mắt của tôi không mù, tai của tôi không điếc...Anh nói xem bị anh đâm một nhát như vậy, tôi có đau không?”

“Nghị Ân, anh xin lỗi...”

Phó Nghi Ân cười khẩy, cô nghiêng răng nghiêng lợi, xông thẳng đến người đàn bà lẳng lơ kia, cô ta hoảng hốt lấy chăn che ngang ngực, lóng ngóng ngã xuống giường. Cô cắn chặt môi kiềm nén nước mắt, thẳng tay dạy cho người đàn bà không biết liêm sỉ này một bài học.

“Á...” Cô ta khản thiết kêu lên, ôm lấy hai má đỏ ửng, cả người trần trồng trốn sau lưng Đỗ Gia Minh.

Phó Nghi Ân bị chọc giận, lửa nóng sôi sùng sục, muốn dạy cho đôi câu nam nữ này một trận. Móng tay cô để lại những vết cào nẩy lửa trên bờ lưng của Đỗ Gia Minh, cô hét lên.

“Đỗ Gia Minh, anh cút sang một bên cho tôi!!!”

Đỗ Gia Minh rống lớn, dùng sức đẩy ngã cô.

“Nghi Ân, đủ rồi! Em đừng có nổi điên nữa có được không?”

Cô ngã sấp xuống sàn gạch, khuỷu tay đập thẳng xuống khiến Phó Nghi Ân nhói đau, nhưng vĩnh viễn không bằng nỗi đau mà cô phải chịu đựng, cô nước nỡ òa khóc.

“Cút hết! Cả anh và cô ta...Mau cút khỏi nhà tôi!!!”

Người đàn bà kia đu dính lấy cánh tay Đỗ Gia Minh, cô ta quay phắt thay đổi thái độ, hồng hách nhìn cô cười khẩy.

“Đây cũng là nhà anh ấy, mắc gì chúng tôi phải cút chứ?”

Phó Nghi Ân tưởng chừng như mình sắp phát điên, tâm cô đau, trái tim rí mấu ê chề đầy vết thương, tôn nghiêm của cô bị chà đạp, niềm tin gìn giữ bao nhiêu năm qua cuối cùng lại sụp đổ. Hai mắt cô ướt đầm, nhào đến hai người họ mà đấm, vừa vùng những nắm đấm uất hận lên người kẻ bội bạc vừa gào lên.

“Tại sao? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Đỗ Gia Minh, tôi còn chưa đủ tốt với anh sao?”

“Anh xin lỗi...”

Phó Nghi Ân không cam lòng, cô mệt mỏi suy sụp, hai gối khuỷu xuống nền gạch lạnh lẽo, cả người dờ dẩn thốt ra từng tiếng oán than.

“Cút đi, các người cút hết đi!!”

“Nghi Ân, em đừng như vậy...”

Đỗ Gia Minh áy náy, toan cúi xuống đỡ lấy cô thì người đàn bà bên cạnh anh ta phát cáu lên, trừng mắt ngăn cản động thái của anh ta.

“Gia Minh, anh đã hứa sẽ bỏ cô ta để đến bên em, mặt mũi cũng đã mất hết rồi! Anh đừng quan tâm cô ta nữa!”

“Cút!!!”

Phó Nghi Ân chồm lên cạnh bàn, ném đèn ngủ thủy tinh vào người Đỗ Gia Minh, đầy mắt cô hằn những tia máu, phần nộ cùng căm hận, cô ước gì có thể tự tay giết chết hai kẻ ghê tởm này, cô ước bản thân mình có đủ dũng khí để đứng dậy.

“Được...Các người không chịu đi, lũ khốn nạn các người...”

Phó Nghi Ân phá lên cười sặc sụa, chống tay lão đảo đứng dậy, lê từng bước ra khỏi phòng.

“Nghi Ân, em định đi đâu?”

Đỗ Gia Minh lo lắng đuổi theo, trong lòng anh ta ngoài áy náy ra còn có lo sợ, sợ cô sẽ làm điều gì dại dột.

Cô gạt bàn tay bẩn thỉu của anh ta ra, bước chân cô loạng choạng nghiêng ngã, nhếch môi cười.

“Đi đâu? Anh đang lo sợ cái gì? Anh đang sợ bộ mặt thật của mình bị phơi bày? Haha...Tôi nói cho anh biết, rồi tất cả mọi người sẽ biết. Nếu anh không chịu cút khỏi đây, tôi sẽ gọi cảnh sát đến!”

Đỗ Gia Minh giữ chặt cổ tay cô, nóng nảy kéo cô lại. Nếu như chuyện này bị làm âm ỉ lên, đối với anh ta hoàn toàn bất lợi, hơn nữa còn ảnh hưởng đến sự nghiệp đang thăng tiến của anh ta. Điều này khiến tâm tình anh ta nóng như lửa đốt.

“Em đừng như vậy, anh sai rồi! Anh sẽ đuổi cô ta đi”

“Anh dám đuổi tôi? Tôi sẽ không bao giờ buông tha cho anh đâu!”

Người đàn bà kia nghe thấy những lời thỉnh cầu của anh ta, liền giận dữ đánh giọng.

“Cô im lặng một chút có được không?”

Phó Nghi Ân chẳng thèm đoái hoài đến tâm trạng nôn nóng, kích động đến mức rống lớn của Đỗ Gia Minh, trong mắt cô, anh ta chẳng khác nào một gã ti tiện. Cô bước đi một nước, không để tâm đến hai kẻ đang giằng co, cãi vã.

“Gia Minh, anh không được đi!!”

“Cô điên rồi! Mau buông tôi ra, nếu chuyện này để lọt ra ngoài, cả tôi và cô đều sẽ không có kết cục tốt đẹp!”

Giọng Đỗ Gia Minh gắt gỏng, lạnh lùng đẩy tay ả tình nhân ra, co chân đuổi theo Phó Nghi Ân.

“Nghi Ân, anh sai rồi! Anh sẽ đuổi cô ta đi, em đừng làm như vậy!”

Sức lực của người đàn ông luôn lớn hơn người phụ nữ, Phó Nghi Ân vừa bước xuống cầu thang bộ đã bị Đỗ Gia Minh ôm chặt từ phía sau, anh ta nhỏ giọng van nài.

“Tránh ra! Anh buông tôi ra!”

Phó Nghi Ân xù lông lên, móng tay sắt nhọn đâm mạnh vào da thịt của Đỗ Gia Minh. Cô giấy này điên cuồng hét lớn.

Dùng lời mềm mỏng dụ dỗ không được, lại sợ tiếng la hét của Phó Nghi Ân sẽ làm kinh động đến hàng xóm, Đỗ Gia Minh hấp tấp bịt miệng cô, đôi mắt trở nên đục ngầu, thấp giọng uy hiếp.

“Nghi Ân, em đừng ép anh, chúng ta có thể thương lượng lại mọi thứ...”

diendanlequydon.com

Phó Nghi Ân cắn răng tròng đôi mắt phùng phùng lửa giận vào anh ta, lợi dụng lúc tay anh ta hơi buông lỏng, cô há răng cắn phập vào tay anh ta, xoay người bỏ chạy. Đỗ Gia Minh bất ngờ vì bị cắn, lập tức nhảy xuống bắt lấy bả vai cô. Bước chân cô chông chéo giẫm đạp lên nhau, cô lao đảo mắt quán tính ngã nhào về phía trước. Trước khi đầu óc trở nên mơ hồ, cô nghe thấy tiếng hét thất thanh của Đỗ Gia Minh, mùi máu tanh nồng bao trùm lấy thân thể bất động, cô chẳng thể thấy gì ngoài bóng tối thê lương. Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

Một ngày dài đằng đẵng lặng lẽ trôi qua, có quá nhiều thứ ngổn ngang trong tâm trí, nhưng Phó Nghi Ân hiểu được, cô không cần bận tâm, người đàn ông của cô nhất định sẽ thay cô gánh vác. Tuy nhiên, có quá nhiều thứ đè nặng trên đôi vai anh, nào là việc ở công ty, nào là chăm sóc cô. Anh cẩn thận từng li từng tí đến nỗi mẹ phải thở thè vào tai cô rằng: “Thiệu Ninh lo cho con còn kỹ hơn mẹ, nhớ lúc con còn nhỏ, mẹ không có thời gian bên con, may nhờ có nó”

Phó Nghi Ân cười ngây ngô, tuy những kí ức đã dần trôi vào lãng quên nhưng từng giây từng phút, từ khi anh trở về đều nhắc cô nhớ lại chuyện xưa d ã lqđ. Trà Muộn

Mỗi lần nhớ lại những mảnh kí ức xưa cũ, từng hành động, từng cử chỉ yêu thương, bảo bọc cô trong vòng tay của anh, bỗng lớn dần lên, tình cảm đó biến thành tình yêu, cô không biết anh đã yêu mình từ lúc nào, cũng chẳng biết bản thân đã rung động trước anh từ bao giờ. Tình cảm đối với anh giống như một loại mưa dầm thấm đất, càng thấm cảm xúc càng mặn nồng, đến mức không thể sống thiếu đối phương.

“Nghi Ân, con đang nghĩ gì mà ngẩn người ra vậy?”

Tâm trí cô lẩn quẩn một vòng rồi bị tiếng gọi của mẹ kéo về thực tại. Cô lắc đầu, đang định lên tiếng thì cánh cửa đột nhiên mở ra. Bất ngờ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của hai người bước vào, lòng cô chùng hẫ xuống, mẹ vỗ nhẹ vai cô, niềm nở chào hỏi.

“Chị Nguyệt, chị cũng đến à? Đây là...?”

Di Nguyệt đưa bó hoa hồng đỏ rực cho mẹ cô rồi tươi cười đáp.

“Nghe nói hôm nay Nghi Ân xuất viện nên em cùng Mỹ Ngọc đến thăm”

“Cám ơn chị, cháu là Mỹ Ngọc à? Cám ơn cháu đã đến thăm con bé!”

“Dạ, chào dì, thật ngại quá! Hôm qua con mới hay Nghi Ân phải nằm viện nên giờ mới đến thăm em ấy được” Nguyễn Mỹ Ngọc đáp lời, ánh mắt khẽ lướt qua cô rồi mỉm cười gật đầu chào.

“Không sao, cám ơn cháu!”

“Chị Tuyết, hai chị em mình ra ngoài nói chuyện để bọn trẻ có không gian chuyện trò” Di Nguyệt cao hứng nói, ánh mắt dịu hiền lướt qua nhìn Nguyễn Mỹ Ngọc, rồi mỉm cười với cô.

“Ừm, vậy cũng được”

Nguyễn Mỹ Ngọc bước đến gần, ngồi xuống ghế bên cạnh giường, trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười chuẩn mực nhưng lại mang đến cảm giác không được tự nhiên, đẹp nhưng thiếu sức sống.

Cô kê gối dựa vào thành giường, ngần ngại mở lời thăm hỏi.

“Chị Ngọc vừa về đây à?”

Nguyễn Mỹ Ngọc vén lọn tóc qua vành tai, cúi đầu che giấu vẻ mặt ngượng ngùng.

“Chị đã chuyển công tác về đây?”

“Vậy sao? Chị làm việc ở thành phố này?”

“Ừm, chị xin chuyển công tác”

Phó Nghi Ân ngạc nhiên quá đỗi, lờ mờ suy nghĩ vu vơ phá vỡ sóng ngầm trong lòng, thầm phán đoán nguyên nhân chị ấy về đây, là muốn ở gần bên cạnh anh sao? Suy nghĩ đó khiến lòng cô khó chịu.

Đối với tình địch, bất kì người phụ nữ nào cũng chẳng thể bình tĩnh mà đối đãi thân thích, Phó Nghi Ân thật sự khâm phục nghị lực của bản thân, đến bây giờ còn giả vờ vui vẻ, hân hoan chào đón.

“Sau này chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt rồi”

Dường như không nhận thấy sự bất thường trên gương mặt hơi tái đi của cô, Nguyễn Mỹ Ngọc hăng hái, thân thiết nắm lấy tay cô.

Phó Nghi Ân âm trầm thờ dãi, rất tiếc những người có duyên gặp gỡ nhưng lại không thể làm bạn. Cô và chị ấy gặp nhau ở tình huống này, đã định sẵn một kết cục không mấy vui vẻ. Nếu phải tổn thương một người, cô không đành lòng, nhưng nếu phải tranh đấu vì tình yêu, cô sẽ không nhân nhượng. Hi vọng, chị ấy biết khó mà lui, không lún sâu vào thứ tình cảm không có kết quả.

Tuy nhiên, mong muốn của cô không như dự liệu, Nguyễn Mỹ Ngọc bắt lấy bả vai cô, kề bên tai thì thầm.

“Em có biết nơi mà anh Ninh hay đến không?”

“Chị không hỏi anh ấy sao lại hỏi em?” Cô chớp mắt đáp tình quo.

Nguyễn Mỹ Ngọc then thùng e lệ, cuống quýt xua tay.

“À... Em cũng biết rồi đó! Chị thích anh ấy, hỏi trực tiếp thì hơi kì cục. Em giúp chị nha, sau này chị nhất định sẽ không quên ơn em!”

“Chị Ngọc, em xin lỗi... Em cũng không rõ lắm, em thấy chị nên trực tiếp nói với anh ấy”

Giọng cô áy náy, ai biết được từng cuộn sóng lớn đã dạt dào trong lòng.

Nguyễn Mỹ Ngọc nghe vậy liền không giấu nổi thất vọng, nhưng cũng không làm khó cô, bèn lắc đầu cười trừ.

“Không sao, chị biết mà...”

Hôm nay là ngày được xuất viện, đúng ra tâm trạng của cô phải vui vẻ mới phải, nhưng mà sự xuất hiện của một số người lại kéo cảm xúc của cô tuột dốc thẳm hại. Chưa tiễn vị khách này thì vị khách không mời khác đã chân trước chân sau chạy đến phá rồi. Cả hai người bị tiếng cãi vã ỏi ngoài cửa thu hút sự chú ý, liền tò mò đi ra. Đập vào mắt là cuộc giằng co nảy lửa của Phương Nhạc cùng người thanh niên cô không muốn đụng mặt nhất: “Đỗ Gia Minh”. Nhìn bộ dạng tức giận của anh ta, cô điềm tĩnh lên tiếng cắt ngang. Truyện được đăng trên diendanlequydon.com

“Đỗ Gia Minh, anh đang làm cái gì vậy? Mau thả Phương Nhạc ra mau!”

Hai người lập tức đẩy nhau ra, Phương Nhạc giậm chân trừng mắt liếc Đỗ Gia Minh, nhỏ giọng xin lỗi cô.

“Nghi Ân, xin lỗi cậu, tớ đi đến đây mới biết được anh ta lén đi sau lưng...”

“Nghi Ân, em đã khỏe chưa? Anh...”

Đỗ Gia Minh hiện lên vẻ mặt vui mừng.

“Anh đến đây làm gì?”

Lâu rồi chẳng thấy bóng dáng anh ta, cô còn tưởng anh ta đã hết hi vọng với mình. Giờ đây, sự náo loạn này khiến đầu cô ong ong quay cuồng.

“Anh chỉ muốn đến thăm em...”

Đỗ Gia Minh gấp gáp trả lời, sợ cô hiểu nhầm anh ta có ý đồ xấu xa. Anh ta không hiểu vì lý do gì lại khiến cô đề phòng, căm ghét mình đến như vậy.

“Cám ơn anh, nhưng tôi đã khỏe rồi! Anh về đi!”

“Nghĩ Ân, anh chỉ muốn đến nhìn em một lát...”

Đỗ Gia Minh cười cay đắng, ánh mắt của cô làm anh ta thật sự tổn thương, chẳng lẽ trong quá khứ, anh ta đã làm sai điều gì sao?

“Cám ơn ý tốt của anh, nhưng mà tôi thấy hai chúng ta chẳng thân thiết cho lắm”

Phó Nghi Ân bất đắc dĩ thở dài, kiên quyết từ chối. Con người của anh ta, kiếp trước cô đã quá hiểu rồi! Cô đã nếm trải mùi vị của sự đắng cay, của sự phản bội mà anh ta ban tặng.

Đỗ Gia Minh im lặng, cố gượng nụ cười chua chát, cảm thấy thất bại cùng chán nản. Phó Nghi Ân mà anh ta đã từng biết, hoàn toàn khác với người con gái lạnh lùng trước mắt. Cô dường như biến thành con người khác hẳn, cách cư xử vô cùng lạ lùng. Từ trước đến giờ, anh ta luôn tự tin với sức hút của mình, nhưng từ khi Phó Nghi Ân lạnh nhạt thờ ơ, chẳng thèm đoái hoài đến cố gắng của anh ta, thì anh ta biết mình đã thất bại ê chề.

Ban đầu, anh ta còn cho rằng cô đang lùi một bước để tiến một bước, cô chắc chỉ đang dò xét tình cảm của mình. Nhưng thái độ của cô khiến anh ta phải ngậm đắng nuốt cay, bao lần bị khinh bỉ, bị từ chối, đến nỗi cả trường đều bị tầm chân tình của anh ta lay động, duy chỉ có mình cô là chẳng hề động tâm.

“Vây em nghỉ ngơi đi, anh đi đây!”

Đỗ Gia Minh mang nỗi thất vọng rời đi, nhìn bước chân khập khểnh của anh ta dần khuất dạng phía cuối hành lang, đáy mắt Phó Nghi Ân không hề lay động, bởi vì không còn thù hận, không còn vắn vương, luyến tiếc... Nỗi đau của kiếp trước dần khép lại, cô từng rất oán Đỗ Gia Minh, hận sự bội bạc của anh ta. Nếu như ngày hôm đó, cô trở về nhà sớm hơn thì đã không chứng kiến việc mình bị phản bội bấy lâu nay và cũng sẽ không chết một cách lãng xẹt. Lqđ~

Buổi chiều ảm đạm ngày hôm đó, lúc cô trở về nhà với hai túi đồ ăn nặng trĩu, mặc dù cả người mồ hôi nhễ nhại nhưng tâm trạng của cô lại rất phấn khởi. Ngày đó, cũng là ngày cô tìm được mặt bằng ưng ý để mở một tiệm bánh nhỏ, không ngờ vừa bước chân lên bậc thềm thì cô nhìn thấy đôi giày cao gót đỏ chói nằm vạt vương trên chiếc thảm, bên cạnh còn có đôi giày da màu đen quen thuộc của nam. Cô chỉ đoán là có khách đến chơi, chỉ hơi thắc mắc vì chẳng phải Đỗ Gia Minh còn đi công tác ở thành phố B hay sao? Cô chẳng may suy nghĩ, chạy vào phòng khách tìm bạn trai... Không có một ai nhưng tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn phát ra từ căn phòng ngủ của hai người, mặt cô nóng bừng lên, nhìn xuống những ý nghĩ xoẹt qua đầu, vẫn một lòng tin tưởng anh ta. Thử mà cô nhìn thấy, người đàn ông mà cô hết mực yêu thương đang trần như nhộng, ôm ấp người phụ nữ khác trên giường của mình. Trái tim cô vỡ tan thành từng mảnh, hai bàn tay run rẩy không giữ được bình tĩnh, túi đồ trên tay rơi xuống nền gạch, cô vĩnh viễn không tin những gì mà mắt mình nhìn thấy, ngay cả giọng nói cũng trở nên đứt quãng.

“Các người...đang...làm gì vậy?”

Hai người còn thở hổn hển nằm sấp lên nhau giật nảy người, mặt Đỗ Gia Minh trở nên tái nhợt, vội nhảy xuống giường, vơ đại quần áo vương vãi dưới đất, gấp gáp giải thích.

“Nghĩ Ân, không phải như em nghĩ đâu. Hãy nghe anh nói!...”

Những giọt nước mắt bị thương trên gương mặt Phó Nghi Ân tí tách chảy xuống, ánh mắt cô nhòe đi không còn nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Cô tức giận gạt tay Đỗ Gia Minh ra, tặng cho anh ta một cái tát thật mạnh, cô run lên căm căp, khó khăn gào lên.

“Đỗ Gia Minh, anh còn gì để giải thích sao? Mắt của tôi không mù, tai của tôi không điếc...Anh nói xem bị anh đâm một nhát như vậy, tôi có đau không?”

“Nghĩ Ân, anh xin lỗi...”

Phó Nghi Ân cười khẩy, cô nghiêng răng nghiêng lợi, xông thẳng đến người đàn bà lẳng lơ kia, cô ta hoảng hốt lấy chăn che ngang ngực, lóng ngóng ngã xuống giường. Cô cắn chặt môi kiềm nén nước mắt, thẳng tay dạy cho người đàn bà không biết liêm sỉ này một bài học.

“Á...” Cô ta khản thiết kêu lên, ôm lấy hai má đỏ ửng, cả người trần truồng trốn sau lưng Đỗ Gia Minh.

Phó Nghi Ân bị chọc giận, lửa nóng sôi sục, muốn dạy cho đôi cậu nam nữ này một trận. Móng tay cô để lại những vết cào nẩy lửa trên bờ lưng của Đỗ Gia Minh, cô hét lên.

“Đỗ Gia Minh, anh cút sang một bên cho tôi!!!”

Đỗ Gia Minh rống lớn, dùng sức đẩy ngã cô.

“Nghĩ Ân, đủ rồi! Em đừng có nổi điên nữa có được không?”

Cô ngã sấp xuống sàn gạch, khuỷu tay đập thẳng xuống khiến Phó Nghi Ân nhói đau, nhưng vĩnh viễn không bằng nỗi đau mà cô phải chịu đựng, cô nước

nở òa khóc.

“Cút hết! Cả anh và cô ta...Mau cút khỏi nhà tôi!!!”

Người đàn bà kia đu dính lấy cánh tay Đỗ Gia Minh, cô ta quay phắt thay đổi thái độ, hống hách nhìn cô cười khẩy.

“Đây cũng là nhà anh ấy, mắc gì chúng tôi phải cút chứ?”

Phó Nghi Ân tưởng chừng như mình sắp phát điên, tâm cô đau, trái tim rỉ máu ê chề đầy vết thương, tôn nghiêm của cô bị chà đạp, niềm tin gìn giữ bao nhiêu năm qua cuối cùng lại sụp đổ. Hai mắt cô ướt đầm, nhào đến hai người họ mà đám, vừa vung những nắm đầm uất hận lên người kẻ bội bạc vừa gào lên.

“Tại sao? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Đỗ Gia Minh, tôi còn chưa đủ tốt với anh sao?”

“Anh xin lỗi...”

Phó Nghi Ân không cam lòng, cô mệt mỏi suy sụp, hai gối khụy xuống nền gạch lạnh lẽo, cả người đờ đẫn thốt ra từng tiếng oán than.

“Cút đi, các người cút hết đi!!”

“Nghi Ân, em đừng như vậy...”

Đỗ Gia Minh áy náy, toan cúi xuống đỡ lấy cô thì người đàn bà bên cạnh anh ta phát cáu lên, trừng mắt ngăn cản động thái của anh ta.

“Gia Minh, anh đã hứa sẽ bỏ cô ta để đến bên em, mặt mũi cũng đã mất hết rồi! Anh đừng quan tâm cô ta nữa!”

“Cút!!!”

Phó Nghi Ân chồm lên cạnh bàn, ném đèn ngủ thủy tinh vào người Đỗ Gia Minh, đầy mắt cô hằn những tia máu, phần nộ cùng căm hận, cô ước gì có thể tự tay giết chết hai kẻ ghê tởm này, cô ước bản thân mình có đủ dũng khí để đứng dậy.

“Được...Các người không chịu đi, lũ khốn nạn các người...”

Phó Nghi Ân phá lên cười sặc sụa, chống tay lão đảo đứng dậy, lẻ từng bước ra khỏi phòng.

“Nghi Ân, em định đi đâu?”

Đỗ Gia Minh lo lắng đuổi theo, trong lòng anh ta ngoài áy náy ra còn có lo sợ, sợ cô sẽ làm điều gì dại dột.

Cô gạt bàn tay bẩn thỉu của anh ta ra, bước chân cô loạng choạng nghiêng ngả, nhếch môi cười.

“Đi đâu? Anh đang lo sợ cái gì? Anh đang sợ bộ mặt thật của mình bị phơi bày? Haha...Tôi nói cho anh biết, rồi tất cả mọi người sẽ biết. Nếu anh không chịu cút khỏi đây, tôi sẽ gọi cảnh sát đến!”

Đỗ Gia Minh giữ chặt cổ tay cô, nóng nảy kéo cô lại. Nếu như chuyện này bị làm âm ỉ lên, đối với anh ta hoàn toàn bất lợi, hơn nữa còn ảnh hưởng đến sự nghiệp đang thăng tiến của anh ta. Điều này khiến tâm tình anh ta nóng như lửa đốt.

“Em đừng như vậy, anh sai rồi! Anh sẽ đuổi cô ta đi”

“Anh dám đuổi tôi? Tôi sẽ không bao giờ buông tha cho anh đâu!”

Người đàn bà kia nghe thấy những lời thỉnh cầu của anh ta, liền giận dữ đánh giọng.

“Cô im lặng một chút có được không?”

Phó Nghi Ân chẳng thèm đoái hoài đến tâm trạng nôn nóng, kích động đến mức rống lớn của Đỗ Gia Minh, trong mắt cô, anh ta chẳng khác nào một gã tí tiện. Cô bước đi một nước, không để tâm đến hai kẻ đang giằng co, cãi vã.

“Gia Minh, anh không được đi!!”

“Cô điên rồi! Mau buông tôi ra, nếu chuyện này để lọt ra ngoài, cả tôi và cô đều sẽ không có kết cục tốt đẹp!”

Giọng Đỗ Gia Minh gât gồng, lạnh lùng đẩy tay ả tình nhân ra, co chân đuổi theo Phó Nghi Ân.

“Nghi Ân, anh sai rồi! Anh sẽ đuổi cô ta đi, em đừng làm như vậy!”

Sức lực của người đàn ông luôn lớn hơn người phụ nữ, Phó Nghi Ân vừa bước xuống cầu thang bộ đã bị Đỗ Gia Minh ôm chặt từ phía sau, anh ta nhỏ giọng van nài.

“Tránh ra! Anh buông tôi ra!”

Phó Nghi Ân xù lông lên, móng tay sắt nhọn đâm mạnh vào da thịt của Đỗ Gia Minh. Cô giãy nảy điên cuồng hét lớn.

Dùng lời mềm mỏng dụ dỗ không được, lại sợ tiếng la hét của Phó Nghi Ân sẽ làm kinh động đến hàng xóm, Đỗ Gia Minh hấp tấp bịt miệng cô, đôi mắt trở nên đục ngầu, thấp giọng uy hiếp.

“Nghi Ân, em đừng ép anh, chúng ta có thể thương lượng lại mọi thứ...”

diendanlequydon.com

Phó Nghi Ân cắn răng trừng đôi mắt phùng phùng lửa giận vào anh ta, lợi dụng lúc tay anh ta hơi buông lỏng, cô há răng cắn phập vào tay anh ta, xoay người bỏ chạy. Đỗ Gia Minh bất ngờ vì bị cắn, lập tức nhảy xuống bắt lấy bả vai cô. Bước chân cô chông chéo giẫm đạp lên nhau, cô lao đảo mắt quán tính ngã nhào về phía trước. Trước khi đầu óc trở nên mơ hồ, cô nghe thấy tiếng hét thất thanh của Đỗ Gia Minh, mùi máu tanh nồng bao trùm lấy thân thể bất động, cô chẳng thể thấy gì ngoài bóng tối thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 24. Chuyện do anh quyết định

Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

“Nghi Ân, em đang nhìn gì vậy?” Nguyễn Mỹ Ngọc khẽ vỗ nhẹ lên vai Phó Nghi Ân, thắc mắc nhìn theo hướng mắt của cô, chợt nhận ra, còn có một cô bé nữa đang đứng bên cạnh, dịu dàng lên tiếng hỏi.

“Em là...?”

Phuong Nhạc chưa từng gặp Nguyễn Mỹ Ngọc, cũng chưa từng nghe Phó Nghi Ân nhắc đến chị gái này, mỉm cười đáp lại.

“Em là bạn cùng lớp với Nghi Ân”

“Chào em, chị tên là Mỹ Ngọc” Nguyễn Mỹ Ngọc hất nhẹ lọn tóc trên vai ra sau lưng, đứng đĩnh đạc khoe môi cười. Đột nhiên, ánh mắt chứa khựng lại, bẽn lèn cúi thấp đầu, hai gò má bỗng chốc đỏ bừng. Phó Nghi Ân nghi ngại nhìn biểu hiện mắc cỡ của chị ta, chẳng biết chuyện gì đang diễn ra thì một bóng người cao lớn đồ sộ lên người cô, có một áp lực vô hình khiến cô nhận ra sự hiện diện của người đứng đằng sau. Hơi thở trầm ổn của người đàn ông nhẹ nhàng phả lên đỉnh đầu, cô mừng rỡ xoay người lại, suýt chút nữa đã ôm chầm lấy anh.

Ngay lúc đó, bàn tay cô khẽ rụt lại, ngưng ngừng lên tiếng.

“Anh đến rồi...”

Trác Thiệu Ninh bước lên một bước, đứng song song với cô, anh hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của Nguyễn Mỹ Ngọc, thế nhưng trong đáy mắt anh vẫn không có một gợn sóng lăn tăn, chỉ gật đầu chào.

“Sao mọi người lại đứng hết ở ngoài này?”

Phuong Nhạc nhanh nhẩu cướp lời, giọng nghiêm túc kể về sự xuất hiện của Đỗ Gia Minh, không thiếu bất kỳ tình tiết nào, sẵn tiện thêm muối dặm mắm cho câu chuyện trở nên thật sinh động. Phó Nghi Ân tròn tròn mắt nhìn bạn, cô hoàn toàn trở tay không kịp, thậm chí nuốt nước bọt.

Đội Phuong Nhạc ngừng lại, thờ hồn hên lấy lại hơi sức, này giờ Nguyễn Mỹ Ngọc cũng chẳng hiểu chuyện gì, ánh mắt dừng lại trên gương mặt lạnh tanh của Trác Thiệu Ninh, giọng nói run run, hỏi hớp.

“Anh Ninh... đã lâu không gặp...”

Trác Thiệu Ninh lạnh nhạt đáp lại ““Chào cô”” anh chẳng buồn để ý đến bàn tay mềm mại của Nguyễn Mỹ Ngọc đang rụt rè chìa ra, đáy mắt anh nổi lên phong ba, bão ngầm, bàn tay to lớn của anh lạnh lẽo lướt qua siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Phó Nghi Ân, dùng hơi nhiều sức khiến cô nhẩn mặt.

Phó Nghi Ân nhẩn mặt muốn kêu đau, lại không dám nhìn vào lửa nóng trong mắt anh, thật sự muốn gào khóc kêu oan. Cô đâu có làm sai điều gì, tại sao anh lại trút giận lên cô chứ? Cũng không phải cô gọi Đỗ Gia Minh đến đây, càng không phải là người mong muốn tình địch xuất hiện ở nơi này.

Phó Nghi Ân cắn cắn khóe môi hồng nộm, nháy mắt cười lấy lòng anh. Cục tức trong người anh nhanh chóng bị nụ cười của cô dập tắt, anh lập tức bế bổng cô lên, nhanh chân bước vội vào phòng, mặc cho người đứng phía sau ngạc nhiên há hốc.

“À...Anh làm gì vậy?” Cô xấu hổ đỏ mặt lên ngực anh, tay chân múa may quay cuồng.

Nguyễn Mỹ Ngọc sững sờ nhìn động tác thân mật của hai người, nét mặt trở nên trắng bệch, nụ cười cũng trở nên méo mó. “Thiệu Ninh...”

Phượng Nhạc không nhận ra bầu không khí kì quái xung quanh, mở cánh cửa liền ngoảnh lại gọi. “Chị không vào trong sao?”

Nguyễn Mỹ Ngọc cười gượng, làm như không thấy những gì trước mắt, như không như có tự trấn an tâm tình của mình.

Phượng Nhạc che miệng nói nhỏ vào tai chị ta, vô cùng thần nhiên nói.

“Hai người họ toàn như vậy, chị đừng ngại”

Ai nha! Trống ngực của Phó Nghi Ân thỉnh thoảng loạn nhịp, cô vội vàng đẩy anh ra, lo ngại hướng ánh mắt về phía Nguyễn Mỹ Ngọc. Cô rất muốn công khai mối quan hệ giữa hai người. Ánh mắt của tình địch nhìn chằm chằm vào mặt, cô không khỏi cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu... Trái ngược với tâm trạng thấp thỏm của cô, thái độ của anh vẫn hết sức bình thản, tự nhiên sẵn sàng từng li từng tí, cung chiêu xoa nhẹ tâm mi của cô.

Hốc mắt Nguyễn Mỹ Ngọc đỏ hoe, chị ta cố kìm nén trái tim kích động muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, những lời nói của anh ngày hôm đó mãi vang vọng bên tai... “Tôi xin lỗi, tấm lòng của cô, tôi không thể nhận được. Vì tôi đã có người con gái mình muốn bảo vệ cả đời rồi”...

Chị ta không dám hỏi anh, anh cũng chẳng nói, nhưng cuối cùng, cũng đã biết được...người đó...là ai. Cô bé dễ thương, ngoan ngoãn, vừa gặp chị đã yêu mến...người chị vẫn luôn ghen tị. Thì ra...hai người họ...không đơn giản chỉ là tình cảm anh em thân thiết...họ còn có mối quan hệ ngọt ngào. Thì ra...người anh yêu...chính là Phó Nghi Ân.

Nguyễn Mỹ Ngọc cảm thấy rất tức cười, bản thân cứ như một con ngốc bị người ta cười nhạo sau lưng. Sự ghen tị biến thành nỗi oán hận, trong đáy mắt nhuộm màu thù địch, chị ta mím chặt đôi môi run rẩy của mình.

“Thì ra, đây là lí do mà em không thể nói ư?”

Chị ta cười khẩy, giọng chất vấn. Mới lúc này, chị ta còn hòa nhã, thân thiện, nay ánh mắt đột nhiên chuyển thành màu u ám khiến Phó Nghi Ân có dự liệu chẳng lành, cô cảm nhận được sự căm ghét, hằn học trong lời nói của chị ta.

“Chuyện của chúng tôi không nhất thiết phải báo cáo với bất kì ai!” Câu nói của anh quả thực có lực sát thương rất lớn, vô cùng chuẩn xác đập đổ tôn nghiêm, tự tin của Nguyễn Mỹ Ngọc, chị ta giương đôi mắt bi thương giống như ai đó đã làm việc có lỗi khiến bản thân bị tổn thương sâu sắc vậy.

Nguyễn Mỹ Ngọc không cam tâm cắn môi dưới, dựa vào cái gì chứ? Huống hồ cô bé Nghi Ân chỉ là đứa con nít chưa lớn, luận về nhan sắc, công việc... Chị ta tin tưởng mình không hề thua kém, dĩ Nguyệt cũng đã nói, chỉ có chị ta mới xứng đáng làm con dâu nhà họ Trác.

“Thiệu Ninh, em thật sự rất thích anh. Em không quan tâm đến những việc khác...”

“Xin lỗi, nhưng người mà tôi quan tâm chỉ có mình cô ấy” Không đoái hoài đến gương mặt thống khổ của Nguyễn Mỹ Ngọc, giọng anh vô cùng dứt khoát.

“Nhưng...nhưng cô bé này mới bao nhiêu tuổi chứ? Hai người làm sao có thể xứng đôi?”

Lại là vấn đề tuổi tác, Phó Nghi Ân nghe vậy liền nhún mày không vui, muốn phản bác nhưng anh đã kéo cô lại, hai bàn tay lồng vào nhau. Cô bấu môi vùng vằng đẩy anh ra, anh lại càng siết chặt hơn, sức lực cô yếu ớt, đâu không lại nên đành buông vũ khí đầu hàng.

Bỗng dưng, tiếng bước chân nối đuôi nhau bước vào, thấy Nguyễn Mỹ Ngọc úy khuất bùng mặt khóc nức nở khiến dĩ Nguyệt đau lòng nổi giận mắng con trai, kèm theo sắc mặt lạnh tanh khế nhìn chằm chằm vào cô.

“Thiệu Ninh, có chuyện gì thì từ từ nói... Sao con nỡ đối xử với Mỹ Ngọc như vậy?”

Tay anh siết chặt thành nắm đấm, giữ giọng bình tĩnh đối mặt với chất vấn của mẹ. “Mẹ biết con đối với Nghi Ân như thế nào, vậy mẹ mang cô ta đến đây làm gì?”

“Mẹ...Mẹ chỉ là muốn đến thăm con bé. Mỹ Ngọc cũng là tình cờ gặp trên đường...”

Thế nhưng, Trác Thiệu Ninh, anh là ai chứ? Anh thừa sức đoán được chủ ý của mẹ mình. “Mẹ đừng tưởng con không biết mẹ đang tính toán điều gì. Con nói rồi, chuyện tình cảm của con đừng có ai tự ý xen vào, nếu mẹ không thích Nghi Ân, thì không cần đến gặp cô ấy!”

“Mẹ...”

Trong con ngươi của anh hằn những tia máu, lạnh lùng nhìn hai người đang đứng ngây cả người, giọng lạnh tanh làm lòng người rét lạnh.

“Nếu mẹ kiên quyết chia rẽ chúng con, thì cứ xem như mẹ không có người con trai này đi”

“Thiệu Ninh, đừng nói nữa...” Phó Nghi Ân nín lấy cổ tay anh, sự việc xảy ra quá nhanh, cô không hi vọng mọi chuyện đi quá xa. Nghe anh tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ gia đình, lòng cô nóng như lửa đốt, áy náy lần cảm giác có lỗi tràn tới khi cô nghĩ đến viễn cảnh chia tay của hai người. Đời này, nếu bỏ lỡ anh, cô sẽ không bao giờ tìm được người có thể bắt chấp tất cả mà yêu thương mình đến mức này.

Di Nguyệt tức giận vì lời nói tuyệt tình của con trai, không trút giận được bèn đổ lỗi lên đầu cô, bà bước tới, toan giơ tay định tát cô.

“Tất cả là tại cô, tôi biết thế nào cô cũng không buông tha cho con trai tôi!”

“Bốp!” Người thay cô nhận lấy cái tát lại là anh, Trác Thiệu Ninh xoay người ôm lấy cô, bên má trái đỏ bừng in hằn năm ngón tay, anh cúi xuống nhẹ nhàng an ủi sợ hãi trong lòng cô. Anh nhìn nhặt liếc sang gương mặt gần như trắng bệch của mẹ mình, thất vọng về cách hành xử quá đáng của bà đối với người con gái anh yêu thương.

“Mẹ, con hi vọng đây là lần cuối cùng mẹ động tay động chân với cô ấy. Mẹ vì một người xa lạ mà đánh con trai mình, chửi bỏ người con gái con thật lòng yêu thương. Nếu mẹ thích cô ta đến vậy thì nhận cô ta làm con gái luôn đi!”

Nguyễn Mỹ Ngọc then quá hóa giận, đau lòng vì lời nói phũ phàng của anh, bùng hai hàng nước mắt lưng tròng xoay người bỏ đi. Từ đầu đến giờ, Lâm Minh Tuyết vẫn một mực im lặng khoanh tay đứng ngoài nhìn, bà muốn xem thái độ của Trác Thiệu Ninh. Quả nhiên... Bà đã không thất vọng. Còn bây giờ, đã đến lúc bà ra tay hỏi tội.

“Chị Nguyệt, sao chị nỡ ra tay đánh con gái tôi?”

“Chị Tuyết, tôi... tôi không có ý” Lâm Ánh Nguyệt lắp bắp, lúc này bà giận quá mất khôn.

Lâm Minh Tuyết không muốn nghe lời giải thích nữa, tiến bước đến bên giường bệnh, cầm theo túi đồ, rồi dặt tay con gái... Bà cất giọng nói. “Phương Nhạc, con cầm giúp đi cái này ra cổng”

“Dạ” Phương Nhạc lúng túng chạy đến đỡ lấy cái túi.

Trác Thiệu Ninh vuốt mắt người yêu, nóng lòng xoay người đuổi theo.

“Dì, con đưa mọi người về”

“Không cần, dì đã kêu xe chờ sẵn rồi!” Bà chẳng buồn để ý đến tâm trạng như kiến bò trên chảo nóng của Trác Thiệu Ninh, đứng đưng nắm lấy tay Phó Nghi Ân lôi đi. lẹ ~

Kể từ ngày hôm đó, Trác Thiệu Ninh lảng lảng chuyển ra khỏi nhà. Phó Nghi Ân năn nỉ thế nào anh vẫn cương quyết cự tuyệt hòa hảo lại với mẹ. Sau khi xuất viện, cuộc sống của cô dần đi vào quỹ đạo thường ngày. Hai gia đình vì mối quan hệ của hai người mà xa cách, mặc dù mẹ không nói nhưng luôn dùng thái độ không mặn không nhạt đối xử với Thiệu Ninh, có cảm giác như mẹ đang giận đối việc mẹ anh đã ra tay đánh cô vậy.

Giữa người yêu và mẹ, là một sự lựa chọn khó khăn, Thiệu Ninh lại không cho phép cô đến gặp mẹ anh, công tác của anh ngày càng bận rộn, hiếm khi có được giấc ngủ an ổn, nhìn anh ngày một gầy đi khiến trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt, xót xa...

Chén canh uống hơn một nửa đặt trên mặt bàn đã lạnh tanh, Phó Nghi Ân thờ dãi sờ lên vầng trán cao của người đàn ông đang say giấc. Cô xót xa vuốt nhẹ mi tâm, dùng lực ở đầu ngón tay xoa bóp hai bên thái dương của anh.

Cô khẽ khàng với tay sắp xếp đồng giấy tờ ngổn ngang trên bàn, đồng thời bị tiêu đề trên bản hợp đồng thu hút, cái tên đó loẹt được in đậm: “Công ty CJ”. Cái tên này gợi nhớ đến một sự kiện ở kiếp trước, cô bất ngờ thẳng thốt: “Đây không phải là một trong những công ty bị thu hồi năm đó hay sao?”

Phó Nghi Ân đọc đi đọc lại điều khoản trong hợp đồng, quả thực không sai... Cô lo lắng muốn báo cho anh nhưng bàn tay khẽ chạm vào anh lại rút rề rút lại. Chuyện thương trường vốn không phải là vấn đề cô hay quan tâm, nhưng ngày đó, công ty này có liên quan đến việc hồi lộ quan chức cùng trốn thuế lên đến hàng trăm tỉ đồng, đạo ấy còn rầm rộ trên tivi một thời gian dài.

Cô rối rắm, phân vân không biết có nên nói cho anh để phòng tránh hay không. Dòng suy nghĩ chợt bị ngắt ngang vì di động của anh khẽ rung, cô nhìn số trên màn hình, chần chừ một lát cũng quyết định bắt máy.

“A lô?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 25. Tấm lòng người làm mẹ

Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

Cô rối rắm, phân vân không biết có nên nói cho anh để phòng tránh hay không. Dòng suy nghĩ chợt bị ngắt ngang vì di động của anh khẽ run, cô nhìn số trên màn hình, chần chừ một lát cũng quyết định tắt máy.

“A lô?”

“Thiệu Ninh, là mẹ... Đạo này con vẫn khỏe chứ? Con đừng cúp máy, mẹ biết mình sai rồi!... Mẹ xin lỗi...” Đầu dây bên kia lập tức lên tiếng, cô nhận ra giọng nói gấp gáp của di Nguyệt nên tâm trạng có chút thấp thỏm.

“Đi... Con là Nghi Ân, anh ấy vẫn đang ngủ”

Nhưng trái với sự lo lắng thừa thãi trong lòng cô, di Nguyệt không những không tức giận mà còn tỏ ra mừng rỡ, hân hoan, có chút kích động, thấp giọng xen lẫn áy náy và phiền muộn. “Nghi Ân! Là con sao? Di xin lỗi... Chuyện hôm đó đi không nên làm như vậy, con...con tha thứ cho đi được không?”

“Con quên mất rồi!” Cô khẽ mỉm cười, thảnh thơi phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đáp.

“Thiệu Ninh, nó có khỏe không?”

“Đạo này công việc bận rộn, con thấy anh ấy gầy hơn trước...”

“Ai nha... Con nhớ nhắc nó ăn uống đầy đủ, di mang thức ăn đến cho nó, nó cũng chẳng thèm liếc một cái. Di thật sự rất đau lòng, con khuyên nó giúp di nhé!”

“Ngoài mặt anh ấy lạnh nhạt nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm đến di đó ạ” Cô hạ giọng an ủi, thảm trách sự cố chấp của anh.

“Chủ nhật này hai đứa về nhà có được không? Di muốn đích thân xin lỗi con...”

Cô lúng túng đáp “Di không cần làm vậy đâu, con không có lỗi trong lòng”

“Thiệu Ninh... mỗi lần...có về nhà cũng chỉ nói chuyện công việc với cha nó, di buồn quá con à!”

Nghe thấy tiếng thở dài thê lương của di Nguyệt, tâm cô liền mềm nhũn, thỏ thẻ nói mấy lời an ủi, cô lắc đầu liếc nhìn người đàn ông gối đầu trên đùi mình, thấp giọng hứa hẹn. “Di đừng buồn, ngày mai con và anh ấy sẽ đến thăm di...” Trà Muộn ~diễn đàn le quy don

“Cảm ơn con nhiều lắm!”

“Di đừng nói vậy... Con cũng không muốn quan hệ giữa di và anh ấy xấu đi, con thật sự hi vọng di sẽ vui vẻ chấp nhận tình cảm của chúng con. Con cũng sẽ cố gắng để xứng đáng với anh ấy”

“Ừm... Đương nhiên rồi! Con là một cô gái tốt. Là do di nhất thời hồ đồ...” Di Nguyệt càng nói càng loạn, thái độ thành khẩn, chân thành, cô khẽ bật cười thành tiếng. Di ngừng lại một hồi rồi nói tiếp. “Thôi di cúp máy đây! Ngày mai di chờ hai đứa ở nhà”

Phó Nghi Ân ngẩn ngơ nhìn màn hình tắt ngấm, trên khóe môi nở nụ cười lém lỉnh, bỗng chốc mặt cô trở nên cứng đờ vì đôi mắt ai đó đang nheo lại, âm trầm ngược lên nhìn mình. Cô giấu chiếc di động ra sau lưng, cười cười.

“Anh dậy rồi à?”

“Có gì vui sao?” Anh ngóc đầu dậy, uể oải che miệng ngáp dài, phui phui đầu tóc rối bời... Nhìn bộ dạng này của anh chân thật hơn vẻ bề ngoài sáng láng rạng ngời kia. Chắc... Tuy vẫn đẹp trai nhưng phong vị gần gũi hơn hẳn, cô cười hi hi đáp.

“Em có cười sao? Mà anh nha... Đạo này em không hài lòng lắm đấy! Đang nói chuyện với người ta lại lẩn ra ngủ...”

Trác Thiệu Ninh ngồi xuống bên cạnh, ngượng ngùng đưa tay sờ mũi. “Anh xin lỗi... Tại anh mệt quá! Sau này sẽ không như vậy nữa”

Phó Nghi Ân hừ mũi, hoàn toàn chẳng để thái độ hối lỗi của anh vào mắt.

“Được rồi!... Anh biết sai rồi, tuyệt đối sẽ không ngủ nếu không có sự cho phép của em”

Trác Thiệu Ninh giơ tay lên thề thốt, cánh tay vươn tới siết chặt eo cô. Thành linh bị đụng nhột, Phó Nghi Ân nhảy cẫng lên, tránh né nhanh vuốt của anh, bừa bãi làm bộ khịt khịt mũi, ghet bỏ nói.

“Hừ... Đi tắm đi! Anh thối quá!”

Trác Thiệu Ninh nhú mày, khịt mũi hít ngửi cái áo sơ mi nhăn nhúm, kịp thời bắt lấy thân thể đang tìm lối thoát của cô, giam vào lồng ngực rắn chắc, hơi thở nóng hổi phả lên đỉnh đầu cô. Phó Nghi Ân chống tay lên ngực anh, cầu xin tha thứ.

“Buông em ra! Sắp ngạt chết rồi!”

“Còn dám chê anh thôi!” Anh đen mặt, vòng tay càng ôm siết lấy cô, mặt cô dán vào lồng ngực phập phồng, cả người mềm nhũn như nước. Cô then thùng tỉ tê.

“Không có... Vẫn còn thơm lắm! Mau thả em ra”

Ai đó nhận được câu trả lời hài lòng liền nheo mắt cười, vòng tay to lớn bao lấy thân thể mềm mại của cô, anh nhắm mắt lại, tỳ cằm lên đỉnh đầu cô. Những áp lực nặng nề dần tan biến, chỉ còn đọng lại hương vị ngọt ngào, thanh mát. Những lúc mệt mỏi như thế này, chỉ cần được nhìn thấy cô, được nghe thấy giọng nói dịu dàng, được ôm chặt người mình yêu, quả thực là điều hạnh phúc mà anh hằng ước ao.

Cái bụng của ai đó bỗng phát ra âm thanh “rột rột...” phá tan bầu không khí lãng mạn, Phó Nghi Ân cười khúc khích, tội nghiệp cho cái bụng còn chưa no của anh, bèn lên tiếng. “Nhanh buông ra! Em đi hâm lại thức ăn”

“Không cần đâu” Anh khàn giọng đáp, buông cô ra, mở cặp lồng trên bàn. Mặc dù thức ăn đã nguội cả nhưng anh ăn rất ngon lành. Một là vì đây là những món cô tự tay nấu, hai là do anh đã quá đói. Anh ăn ngấu nghiến, thoáng chốc thức ăn đã vơi gần hết, cơm cũng đã bị chén sạch. Phó Nghi Ân lo anh bị nghẹn nên túc trực bên cạnh đưa chén canh cho anh, nhỏ giọng nhắc nhở. diendanlequydon

“Anh ăn từ từ thôi! Coi chừng nghẹn bây giờ”

Anh phùng má, ngây ngô cười với cô. Người ta nói khi yêu... người con gái sẽ trở nên ngốc nghếch... nhưng cô lại cảm thấy anh càng ngày càng có khuyên hướng thành kẻ ngốc. Ừm... Dù gì hai đứa cũng ngốc như nhau! Nhìn anh ăn hết miếng thịt cuối cùng, cô bất giác mỉm cười, vội đưa cho anh chén canh.

“Canh của mẹ vợ nấu thật ngon!” Anh tấm tắc khen ngợi.

Cô bữu môi bắt bẻ “Vậy thức ăn em nấu không ngon chứ gì?”

Anh vội vàng sửa lại “Đương nhiên là ngon rồi! Là món ăn ngon nhất mà anh được ăn. Sau này dạ dày của anh nhờ cậy vào em hết”

“Chán ghét! Ai thèm nấu cơm cho anh...” Cô đỏ mặt, nũng nịu.

“Vậy đổi lại là anh nấu, anh sẽ nuôi em cả đời” Anh trịnh trọng nắm lấy bàn tay cô, nghiêm túc đặt lên ngực mình, chân thành nói.

Sao trước kia cô không nhận ra anh là một người xảo biện như thế này chứ? Kết hôn? Đạo gần đây, anh rất hay nhắc đến vấn đề này... Ngay cả cô cũng bị anh làm cho lóng ngóng, chờ mong. Ai nha! Phó Nghi Ân vỗ mặt mình, then thùng nhìn anh, nói lảng sang chuyện khác.

“Anh có chuyện Phó Lưu bị giam chưa?”

“Ừm, anh đã biết”

“Có phải việc này là do anh nhúng tay vào không?” Cô ngược lên hỏi anh, vì sự việc này mà cả nhà họ Phó bao gồm cả bà nội, cô út, Trương Ngọc Nhã đến tận công nhà cô náo loạn một phen. May mắn là lúc đó cô và mẹ không có ở nhà, lúc về mới nghe hàng xóm nói lại. Thử tưởng tượng xem... Nếu có người ở nhà, họ còn quấy phá đến mức nào nữa.

“Ông ta phải nhận lấy sự trừng trị thích đáng. Anh cũng không nhúng tay vào nhiều, may ra trong thời gian thụ án, ông ta sẽ không làm phiền đến em và mẹ”

“Cám ơn anh, nếu không có anh và chú Khắc giúp đỡ, nói không chừng giờ này em phải ở tù làm chứng cho tội lỗi của ông ta”

Anh trầm mặc giương đôi mắt đen láy nhìn cô, ngón tay khẽ luồn qua lọn tóc mềm mại, cúi thấp đầu hôn lên trán nhẩn mẫn của cô, cất giọng trầm khàn.

“Ngốc ă... Giữa chúng ta còn cần nói lời cám ơn sao?”

Cô cũng cười, đôi khi hạnh phúc chỉ cần có thế thôi! Người đàn ông này... đã mất bao nhiêu tâm tư, thời gian để kiên trì, để nhẫn nại theo sau từng bước chân của cô từng ngày ấy năm. Trong tình yêu, cô chậm chạp hơn anh, suýt chút nữa bỏ lỡ người thật lòng yêu thương mình. Còn anh? Đủ dũng khí, đủ chân thành, vẫn hết mực yêu thương mặc cho nhiều lần bị cô làm cho tổn thương.

...diendanlequydon.com

Lâm Ánh Nguyệt vừa cúp máy, định đứng dậy thì bị bóng lưng đằng sau làm cho giật mình, bà nhất thời lấp bắp, giọng nói có phần lúng túng như bị bắt gặp làm chuyện xấu.

“Ông, sao giờ này ông đã trở về?”

“Hôm nay không có xã giao. Sao thế? Giờ này bà chưa nấu cơm nước gì, lại ngồi thẩn thờ ở đây?” Ông Trác đưa tay lên cổ nói lỏng cả vạt, cởi áo vét ra đưa cho vợ rồi hỏi.

“Còn không phải tại ông sao? Tôi hỏi thăm tình trạng của con trai, ông cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện” Lâm Ánh Nguyệt cầu nhàu, trút nỗi phiền muộn lên đầu chồng.

“Sao lại đổ lỗi cho tôi, là bà không chịu nhìn xa trông rộng, Thiệu Ninh đối với con bé nhà dì Tuyết thế nào, bà còn không nhìn ra sao? Còn tốn công chia rẽ tụi nó, tôi thấy bà ăn không rồi chuyện”

Ông Trác lắc đầu, không đành lòng nhìn vợ mình khổ sở bèn khuyên can.

“Chuyện của tụi nhỏ cứ để mặc chúng. Thiệu Ninh cũng đã lớn rồi! Chẳng phải trước kia tôi can thiệp cuộc sống của nó, bà còn lớn tiếng mắng tôi hay sao?”

“Tôi đúng là người mẹ vô dụng mà, ngay cả con trai yêu ai, tôi cũng không biết. Chỉ muốn tìm một cô con dâu phù hợp với nó. Ai ngờ lại ra nông nỗi này! Ông nói xem, có phải tôi già nên lắm cảm rồi không?” Đôi mắt bà phấp phấp nhìn chồng, giọng run run nghẹn ngào.

“Bà còn trẻ hơn tôi những năm tuổi, già đâu mà già!” Ông Trác thấy vợ chực trào nước mắt liền không nỡ quở mắng, ôm bà vào lòng an ủi.

Lâm Ánh Nguyệt được dịp tỏ lòng, nước mắt ngấn nước mắt dài tuôn trào như suối nhỏ, bà dụi vào ngực chồng, uất ức khóc huhu.

“Tại ông hết, tôi đã bảo sinh thêm con gái, ông một mực không chịu, để giờ đây mình tôi cô đơn tuổi già không có ai bầu bạn...”

“Cũng không phải tôi sợ bà vất vả hay sao? Đừng khóc nữa...”

“Tóm lại là tại ông hết! Con trai... Đứa nào cũng giống ông!”

Ông Trác vỗ nhẹ lưng vợ, dỗ dành nhận sai. Nhìn vợ mình đau lòng như vậy, trong lòng thầm mắng hai đứa con trai cứng đầu của mình. Người phụ nữ duy nhất trong nhà giận dữ, chỉ có mình ông chịu thiệt.

“Được rồi, là tôi sai! Đừng khóc nữa, ngày mai tôi gọi thằng bát hiếu đó về mắng cho một trận”

“Không được!”

“Vậy phải làm sao bà mới nín khóc? Tôi đói bụng quá rồi! Có cho tôi ăn cơm hay không?”

“Ngày mai, hai đứa trẻ sẽ về nhà, ông đừng có làm hư bột hư đường, dọa con trai và con dâu của tôi chạy mất” Lâm Ánh Nguyệt hít mũi, chùi chùi lên gấu tay áo chồng.

“Bà đúng thật là...” Ông Trác nhăn mặt, bất giác thở phào nhẹ nhõm, may là ông đã chuyển đúng chủ đề khiến vợ quên mất tâm trạng phiền não.

“Ông nói xem, ngày mai tôi nên làm món gì bây giờ?”

“Tốt nhất là bà vào bếp làm cơm cho tôi đi” Ông Trác lắc đầu ngao ngán vì tâm tình thay đổi chóng mặt của vợ mình, bèn lên tiếng cứu đói cho cái bụng trống rỗng của mình.

Sáng hôm sau...

Tia nắng ấm áp tỏa khắp mọi hướng báo hiệu hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời, Phó Nghi Ân bật tung cửa sổ, hướng mặt ra đón làn gió mát rượi, cô thăm thăm cười, vươn vai mấy cái rồi chạy xuống dưới lầu. Mẹ cô đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng, đôi tay nhanh thoăn thoắt thái cà chua thành những lát mỏng, cẩn thận bày ra đĩa, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, cười hiền.

“Hôm nay là chủ nhật, sao con không ngủ thêm một lát nữa?”

Phó Nghi Ân bẽn lẽn cười, mẹ chậm chậm đặt con dao xuống thớt, gạt đầu nói tiếp. “Có phải muốn đi hẹn hò với Thiệu Ninh không?”

Cô đến gần bên cạnh mẹ, chậm chậm rót một ly nước lọc, vừa ngắm nghía vừa tìm lời giải bày, cô nghịch ngón tay mình, thủ thỉ đáp.

“Con đến nhà của Thiệu Ninh...”

Mẹ cô chẳng buồn suy tư. “Ừm, đi sớm về sớm”

Lại một lần nữa cô vịn vào mấy ngón tay, cúi thấp đầu nói lí nhí. “Con đi thăm dì Nguyệt...”

“Cái gì?” Cây dao trên tay mẹ bỗng phanh mạnh xuống thớt khiến Phó Nghi Ân giật mình lùi ra xa, cô thấy mặt mẹ mình thoáng nổi giận liền vội vàng giải thích.

“Mẹ, dì Nguyệt không phải người xấu, dì ấy đã đồng ý cho chúng con quen nhau rồi!”

“Hừ... Nói nghe dễ lắm! Mẹ còn chưa quên cái bạt tay hôm đó đâu” Giọng mẹ cô nóng nảy.

Phó Nghi Ân thờ dài, nhẹ nhàng vuốt sau lưng mẹ, nhỏ nhẹ khuyên nhủ.

“Mẹ! Mẹ cũng đừng giận đi nữa, hai gia đình chúng ta chẳng phải nên hòa hảo sao? Di cũng đã tự mình gọi điện xin lỗi con”

“Thân cái gì? Mẹ cũng không cần bày sắc mặt tốt với người không ưa con gái của mẹ!”

“Được rồi mà! Ngoài việc là vì con, mẹ và di cũng từng rất thân thiết... Chúng ta không cần vì việc nhỏ này mà giận đối nhau lâu như vậy”

“Không cần nói nhiều, đợi bà ta đích thân đến đây nói chuyện với mẹ rồi tính” Cuối cùng, tâm tình của mẹ cũng hạ hỏa.

Phó Nghi Ân vui vẻ hôn lên má mẹ mình, rồi chạy tọt ra ngoài cửa, không quên ngoái đầu lại. “Mẹ yên tâm, con sẽ chuyển lời của mẹ đến di ấy”

“Nghi Ân, cái con bé này!” Dỡ việc trên tay khiến bà chỉ còn biết thờ dài nhìn theo bóng lưng con gái. Người ta nói “Con gái gà chồng như bát nước đổ đi”. Nhìn con gái càng lúc càng trưởng thành, xinh đẹp... Chỉ còn mấy năm nữa thôi! Nghĩ đến cảnh con gái mặc váy cưới xinh đẹp, trở thành vợ của người ta, con nhà người ta... Bà thật sự không nở gà đi!

Phó Nghi Ân vừa mở cổng rào thì đã thấy bóng dáng ẩn nhẫn của người đàn ông quen thuộc, cô ngạc nhiên chạy đến bên cạnh anh. “Sao giờ này anh đã đến rồi?”

Gương mặt anh không giấu được vẻ mệt mỏi phờ phạc, anh dựa hân vào sườn xe, ngược lên nhìn cô, ngay lập tức nở nụ cười. “Không phải em nói sáng nay sẽ đến nhà anh sao? Anh đến đón em”

Dứt lời, anh liền mở cửa xe, Phó Nghi Ân cảm thấy khó xử, lòng rối loạn nay càng thêm rối rắm. Khụ... Ngày hôm qua, cô nói muốn đến nhà anh nhưng hình như có sự nhầm lẫn nào đó trong lời nói của cô. Cô nín thở nhìn anh, cười cười rồi nói.

“Ý em là đến nhà anh” Cô chỉ tay về phía bên trái.

Trác Thiệu Ninh nghi hoặc nhìn về hướng tay cô đang chỉ, nhún nhún xuống âm trầm quan sát vẻ mặt tươi cười của cô, lạnh nhạt từ chối.

“Không được”

“Tại sao?”

“Anh dối rồi! Em không có làm gì mang cho anh à?”

Anh lặng lẽ quan sát hai bàn tay trắng nõn đang nín lấy khuỷu tay mình.

“Thiệu Ninh! Em đã hứa với di hôm nay chúng ta sẽ về nhà” Cô giậm chân, nũng nịu nhỏ giọng, không thèm để ý đến sắc mặt xám xịt của anh, sống chết nín kẻo.

“Mẹ lại tìm em?”

Cô ngoan ngoãn gật đầu “Đừng lạnh lùng như vậy có được hay không? Anh còn rất thương di mà! Coi như cũng vì em, về nhà thăm di một chuyến được không anh? Em nghe giọng di buồn lắm!”

“Sao em không nói gì với anh? Mẹ anh lại uy hiếp, ra điều kiện gì nữa phải không? Phó Nghi Ân... Em không được hồ đồ đồng ý rồi xa anh” Anh tức giận siết chặt hai bên bả vai của cô, giọng nhuốm mùi thuốc súng, ánh mắt nóng nảy như sắp nghiền nát cô đến nơi. Phó Nghi Ân than nhẹ một tiếng, cô vừa giận vừa thương, ai oán trách cứ.

“Có phải anh xem quá nhiều phim truyền hình hay không? Cái gì mà điều kiện chứ? Anh đừng có đổ oan cho di Nguyệt, di thật lòng chúc phúc cho chúng ta, còn vừa khóc vừa xin lỗi em”

Trác Thiệu Ninh đờ người, cánh tay buông lỏng trượt xuống, có vẻ như vẫn chưa tin tưởng lời nói của cô.

“Sao không nói cho anh biết?”

Cô lém lỉnh liếc gương mặt đỏ ửng vì ngượng ngùng của anh, mỉm cười nói tiếp.

“Em sợ anh chưa kịp nghe hết câu chuyện đã vội vàng đi tìm di chất vấn. Tối hôm qua, lúc anh đang ngủ say, di có gọi đến và em đã nghe máy”

“...”

“Đi thôi!” Thấy anh im lặng cúi đầu, cô cười hi hi kéo tay anh đi.

“Đi đâu?”

“Đến nhà anh chứ đâu!” Cô bĩu môi.

“Không đi”

“Hừm! Anh không đi thì em đi một mình”

“Nghĩ Ân... Em đứng lại cho anh...” Trác Thiệu Ninh bắt lực nhìn bóng lưng người con gái vừa chạy vừa ngoái đầu lại cười rạng rỡ như ánh mặt trời, chút ngờ vực trong lòng cũng nhanh chóng tan biến. Anh vội cất bước đuổi kịp bước chân cô, sóng vai cùng nhau đi tiếp trên con đường phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 26. Khách không mời

Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

Đứng trước cánh cổng sắt, xung quanh được bao bọc bởi vách tường cao ngất, Phó Nghi Ân bình tĩnh nhấn chuông, rồi bước đến bên cạnh người đàn ông đang còn do dự chững bước, cô bèn cười trừ, dùng hai tay vừa lôi vừa kéo, bắt mắt với sự rề rà của anh.

“Nhanh lên!”

“Anh cảm thấy có điều gì đó không đúng, hay là em về nhà trước đi” Anh sờ sờ sống mũi, cúi thấp đầu không biết đang suy nghĩ điều gì, thái độ vẫn không nặn mà lắm với mong muốn của cô.

“Tại sao chứ? Em đã hứa với mẹ anh rồi” Cô chau mày lắc đầu đáp.

“Tóm lại, em cứ về nhà trước, để anh vào nói chuyện với mẹ trước”

“Chẳng lẽ, anh không tin dì ư?” Cô ngạc nhiên thốt lên, hoài nghi thái độ thận trọng của anh.

“...” Anh trầm ngâm không đáp. [color=#FFFFFF]diendanlequydon.com

[/color]

“Đừng như vậy mà! Em tin dì có ý tốt, anh cũng phải cho bản thân một chút lòng tin chứ” Cô thở dài nặng nề, ánh mắt buồn rười rượi ngược lên nhìn anh. Trong thoáng chốc, cô nhìn thấy tia bất an trong đáy mắt anh, không thể giương mắt nhìn anh vì tình yêu mà mắc phải sai lầm, cô càng không muốn mãi ở phía sau lưng để anh bảo vệ suốt đời. Cô cần phải trưởng thành, cùng anh bước đi chứ không phải ở phía sau, người đàn ông này bảo vệ cô quá tốt, đến nỗi cô quên mất bốn phận của chính mình. [color=#FFFFFF]Trà Muộn di dan le quy don[/color] Nếu chỉ vì mẹ anh không thích cô, tại sao... cô không thể làm thay đổi suy nghĩ của mẹ anh về mình?

Trong lúc hai người đang giằng co thì cánh cổng đột ngột mở ra. Dì Nguyệt từ trong nhà bước ra, ánh mắt kinh ngạc cùng khó hiểu nhìn hai người.

Gặp lại con trai, Lâm Ánh Nguyệt vui mừng khôn xiết, thanh âm run run, dè dặt đến gần muốn nắm lấy tay Phó Nghi Ân nhưng lại bị ánh mắt âm trầm của con trai chiếu thẳng vào mặt khiến bà sững lại. Do dự một lát, bà mới cười cười lên tiếng.

“Đến rồi thì vào nhà đi, Nghi Ân, dì rất vui khi con chịu đến đây gặp dì”

“Chú và dì vẫn khỏe chứ ạ?” Phó Nghi Ân mỉm cười, chủ động cầm tay bà, lễ phép hỏi thăm.

“Ừm, Chú và dì vẫn khỏe, mẹ con dạo này thế nào?” Nhận ra Phó Nghi Ân không có tâm niệm bài xích sự thân thiết này, cảm xúc trong lòng bà dâng trào mãnh liệt.

“Dạ, mẹ con vẫn khỏe” Phó Nghi Ân nhò nhẹ đáp, cánh tay khẽ khều khuỷu tay anh, nháy mắt ra hiệu, hi vọng anh có thể nói gì đó.

Áy náy nhìn vào mắt con trai, bà cup mắt xuống, giọng buồn bã thương tâm. “Thiệu Ninh, con vẫn còn giận mẹ sao?”

Hơi thở của Trác Thiệu Ninh nhẹ nhàng phả ra, một tay đút vào túi quần, dáng người thẳng thắp, chiếc áo sơ mi mặc trên người có hơi rộng so với thân thể cao gầy. Anh im lặng cúi đầu nhìn hai người phụ nữ quan trọng nhất của mình ngay trước mắt, vĩnh viễn không chống lại được những giọt nước mắt yếu ớt.

“Dì...”

Giọng nói đầm thắm, nhã nhặn của người con gái ở đằng sau thu hút sự chú ý của ba người. Phó Nghi Ân ngạc nhiên, có chút ngoài ý muốn khi chạm mặt người này. Ngay lúc này, sắc mặt của Lâm Ánh Nguyệt hơi tái nhợt, bà chột dạ, nở nụ cười gượng gạo.

“Mỹ Ngọc, sao cháu lại đến đây?”

“Đạo này cháu hơi bận, hôm nay mới có thời gian qua thăm dì. Tình cờ thật, anh Ninh và Nghi Ân cũng qua đây à?” Nguyễn Mỹ Ngọc cười nhẹ đáp lời.

Trong nháy mắt, bàn tay của Trác Thiệu Ninh siết chặt thành nắm đấm, anh chộp lấy cổ tay Phó Nghi Ân lôi đi, lạnh nhạt nói với ra sau.

“Chắc con không cần phải nói thêm gì nữa”

“Thiệu Ninh, con đừng hiểu lầm. Không phải là mẹ gọi Mỹ Ngọc đến, cháu nói gì đi chứ” Bà lúng túng phân trần, gần như hét lên với Nguyễn Mỹ Ngọc, khiến chị ta sững sờ, về mặt nhợt nhạt sượng sùng.

“Thiệu Ninh...” Cổ tay đỏ ửng vì lực đạo quá lớn, cô lắc đầu mím môi nhìn anh, mày khẽ nhíu lại, thò thè dùng tay còn lại nắm lấy thắt lưng của anh.

Trác Thiệu Ninh âm trầm thờ dãi, chột thay đổi ý định, anh buông lỏng đôi tay đổi thành cái ôm mạnh mẽ, giữ chặt eo cô, lướt qua đi vào trong nhà.

Trên gương mặt trắng trẻo của Nguyễn Mỹ Ngọc hiện lên tia mừng rỡ, ôm theo niềm hi vọng mong manh bước tiếp theo sau.

Một mình Lâm Ánh Nguyệt ngơ ngơ nhìn theo bóng lưng con trai, bà lắc đầu thờ dãi, thầm lo lắng không biết thằng bé sẽ xử lý chuyện này thế nào.

Trong phòng khách rộng rãi, thoáng đãng nhà họ Trác, ông Trác Lập Nghiệp đang nhàn nhã thưởng thức tách trà nóng cùng tờ báo công an trên tay, nghe những tiếng bước chân đi vào. Ông không có động thái gì lớn, vẫn an tĩnh tập trung vào bài viết trên trang báo.

“Chủ tịch Trác” Trác Thiệu Ninh không thèm để ý đến kháng cự của người bên cạnh, ôm cô cùng ngồi xuống ghế, đối diện với cha mình.

Nghe được câu “chủ tịch Trác” từ miệng của con trai, ông trầm tĩnh nhíu mày, từ từ hạ tờ báo xuống, phanh mạnh xuống mặt bàn. Hiếm khi có ngày nghỉ xả hơi, thằng nhóc này lại đến chọc ông tức giận.

“Chào chú, đạo này chú vẫn khỏe chứ?” Tuy nhiên tâm tình kích động của ông sớm hạ xuống vì lời nói ngọt ngào, dịu dàng của cô bé bên cạnh Trác Thiệu Ninh. Theo thói quen, ông làm mặt nghiêm nghị, khẽ hạ giọng. “Ừm, Nghi Ân đó à?”

“Dạ, cháu là Nghi Ân ạ” Phó Nghi Ân bẽn lẽn cúi đầu đáp.

Đúng lúc này, Nguyễn Mỹ Ngọc nhẹ nhàng bước vào, trên khóe môi nở một nụ cười đứng mực, nói xong liền đặt hai túi quà lớn trên bàn.

“Chú Nghiệp, đạo này không đến thăm chú đi thường xuyên được, con thật cảm thấy có lỗi. Đây là tổ yến và nhân sâm Hàn Quốc, con gửi chú đi làm quà”

“Cô là?” Ông Trác nhấc tách trà lên hớp một ngụm, ý tứ nhìn gương mặt càng lúc càng đen của con trai, thiếu chút nữa không thể giữ được vẻ nghiêm túc mà bật cười. Hèn gì nó vừa bước vào đã làm mặt sưng sỉ với ông.

“Cháu là Mỹ Ngọc” Nguyễn Mỹ Ngọc vẫn điềm tĩnh mỉm cười.

Ông Trác gật đầu, chờ mãi mới thấy vợ mình tiu tưu đứng trước cánh cửa, bà giương đôi mắt cầu cứu với ông. Mắt ông lướt qua những hộp quà được gói tinh xảo, đẹp đẽ. “Không cần phiền như vậy đâu, nhà chúng tôi đã quen sống đạm bạc rồi! Cô xem, bà nhà tôi quen nấu những thứ dân dã để bồi bổ, mấy thứ này không quen dùng đâu” d ã lequydon

“Dạ thưa chú, không đắt đâu ạ, đây là tấm lòng của cháu mà” Nguyễn Mỹ Ngọc gượng cười, hốc mắt phiền hồng, chị ta không ngờ thái độ của nhà họ Trác lại hoàn toàn lạnh nhạt với mình như vậy. Lần trước, dì Nguyệt gọi điện xin lỗi, chị ta còn giận dỗi nên làm lơ, hôm nay đích thân chị ta đến cầu hòa lại bị dội ngay một gáo nước lạnh.

“Chú nói đúng đó Mỹ Ngọc, cháu không cần mua những thứ này, dì cũng rất ngại khi nhận quà của người khác.” Lâm Ánh Tuyết lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh chồng, đẩy nhẹ cái túi trên bàn về phía Nguyễn Mỹ Ngọc, dứt khoát từ chối.

“Dì Nguyệt!” Chị ta uất ức giương hai mắt ngập nước lên nhìn dì Nguyệt, vừa tủi thân vừa giận dữ, cố gắng kiềm nén sự ghen ghét, đố kỵ đối với cô gái bên cạnh anh. Tại sao? Chị ta chưa từng nghĩ đến, chưa từng phỏng bị người con gái này, chính Phó Nghi Ân đã tước đoạt mọi thứ từ tay mình.

Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Nguyễn Mỹ Ngọc nhận được thất bại đáng cay, chị ta không cam tâm, vì cái gì chứ? Khó khăn lắm chị ta mới mới quyết định từ bỏ cuộc sống sung sướng ở thành phố B để được sống gần bên anh, phải làm ở một chi nhánh nhỏ với mức lương eo hẹp, vậy tại sao... anh vẫn không thêm để ý đến cảm nhận của chị ta, anh quá lạnh lùng, vô tâm ngoảnh mặt với những cố gắng mà chị ta nỗ lực bỏ ra.

Với cái nhìn không mấy thiện ý của Nguyễn Mỹ Ngọc, Phó Nghi Ân chỉ biết ngẩng mặt lên trần nhà, sắc mặt con người là thứ thay đổi nhanh nhất, quả thực không sai. Tóm lại, mọi chuyện hiềm khích là do gương mặt hại dân hại nước của anh gây ra, cô khẽ chau mày, nghiêng rặng véo mạnh vào đùi anh. Đương nhiên, ánh mắt quá rõ ràng của Nguyễn Mỹ Ngọc chỉ càng làm tăng thêm áp lực cho bầu không khí nặng nề chung quanh, Trác Thiệu Ninh chẳng

nói chẳng rằng, bắt lấy bàn tay không an phận của cô.

“Nghĩ Ân, con cũng gần nghỉ hè rồi phải không? Kỳ thi vừa rồi con làm bài tốt chứ?” Di Nguyệt lóng ngóng đứng ngồi không yên, hết đứng dậy pha thêm trà rồi bày đĩa bánh lên bàn. Cô nhìn đi thấp thòm, khăn trương liền không đành lòng, nhòm người đón lấy ly nước di đưa tới, mỉm cười đáp.

“Dạ, hai tuần nữa là con được nghỉ hè. Kết quả kỳ thi vừa rồi cũng không tệ lắm! Con có làm một ít bánh mang đến cho chú di cùng ăn”

Chợt nhớ ra món đồ được gói ghém cẩn thận trong túi xách đeo bên hông, cô vội vàng lấy nó ra, hi vọng món quà nhỏ của mình sẽ được đón nhận.

“Cám ơn con, di rất thích ăn bánh mứt cam này”

“Mong di đừng chê, đây là lần đầu con làm bánh này”

“Con còn biết làm bánh nữa à?” Di Nguyệt chớp mắt, trầm trồ tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Dạ, con biết một chút” Phó Nghi Ân khiêm tốn bẽn lẽn cúi đầu, cô thường hay nghe mẹ nhắc đến di Nguyệt nên nhớ rõ di có sở thích ăn bánh mứt cam ở cửa hàng trên đường Ba X, cô đã mất một tuần để nắm được công thức làm, hương vị không đến nỗi tệ lắm.

“Nghĩ Ân, con thực sự thừa hưởng được tài nấu nướng của mẹ con, ngon hơn ở ngoài tiệm nữa” Di Nguyệt cắn một miếng, phấn khích giơ ngón cái lên, tấm tắc khen ngợi.

“Ông cũng ăn một miếng đi” Di nói rồi lấy cái bánh nguyên đưa cho chú Trác.

Phó Nghi Ân hồi hộp chờ phản ứng của cha anh, mặc dù ông không hảo đồ ngọt nhưng vẫn chịu lòng theo vợ, cắn một miếng lấy lệ. Nhìn chân mày ông khẽ nhíu lại, cô e ngại cười cười, ông gật đầu, nghiêm túc đáp. “Ừm, ngon hơn thứ bà hay ép tôi ăn”

“Ông già! Chừa cho tôi chút mặt mũi với chứ?” Di Nguyệt lườm nguýt, gương mặt di bừng sáng như ánh mặt trời, nhiệt tình mời mọc “Các con cũng ăn đi, Nghi Ân à, nhất định là con biết di thích ăn cái này nên mới làm cho di đúng không?”

Nguyễn Mỹ Ngọc mím môi, sò lên chớp mũi đỏ ửng của mình, giọng nói ngượng ngùng. “Cháu không ăn đâu”

Nghe giọng nói cao hứng của mẹ mình, gương mặt của Trác Thiệu Ninh không thể đen hơn nữa, nỗi ghen tỵ dâng trào trong lòng, cô gái đáng ghét này... cơ hồ lại lừa lọc anh trở thành vật thử nghiệm. Cách đây mấy tuần, ngày nào cô cũng mang đến cho anh túi bánh này, đích thân giám sát ăn xong, cho cô cảm nghĩ mới thôi. Trời sinh, anh không thích thứ gì có đường ngọt, đặc biệt là các loại bánh mứt, hơn một tuần anh ăn đến răng ê ẩm hóa ra lại bị lợi dụng một cách trắng trợn.

Phó Nghi Ân cười ngây ngô, nói cười duyên thuyên với di Nguyệt, không biết phía sau có đôi mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm đằng sau sống lưng.

“Ai nha... giờ này sao họ còn chưa giao hàng đến?” Di Nguyệt chau trục bên điện thoại bàn, thờ dài nhìn đồng hồ treo tường. Phó Nghi Ân cũng liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn chín giờ!- thời gian chậm chạp di chuyển với tốc độ ốc sên, không khí càng tăng thêm phần quỷ dị, chỉ có cô cùng với di Nguyệt nói cười thân thiết còn lại dường như không có hứng thú lắm! [color=#FFFFFF]Trà Muộn -ĐDLQĐ[/color]

Lớp phấn ngụy trang trên gương mặt của Nguyễn Mỹ Ngọc lộ từng mảnh do mồ hôi trên trán chị ta chảy xuống, Phó Nghi Ân lấy trong túi miếng khăn giấy, nhẹ nhàng đặt lên tay chị ta, không chút ngần ngại khéo léo nói. “Hình như thời tiết hôm nay hơi nóng”

“Không cần đâu” Nguyễn Mỹ Ngọc gạt phắt tay cô, tờ khăn giấy bất hạnh bay vèo xuống sàn, gương mặt chị ta thoáng chốc trở nên đỏ rực, lúng túng xua tay, giọng run run. “Chào mọi người, cháu có việc phải về trước” Vừa dứt lời, Nguyễn Mỹ Ngọc bật dậy, mang theo hai túi quà trên bàn, cất bước quay đi không một lần ngoảnh lại.

Phó Nghi Ân chưa hiểu đầu đuôi có sự ra sao thì người đã khuất dạng đằng xa, cô làm vẻ mặt vô tội nhìn sang Thiệu Ninh, anh không kiên nhẫn còn cười lớn, xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô. [color=#FFFFFF]Truyện được đăng trên diễn đàn LQĐ

[/color]

Sau khi Nguyễn Mỹ Ngọc chủ động rút lui, bầu không khí trở nên im ắng lạ thường, Phó Nghi Ân đảo mắt vòng quanh, hết nhìn xuôi lại nhìn ngược, cô không biết phải làm sao thoát khỏi cảnh tượng này đành ngượng ngùng cúi đầu nghịch mấy ngón tay của Trác Thiệu Ninh.

“Nghĩ Ân, con có thích ăn hải sản không?” Đột nhiên di Nguyệt lên tiếng hỏi, ánh mắt mang ý cười nhìn cử chỉ thân mật của hai người. Phó Nghi Ân buồn bực đẩy tay anh xuống, sờ sờ gương mặt nóng bừng của mình, vội gật đầu đáp. “Dạ có... nhưng đã lâu rồi con không có ăn”

“Vậy là tốt rồi! hôm nay, di đặt mua toàn hải sản tươi sống, một lát nữa họ sẽ mang đến”

“Quào! con có lộc ăn rồi!” Phó Nghi Ân hô nhỏ một tiếng cảm thán, thăm tưởng tượng đến hương vị tươi sống, thơm ngon... của các loại hải sản. Nhắc mới nhớ, đã lâu rồi cô không được thưởng thức, trên gương mặt không giấu được vẻ háo hức mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 27. Chúng ta cùng hẹn hò???

Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

Những lo lắng, căng thẳng dần dần được thả lỏng, Phó Nghi Ân tự nhận mình không giỏi trong khoản tiếp xúc với người lớn nhưng không đến nỗi nào ngu ngơ. Tính ra, cô đã quen biết người nhà Trác Thiệu Ninh mười mấy năm rồi, dù khoảng thời gian lúc trước có sự xa cách nhưng đổi lại tình cảnh hiện tại của cô và dì Nguyệt, cũng coi như hòa hợp ăn ý, nói mãi một hồi cũng không hết chuyện. Nhân lúc hai người đàn ông vào thư phòng đóng cửa bàn việc riêng, dì Nguyệt dắt tay cô vào bếp, thủ thi giống như hai mẹ con.

“Nghi Ân, con thích ăn thêm món gì thì nói với dì nhé!”

Phó Nghi Ân chậm rãi thụt lùi về phía sau, sợ hãi nhìn con tôm càng lớn đang giẫy giụa trên bàn, lắp bắp không thốt nên lời.

“Dì ơi!...”

“Con sợ hả? Dì bỏ nó vào nồi luộc ngay đây” Dì Nguyệt xắn tay áo đeo bao tay vào, nhanh nhẹn chụp đầu con tôm bỏ vào nồi nước lạnh.

“Ồ đây còn có một con nữa...” Phó Nghi Ân hốt hoảng cúi xuống chân mình, cô nhắm mắt nhắm mũi, lấy hết dũng khí dùng tay không bắt lấy nó.

“Coi chừng nó kẹp tay!!!” Dì Nguyệt chưa nói dứt câu thì ngón tay đã truyền đến cảm giác đau đớn, cô khốn đốn nhìn đau, toan vứt bừa nó vào nồi. Dì ngồi xổm xuống đất, nhặt tụi ghẹ xanh đang bò lúc nhúc trên nền, thấy cô bị kẹp liền lo lắng hỏi. “Con có sao không?”

“Dạ, không sao... Hình như cái lồng này bị thủng ẹ”

Còn hình như cái gì nữa? Phó Nghi Ân trở mắt nhìn cái lỗ lớn rách tươm, thảo nào vừa xoay lưng lại thì tụi nó đã thoát ra ngoài.

“Xem như họ không lừa mình, hải sản hôm nay tươi sống thật. Dì nấu lẩu nhé?”

Dì Nguyệt cười tươi hóm hỉnh đáp, Phó Nghi Ân thấy dì lạc quan như vậy nhất thời cũng cười theo, nhiều hải sản thế này...

Dì Nguyệt giao việc lại cho cô, ôm theo cái rổ lớn ra ngoài trước nhặt rau nhúng lẩu, cô liền xung phong ở lại coi nồi nước luộc tôm và bắt những con còn đang bò dưới gầm bàn. Trà Muộn ~dien dan le quy don.

“Em đang làm gì vậy?”

Phó Nghi Ân đang cúi rạp người thò tay vào gầm bàn khều con ghẹ còn sót lại thì bị tiếng gọi làm cho giật mình, phản ứng quá nhanh nên đầu cô đập cái cộp vào cạnh bàn. Ôi chao!... Cô chỉ kịp ôm lấy đầu kêu oái oái, trừng mắt nhìn thủ phạm đang thản nhiên đứng bên cạnh, cô cầu nhàu.

“Tại sao anh lại xuống đây?”

...

Trác Thiệu Ninh nhướng mày, khoe môi cong lên, anh khụy một chân xuống, một tay xoa chỗ bị đụng của cô, trầm ngâm không đáp. Phó Nghi Ân khó hiểu nhìn động tác dịu dàng cùng vẻ mặt kì dị của anh, anh không nhìn cô mà liếc mắt xuống gầm bàn, bắt lấy thứ nhiều chân đang cố gắng thoát thân kia.

“Em định làm gì với đồng này đây?”

Nói xong anh chỉ về cái xô nông nước đựng đầy ghẹ càng xanh. Phó Nghi Ân toan đứng dậy, vì nãy giờ ngồi hơi lâu nên gót chân có cảm giác tê tê, cô lắc đầu nhún vai.

“Em có biết nấu mấy món này đâu”

“Rang hay luộc?”

Anh tranh thủ tắt bếp, cái nồi nước sôi sùng sục bắn nước tung tóe trên mặt bếp gas. Lúc này cô mới nhớ ra, lập tức chạy lại định mở nắp vung thì bị cánh tay của anh chặn lại.

“Cẩn thận nóng!!!”

Giọng nói của anh có chút lớn, khiến người lớn ngoài phòng khách bị kinh động, cô bất đắc dĩ cười trừ với mẹ anh, dì lật đật chạy vào thì thấy cảnh tượng con trai mình đang tranh gian bếp với bạn gái, nét mặt liền sa sầm xuống. Thân hình cao lớn của Trác Thiệu Ninh đứng chặn trước mặt, ngay cả đôi

đũa cô cũng chẳng cầm được, bèn rụt rè kéo áo anh, mềm mỏng nói. ĐỖ LỢI Trà Muộn ~

“Anh đứng ở đây làm sao em có thể nấu được?”

“Phó Nghi Ân, từ nay không cho phép em bước vào bếp nữa!!” Người nào đó bá đạo ra lệnh cho cô.

Cô biết lúc này do mình sơ suất nên ngoan ngoãn cúi đầu, bẽn lẽn phân trần.

“Là do em không cẩn thận, nhất định sẽ không có lần sau...”

“Hai đứa vẫn ổn chứ? Mẹ ra ngoài nhặt rau tiếp đây!” Nói xong, Di Nguyệt mỉm cười, xoay lưng bỏ mặc cục diện rồi rảo cho cả hai cùng giải quyết.

Đứng trước đầu sóng ngọn gió, Phó Nghi Ân đối với vẻ mặt này của anh đã quá quen thuộc, hai người giống như trở về những năm tháng ngày xưa, với tư cách một người anh trai bảo bọc cô em gái nhỏ trong lòng. Tuy bây giờ vai vế đã có sự thay đổi, cô đã cứng chặc hơn, đã đứng bên cạnh anh với tư cách bạn gái nhưng thái độ của anh vẫn khản trương như trước, lo đông lo tây, cư xử đối với cô chẳng khác nào một đứa trẻ.

“Thiệu Ninh, lấy giúp em cái nồi này!”

Anh xoay lưng, với tay lên đầu nóc tủ, dễ dàng lấy cái nồi xuống mà không cần sự trợ giúp nào, chiều cao đúng là một lợi thế ưu việt.

“Thiệu Ninh, gia vị nhà anh để ở đâu?”

Phó Nghi Ân khẽ liếc mắt nhìn người đàn ông lằng lằng li li đứng bên cạnh. Hừ... Giận dữ? Để xem anh có thể dỗi đến khi nào.

“Ngay trước mặt em kia!” Anh tốt bụng nhắc nhở, giọng nói lạnh nhạt.

“Cám ơn!”

Phó Nghi Ân hừ mũi, lấy mắm muối và các gia vị cần thiết ướp số thịt bò đã cắt lát mỏng, luôn chân luôn tay sắp xếp các loại hải sản ra đĩa lớn.

Người nào đó thấy cô đứng đưng không thèm ngó ngang gì đến mình bèn hạ giọng hỏi.

“Hấp gừng hay rang me?”

Động tác tay của cô khẽ dừng lại, Phó Nghi Ân nheo mắt nhìn anh, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

“Anh sẽ nấu?”

“Ừm” Anh đáp

“Ngoài thịt xào chua ngọt ra anh còn biết nấu thứ này nữa hả?” Cô không nể mặt còn che miệng cười.

“Em đừng có xem thường người đàn ông của mình”

“Em nào có!!!”

Cô bật cười thành tiếng, khoe hàm răng nhỏ đều, trắng xinh. Trác Thiệu Ninh ngậy người trước nụ cười rạng rỡ của cô, đôi mắt đen láy của anh như nhuộm men say, anh nghiêng đầu giữ chặt gáy cô, cúi xuống chặn đôi môi mềm mại.

Những lời nói bị nuốt ngược vào trong, ngay cả hơi thở cũng bị chiếm giữ, hai mắt cô như phủ một lớp sương mỏng dần trở nên mờ hồ, anh ôm lấy tấm lưng mảnh khảnh của cô, dựa hẳn vào thành bếp, say sưa chìm đắm trong hương vị ngọt ngào từ cánh môi anh đào. Cô không thể chống cự được với sức lực cuồng nhiệt, bàn tay chặn trước lồng ngực phập phồng của anh biến thành những cái vuốt ve mềm mại.

Nụ hôn kéo dài hơn cả thế kỷ, hơi thở non mịn của cô trở nên yếu ớt, Phó Nghi Ân thờ ơ gấp, ngón tay đặt trên ngực anh khẽ trượt xuống, cả cơ thể mềm nhũn sắp xụi lơ. Bàn tay anh siết chặt eo nhỏ, mũi cọ xát chớp mũi phien hồng của cô, khàn giọng rầu rĩ.

“Nghi Ân, cả ngày hôm nay anh chưa được hôn em...”

Phó Nghi Ân nghe những lời thân mật không nhận được mặt đỏ ửng đến tận mang tai, cánh môi hơi sưng vênh lên, nắm đấm nhỏ rơi trên khuôn ngực rắn chắc, nhỏ giọng kháng nghị.

“Buông em ra!”

“Hấp gừng hay rang me?”

Tâm tình anh biến chuyển tương đối tốt, giọng nói cũng dịu dàng hơn hẳn.

“Tùy anh!!!”

“Hà?”

Phó Nghi Ân then quá hóa giận, lại ở tình thế trong vòng vây của quân địch, xấu hổ không dám ngược lên nhìn anh, lúng túng đến mức hai vành tai đỏ ửng cả lên, then thùng cụp mắt trốn tránh ánh mắt thâm tình, cuốn hút của anh, trống ngực dội vang rộn ràng.

Ngoại trừ việc ngoài ý muốn trong phòng bếp, mọi thứ đều diễn ra trôi chảy, bữa trưa được chuẩn bị giống như một bàn tiệc nho nhỏ. Ăn xong, Di Nguyệt không giữ cô lại lâu mà chủ động thì thầm nhỏ bên tai cô.

“Mang về cho mẹ con, nói là chiều nay đi chờ bà ấy ở trung tâm văn hóa”

Phó Nghi Ân vui vẻ nhận lời, cô cảm ơn đi rồi chào tạm biệt ra về. Trác Thiệu Ninh nói với mẹ mình mấy câu, xoay người nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Phó Nghi Ân. Giữa trưa nhưng ánh nắng không chói chang cho lắm, hai bóng người chậm rãi thả bước dưới những tán cây ven đường.

“Anh về đi, tối nay đừng làm việc nữa mà sắp xếp đồ đạc trở về nhà”

“Tại sao?”

Cô nhón chân lên chỉnh lại cổ áo sơ mi cho anh, dịu dàng đáp. “Không phải đã giải quyết khúc mắc với mẹ anh rồi sao? Đang yên đang lành dọn ra ngoài làm gì? Anh ở đây em cũng yên tâm hơn...”

“Không cần thiết, anh thấy hiện tại rất thuận tiện”

“Thuận tiện chỗ nào?”

Trác Thiệu Ninh dùng chìa khóa trong túi của mình, mở cổng nhà cô. Phó Nghi Ân còn đang thắc mắc vì sao anh lại có chìa khóa cổng thì anh đã mang cô bước vào nhà.

Mẹ cô vừa bước xuống cầu thang, thấy hai người tay trong tay liền lên tiếng.

“Sao về sớm vậy?”

“Mẹ ăn cơm chưa ạ? Con có mang một ít hải sản về. Di Nguyệt còn nhờ con nhắn với mẹ: chiều nay đi ấy chờ mẹ ở trung tâm văn hóa” Phó Nghi Ân lém lỉnh chạy đến nắm tay mẹ, e dè thâm quan sát sắc mặt của mẹ mình.

“Ừm, mẹ biết rồi!”

Trác Thiệu Ninh bước đến bên cạnh cô, lễ phép cúi đầu.

“Dì đã ăn trưa chưa ạ?”

“Dì mới ăn rồi! Hai đứa định đi đâu sao?”

“Dạ, con định đưa Nghi Ân đi dạo một lát”

Phó Nghi Ân trở mắt nhìn anh, trong lòng cảm thán “Đi dạo? Vào giữa trưa nắng này!!! Anh chàng này thật biết tìm lí do...”. Cô che miệng nén cười.

Mẹ cô từ dạo đó vẫn làm mặt nặng mặt nhẹ với anh. Mặc dù không thể hiện nhiều ra ngoài nhưng mỗi khi cô muốn đến nhà anh phải thông qua sự cho phép, hứa hẹn đúng giờ phải có mặt ở nhà thì mẹ mới bằng lòng.

Trác Thiệu Ninh đối với thái độ của mẹ cô làm như không thấy, da mặt dày lên theo thời gian, vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh cùng sự kính cẩn ở trước mặt mẹ cô.

“Ừm, ngày nghỉ về muộn một chút cũng không sao”

Mẹ cô gật đầu, xoay người vào bếp lấy ra ấm phích lớn, cô còn chưa kịp hỏi thì mẹ đã lên tiếng căn dặn.

“Mang cái này về uống dần, dạo này đi thấy con không được khỏe, nhớ, làm việc gì cũng phải nghĩ đến sức khỏe. Con gái đi không thể gả cho một người đàn ông trong lòng chỉ có sự nghiệp”

Chiều thức gạo huẩn vừa nhẹ nhàng vừa thấm thía, đây đối với Trác Thiệu Ninh coi như là một lời cảnh báo, anh nhận thấy dạo này mình có hơi bận thật. Anh trầm lặng quay sang nhìn cô, lòng những ngón tay mình đan xen những ngón tay mềm mại của cô, ánh mắt ôn nhu, thâm tình.

“Cảm ơn dì, con biết điều gì là quan trọng nhất trong cuộc đời, con sẽ không bao giờ để bỏ lỡ”

Phó Nghi Ân không khỏi then thùng cúi xuống nhìn nơi hai bàn tay của cô và anh đan chặt vào nhau. Khóe mắt cô ánh lên những tia nước mờ lung, xúc động sục sùi, thanh âm phát ra có chút nghẹn ngào.

“Thiệu Ninh...”

“Đi đi, mẹ còn phải đóng cửa nghỉ trưa”

Không có người mẹ nào không hiểu tính tình con cái, Lâm Minh Tuyết dõi theo từng bước chân con gái lớn lên, cũng biết trước kia ngoài Phó Lưu ra, con bé chỉ nghe lời một mình thằng bé Thiệu Ninh. Bà chỉ hi vọng tình cảm đơn thuần của tụi nhỏ sẽ không vì khoảng cách thời gian mà thay đổi.

“Thưa dì, tụi con đi đây!”

Anh cúi đầu lễ phép thưa, tay nắm tay cô bước ra khỏi cổng. Khi ngồi yên vị trong xe, anh cẩn thận thắt dây an toàn cho cô, rồi khởi động xe xoay bánh chạy bon bon trên đường.

“Đi đâu vậy anh?”

“Hẹn hò”

“Hả?”

“Không phải em nói muốn đi chơi sao?”

“Đi chơi cái gì? Trưa nắng chang chang này mà đi đâu... ở nhà còn sướng hơn đó!”

Thật hết nói nổi, ai còn có tâm trạng nghĩ đến chuyện hẹn hò vào lúc này chứ?

Bàn tay anh đặt trên vô-lăng bỗng đánh ngược một vòng, lập tức hướng xe rẽ trái. Lúc này, anh mới quay sang nhìn cô, thản nhiên buông lời.

“Nghe lời em hết, về nhà thì về nhà. Vậy cũng tốt, anh có thể quang minh chính đại ôm em mà không sợ người khác nhòm ngó”

“Nói cái gì vậy hả?”

Hai má cô nóng bừng, tức giận cũng rất đáng yêu, tâm tình của anh phơi phới hẳn lên, thoải mái cười sáng khoái, ánh mắt chực chờ dán lên gương mặt ngượng ngùng của cô.

Xe tăng tốc trên đường núi, chẳng mấy chốc đã về đến nhà, anh cời dây thắt an toàn, sau đó mở cửa xe. Phó Nghi Ân hậm hực liếc anh, có cảm giác như mình đang dẫn đường cho hươu chạy... Á!!! Không phải, là dẫn sói vào cửa mới đúng.

Cánh cửa chưa kịp mở ra, Trác Thiệu Ninh đã ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, ép sát vào cửa. Hơi thở còn chưa ổn định thì đôi môi mềm mại đã bị chiếm đoạt. Sức lực của anh rất lớn, dường như muốn nhấn chìm cô, đầu lưỡi của anh thô lỗ cạy hàm răng trắng nõn của cô luôn vào bên trong quần quýt lấy đầu lưỡi trơn mềm. Cô ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trong khoang miệng, mày lập tức nhíu lại, toan đẩy anh ra.

“Anh lại hút thuốc?”

Nhìn vẻ mặt cô nghiêm túc, anh xuống nước hạ giọng, thành thật khai báo

“Lúc em rửa chén với mẹ trong bếp, anh có cùng cha hút một điếu”

Đương nhiên, Phó Nghi Ân không hài lòng với câu trả lời qua quýt của anh, cô khịt khịt mũi.

“Ngụy biện!!!”

“...”

“Đừng có đánh trống lảng nữa... Em không thèm tin anh nữa đâu”

Cô vùng vằng đẩy tay anh ra, Trác Thiệu Ninh không biết phải làm sao để dỗ dành cô, vừa ôm vừa bế bổng cô lên, ngồi xuống ghế sofa, cô hậm hực tránh né vòng tay của anh, càng bị lực đạo ôm siết. Về mặt anh âm trầm cúi xuống cọ vào chóp mũi của cô, hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt cô nóng ran. Phó Nghi Ân vẫn chưa nguôi ngoai, ghét bỏ đẩy mặt anh ra.

“Đừng có làm bộ làm tịch, em sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu”

“Vậy sao?”

Trác Thiệu Ninh cup mí mắt, khóe môi nhếch thành đường cong hoàn mỹ, bờ môi ấm nóng của anh từ từ trượt xuống cổ, hơi thở trở nên gấp gáp khiến trái tim cô như sắp rơi ra khỏi lồng ngực. Đầu anh vùi vào càn cổ của cô, cả thân thể mềm mại phủ phục dưới người anh, thân thể anh trở nên căng cứng hô hấp nặng nề, trút những cái hôn da diết, dịu dàng lên da thịt trắng ngần, cuối cùng anh khẽ than nhẹ, áp môi lên môi cô cắn cắn. diendanlequydon

Phó Nghi Ân bị hôn đến mê muội, gương đôi mắt ướt át, phấp phồng lên nhìn anh, cánh môi run rẩy mấp máy...

“Anh thật xấu! Nhích lên một chút a... Em thờ không được”

Anh hài lòng với thái độ ngoan ngoãn của cô, nhòm người dậy, ngón tay khẽ chạm lên gò má ửng hồng, luyến tiếc không muốn rời xa. Da mặt Phó Nghi Ân tương đối mỏng, không dày dặn như người nào đó, bèn thẹn thùng đẩy ra. Cô cảm thấy ngay cả tâm tư nhỏ của mình cũng không giấu được anh.

“Lại làm sao?”

Nhìn nụ cười thỏa mãn của anh, cô chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống. Quá mất mặt!!!!... Cô hòng cô nhen lại, giọng ỉu xìu như con muỗi vo ve.

“Em khát nước”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 28. Tính toán chuyện cũ

Tác giả: Trà Muộn

Beta: Nhu Bạch

Để tránh trường hợp người đàn ông nào đó giờ chứng lật lọng, nhân lúc anh đang xem tài liệu trong thư phòng, Phó Nghi Ân tranh thủ lên vào phòng ngủ, giúp anh dọn quần áo vào vali, cô khéo léo xếp những chiếc áo sơ mi được ủi phẳng phiu... Khi cô lật tấm chăn ga trải giường thì có vật gì đó bị cuốn theo rơi xuống sàn. Cô nhanh chóng nhặt lên, tò mò cầm chiếc hộp gỗ trên tay.

“Đây là gì vậy?”

Lòng thắc mắc tự hỏi nhưng cô không có thói quen lục lọi đồ đạc của người khác, dù là của ai đi chăng nữa. Nhưng sự hiếu kỳ cuốn hút ánh mắt của cô chăm chăm nhìn vào chiếc hộp được chạm khắc tinh xảo.

“Em đang làm gì vậy?”

Tiếng bước chân quen thuộc vang bên tai, theo phản xạ tự nhiên, Phó Nghi Ân rút tay lại giấu nhẹm chiếc hộp vào trong chăn, về mặt lúng ta lúng túng.

“À... Em định giúp anh dọn dẹp...”

“Ngao quá!” Trác Thiệu Ninh nhẹ xoa đầu cô, thân nhiệt ấm áp của anh áp sát phía sau.

“Anh không làm việc nữa sao?”

“Anh sợ em một mình sẽ cô đơn, không phải nói buồn ngủ sao?” Anh thấp giọng ti tê bên tai, rồi anh giật tấm chăn dày lên, định gấp lại cho gọn gàng, cô hốt hoảng nắm được một góc vải.

“A... Để em làm cho. Anh còn việc thì cứ...”

Còn chưa nói hết câu, Trác Thiệu Ninh đã dễ dàng giật góc chăn còn lại, gấp thành hình vuông. Chiếc hộp không được che chắn, nằm lẩn lóc bên mép giường. Phó Nghi Ân còn chưa kịp giấu đi thì ánh mắt của anh đã tia tới, anh thoáng ngạc nhiên, bỏ tấm chăn xuống, cầm chiếc hộp lên.

Cô bối rối lên tiếng giải thích. “Em không phải tự ý lục lọi đồ của anh. Là em thấy nó nằm trên giường”

Anh cẩn thận vuốt ve chiếc hộp, một chút cũng không nhìn cô, lát sau mới chậm rãi mở lời.

“Không sao, anh cũng thường đặt nó ở đầu giường”

Phó Nghi Ân lặng lẽ ngược lên nhìn, thoáng phát hiện vẻ bối rối trên gương mặt anh, trong lòng dâng lên cảm giác tò mò đối với thứ đó. Hình như...anh rất trân trọng nó thì phải. Lúc này anh mới lật ngửa lòng bàn tay của cô, đặt chiếc hộp xuống, cảm xúc kềm nén bấy lâu khiến giọng anh khàn khàn.

“Thứ này cũng là của em. Thật ra, anh luôn đặt ở đó, đợi một ngày em phát hiện ra được... sẽ đến hỏi anh...”

“Cho em?”

“Ừm”

Làn gió nhẹ thổi từ bên ngoài cửa sổ vào, tóc mai khẽ lay động quăn trên vầng trán nhắn mịn, trọng lực trên tay Phó Nghi Ân tăng thêm vài phần cân nặng, tay còn lại không chút chần chừ mở nắp hộp gỗ. Thứ màu bạc ẩn hiện dưới ánh sáng trở nên lung linh, lấp lánh, cô cầm sợi dây chuyền lên, mặt dây được gắn một viên đá pha lê màu xanh đậm, phía sau còn có khắc hàng kí tự “12.10” phải đưa lên gần mắt mới có thể nhìn thấy được.

“12.10? Số này là sao vậy?” Trong mắt cô hiện vẻ bối rối.

“Ngốc!!!” Trác Thiệu Ninh bật cười, hai chân mày chau lại khẽ giãn ra.

“Là sinh nhật của em hả?” Giọng cô có chút không chắc chắn, nghi hoặc liếc nhìn anh.

“Ừm!!!”

“Nhưng bây giờ đâu phải sinh nhật của em, vẫn chưa tới mà”

Anh âm trầm phủ bàn tay ấm áp lên đỉnh đầu cô, giọng nói nghiêm túc không kém phần phiến muộn. “Ừm, là anh mua cách đây khá lâu rồi! Định tặng vào ngày sinh nhật nhưng có người đã thắng thầu từ chối, anh vì quá đau lòng nên mới cất giữ đến giờ...”

Phó Nghi Ân ngậy ngốc ngược lên nhìn anh, hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác khiến cô không khép miệng lại được, hai má nóng phừng phừng cộng thêm áp lực từ trái tim nhộn nhịp, cô nũng nịu nụ lấy tay anh.

“Em nào có!!! Lúc đó anh rõ ràng muốn ức hiếp em...”

“Anh ức hiếp em khi nào?”

“Còn chối!!! Anh... em...” Cô xấu hổ nghẹn lời ở cuống họng, nhất thời bí bách không tìm ra được ngôn từ muốn nói, nghĩ đến sự việc ngày hôm đó... nụ hôn đầu đời cũng bị người đàn ông này hung hăng đoạt lấy.

Trác Thiệu Ninh đỡ lấy eo cô, cúi xuống, môi mỏng chạm vào vành tai nhỏ nhắn, thản nhiên nói.

“Anh hôn người con gái của mình, còn bị ăn một cái tát”

Vâng... Đây gọi là gì? Quân tử có thù tất báo. Phó Nghi Ân bĩu môi “Đáng đời anh!!!”

Trác Thiệu Ninh đưa tay véo mũi cô, vừa ôm vừa cưỡng chế cô ngồi xuống giường, anh giành lấy sợi dây chuyền, lẳng lặng đeo lên cổ cô. Phó Nghi Ân ngồi im thín thít, cô mỉm cười, hết nhìn gương mặt nghiêm túc của anh rồi lại cúi xuống đưa tay sờ lên cổ mình.

“Có thích không?”

Vòng tay rần rỏ ôm chầm lấy eo, hơi thở quen thuộc vẩn vương khiến cổ cô ngửa ngáy, cô cúi đầu, bẽn lẽn lên tiếng.

“Nếu em không tìm được, anh định giấu luôn đúng không?”

“Anh biết em sẽ nhìn thấy” Anh vùi sâu vào hõm vai cô, phì cười đến nỗi hai vai run lên.

Cô đỏ mặt, chọc vào má anh. “Cười cái gì vậy?”

“Đi thôi, anh dẫn em đến một nơi”

“Hả?” Phó Nghi Ân còn đang thắc mắc, đã bị anh kéo đi rất nhanh.

“Hẹn hò” Trác Thiệu Ninh đồng dạng đáp, dắt tay cô ra khỏi phòng, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn. Phó Nghi Ân cúi xuống thăm thò dài, trên người cô mặc quần bò và áo phông đơn giản, ngay cả đầu tóc cũng rối loạn không ít. Ngược nhìn phong thái bảnh bao của anh, dù khoác trên người trang phục tầm thường nhất cũng không làm khí chất của anh vơi bớt. Trong lòng cô khẩn thiết kêu lên.

“Sao đột nhiên lại hẹn hò?”

“Buổi trưa em ngại nắng thì giờ chúng ta đi”. Anh dịu dàng cười với cô.

Phó Nghi Ân tùm tùm cười theo, để lộ hai lúm đồng tiền xinh xắn. Chiếc Mercedes Benz lăn bánh, ma sát trên mặt đường toàn sỏi đá, rẽ hướng lên đường núi. Mặt trời ngả bóng nơi đằng tây, những tia nắng cuối cùng của ngày dài mờ dần nơi cuối chân trời, Phó Nghi Ân chống cằm mơ màng nhìn qua ô cửa, trời bắt đầu nhá nhem tối, với tốc độ chậm rì rì của chiếc xe cùng cơn gió lạnh lạnh bất chợt lùa vào khiến cô có cảm giác vừa buồn ngủ vừa thanh tĩnh.

Trác Thiệu Ninh xoay đầu, thấy cô co ro vì lạnh bèn bấm nút đóng cửa kính lại, tăng nhiệt độ của điều hòa lên, chậm rãi dừng xe bên sườn núi.

Cả người cô trở nên ấm áp, chợt mở to đôi mắt.

“Không xuống hả anh?”

“Lạnh không?” Anh phủ tấm chăn mỏng lên người cô.

Cô lặng lẽ lắc đầu, khéo môi cong lên.

“Đây là nơi anh muốn đưa em tới hả? Mình xuống thôi!”

Buổi tối nhiệt độ trên núi xuống rất nhanh, Phó Nghi Ân vừa đặt chân xuống đất đã bị Trác Thiệu Ninh bế bổng lên, anh đặt cô ngồi trên mui xe, rồi ngồi sát bên. Cô ngược lên ngắm nhìn bầu trời rộng lớn, đàng xa xa xuất hiện những vệt sáng nhỏ li ti. Khung cảnh này có chút quen thuộc, cô nghĩ thầm rồi bật cười thành tiếng, quay sang nhìn anh. Ngay lúc này, anh cũng đang chăm chú nhìn cô, ánh mắt hai người chạm vào nhau, bàn tay của anh nhẹ phủ lên tay cô, lồng vào nhau, trà muợn

“Còn nhớ lúc trước anh đã từng nói: Chỉ cần em đếm được hết số ngôi sao trên bầu trời thì anh sẽ giúp em thực hiện một nguyện vọng...”

“Em còn nhớ à?” Ánh mắt anh thoáng vẻ ngạc nhiên.

“Tất nhiên là nhớ! Anh xấu lắm, bây giờ nhớ lại mới thấy anh chỉ gât người. Lần nào cũng lừa em đếm một rồi lần ra ngủ”

Càng nghĩ cô càng cảm thấy tuổi thơ của mình thật cô đơn, duy chỉ có anh là người duy nhất bầu bạn với cô. Anh giống như một ngôi sao sáng dẫn lối cho cô những bước chân chập chững thời non trẻ. Anh ôm chặt từ phía sau, bàn tay đặt ngang thắt lưng của cô, thanh âm trầm khàn vang lên.

“Anh không lừa em, là tại em chưa lần nào đếm xong đó chứ”

“Đại lừa gât!!! Sao lúc đó em có thể ngây thơ như vậy chứ?”

“Có ai như em không? Bắt anh hái sao trên trời, muốn xem sao băng rơi, muốn nhìn thấy tuyết rơi...” Người nào đó bắt đầu kể về chuyện ngày xưa.

“Không phải chứ? Em nào có...”

“Yên tâm, trí nhớ của anh rõ ràng hơn em, những việc liên quan đến em, anh đều nhớ rất rõ”

Cô phụng phịu cái cùn, chớp chớp đôi mắt tinh nghịch. “Là thật sao? Nhưng em thấy đâu có vô lý?”

“Chỉ cần là thứ em muốn, anh đều làm cho em” Thanh âm trầm khàn quẩn rữ cất lên trong màn đêm, làn môi nóng hổi của anh dán lên vành tai khiến tâm tình cô có chút khấn trương.

“Hái sao cho em?”

“Ừm”

“Ngắm sao băng?”

“Ừm”

“Nhìn tuyết rơi?”

“Ừm”

Lời anh nói ra kiên định hơn bao giờ hết, có chút cảm động, có chút xao xuyến khẽ chạm vào tim, những yêu cầu nghịch lý này còn có thể đáp ứng sao? Xem ra anh đúng là chiều chuộng cô tới mức vô pháp vô thiên, khéo mắt cô uơn ướt, xoay người lại nhào vào lồng ngực cứng rắn. Người đàn ông này, tuy không thường xuyên nói lời đường mật, dịu dàng nhưng luôn biết điểm yếu của trái tim cô mà nhắm vào.

Vì anh, cười.

Vì anh, bật khóc.

Vì anh, cảm động đến rơi nước mắt.

Anh đối với cô, vĩnh viễn là sự cưng chiều vô hạn.

Cô đối với anh, là sự tín nhiệm tuyệt đối.

Đôi mắt của cô phủ một tầng sương mỏng, mông lung ngẩng lên liền chạm vào ánh mắt thâm tình của anh, như rót mật khiến trái tim cô mê muội. Anh nghiêng đầu, môi phớt nhẹ lên môi cô. Cô thẹn thùng, di dời sự chú ý lên bầu trời, bên tai nghe giọng anh thủ thủ.

“Cho em đếm thêm lần nữa, lần này đừng ngủ quên mất”

Cô tròn mắt, tuy nhiên vẫn giữ lòng kiên định, giờ nắm ngón tay giữa không trung, lém lỉnh đáp.

“Ai ngủ chứ? Em sẽ đếm thật nhanh cho anh xem”

Vội khí thế hùng hục của tuổi trẻ, cộng thêm ý chí không muốn bị vùi lấp lòng tự tôn, cô dán mắt nhìn lên, miệng lẩm bẩm đếm.

“Một, hai, ba... Mười một...”

“Ba mươi... ngôi sao...”

“Không phải, là ba mươi mốt” Cô dụi dụi mắt, nhắm tịt.

Trác Thiệu Ninh im lặng không lên tiếng, bàn tay đỡ sau gáy cho cô đỡ mỏi. Phó Nghi Ân lầu bầu, môi vênh lên, mày khễ nhú lại.

“Không được, đếm lại”

“Đừng đếm nữa, tối nay tương đối nhiều sao”

Trác Thiệu Ninh bật cười, bàn tay to che khuất tầm mắt của cô. Phó Nghi Ân ngả đầu vào ngực anh, trên khóe môi chúm chím nụ cười.

“Em buồn ngủ chưa? Ngủ ở đây sẽ dễ bị cảm lạnh” Anh cúi xuống hôn lên tóc cô. Cô im lặng, vùi sâu vào lồng ngực anh tìm kiếm hơi ấm quen thuộc, mùi vị nam tính nhanh chóng chiếm lĩnh cả tâm hồn cô, mang đến cảm giác bình yên lạ thường.

“Gần nghỉ hè rồi! Có muốn đi nơi nào chơi không?”

“Có chứ! Em với mẹ sẽ đi thành phố X”

“Khi nào thì đi?”

“Mẹ em nói đợi xin được lịch nghỉ phép sẽ đi”

“Đi trong bao lâu?”

“Cái này em cũng không rõ lắm! Nghe nói thành phố X rất đẹp, nói không chừng hết hè mới về a”

“Không được! Em đi lâu như vậy, anh biết phải làm sao?”

Cô cười khi khi.

“Ai biết... Nói không chừng có chị gái xinh đẹp bên cạnh, anh sẽ không còn nhớ em đâu...”

“Nói càn! Chỉ được đi một tuần thôi, nếu không anh sẽ đến tận nơi đón em về”

Trác Thiệu Ninh nghiêm túc hạ giọng, nhất quyết không nhân nhượng. Phó Nghi Ân bị điệu bộ của anh chọc cười, ai ngờ anh đã cúi xuống bịt chặt môi cô, đem những tiếng than nhẹ nuốt vào bên trong. Sương mù phủ kín hai mắt, khi hơi thở của anh nặng nhọc phả lên chóp mũi phấp phồng, cô mềm nhũn dựa hẳn vào người anh.

Bỗng nhiên, trong đầu cô xuất hiện dự cảm, chần chừ nhìn anh rồi lại than ngắn thở dài. Cô bối rối cắn môi dưới, hai tay xoắn xuýt vào nhau, cuối cùng mới quyết tâm hạ giọng.

“Thiệu Ninh, em có chuyện này không biết có nên nói với anh không...”

Trác Thiệu Ninh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

“Sao vậy? Em nói đi, ngoại trừ việc chia tay”

“Nghiêm túc một chút được không? Em đâu phải loại người nông nổi”

Nắm đấm vô lực của cô dán lên ngực anh, mặc dù thiếu chút nữa cô đã hồ đồ thật.

Anh bật cười, bắt lấy nắm đấm của cô. “Ừm, em nói đi”

“Em... muốn nói về công việc của anh. Ý em là... Đạo này công ty vẫn ổn chứ?”

Cô bắt đầu suy tính tìm lời lẽ thích hợp. Trước tiên, phải thăm dò từ từ, không để anh nghi ngờ dụng ý của cô. (*) Khủng hoảng tài chính thế giới 2007-2009 ảnh hưởng đến nền kinh tế toàn cầu, các doanh nghiệp trong nước và ngoài nước của Việt Nam chịu tác động không nhỏ. Ở thời điểm hiện tại, cô chỉ hi vọng anh có thể vượt qua được sóng gió sắp tới.

“Rất tốt” Trác Thiệu Ninh không nghĩ cô sẽ hỏi chuyện công việc của mình. Bình thường lúc anh bận rộn, cô chẳng qua chỉ nhắc anh nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ.

“Vậy à. Đạo này em hay xem thời sự, thấy lạ phát có về gia tăng. Anh cũng nên tìm hiểu một chút về những công ty đối tác...” Cô nói nhanh, nhận thấy sự ngạc nhiên trong mắt anh, liền xoay mặt đi hướng khác.

Trác Thiệu Ninh lặng lẽ quan sát vẻ mặt lúng túng của cô, bị lời nói của cô làm cho giật mình, hai mắt anh trở nên đăm chiêu. Đạo gần đây, anh đang tiến hành thiết lập thay đổi lại bộ máy quản lý của tập đoàn Trác Lâm. Những nguyên lão đóng góp công sức to lớn thì không nói đến, duy chỉ có điều đáng bận tâm nhất là “Những con sâu đang phát triển việc đục khoét lỗ hổng trong cơ chế quản lý để trục lợi riêng” và thêm vấn đề chấm dứt hợp đồng với công ty CJ, anh vẫn đang trong quá trình bàn bạc riêng với cha mình. Anh chưa từng nghĩ cô sẽ quan tâm đến chuyện này, thái độ của cô cũng hơi kỳ lạ, anh bèn khoác tay qua vai, kéo cô vào lòng.

“Tại sao lại nói với anh vấn đề này?”

“Vi em lo cho anh chứ sao!!! Thiệu Ninh, đạo này em hay chú ý đến tin tức tài chính, tuy em không hiểu rõ lắm. . .nhưng nếu có khó khăn gì, anh nhất định phải nói với em, chúng ta cùng nhau vượt qua” Cô căn môi, ngần ngại ngước lên nhìn anh. Lời cô nói là thật lòng, người xưa có câu “Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia” dù ít dù nhiều khi đối mặt với khó khăn trong cuộc sống, cô vẫn muốn nắm chặt tay anh.

“Đừng lo, anh biết mình phải làm gì mà”

Bàn tay anh áp lên má cô, nhẹ nhàng xoa dịu nỗi lo lắng trong lòng cô. Anh mỉm cười, cảm thấy đời này có cô bên cạnh thật không uổng phí. Anh sẽ giữ cho nụ cười của cô mãi rạng rỡ trên môi, sẽ không để mặc cô đi vào vết xe đổ của kiếp trước. Anh sống lại lần nữa. . . vừa để bù đắp mất mát trong trái tim, vừa nỗ lực giữ gìn tâm huyết cả đời của cha.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Ki Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 29. Gặp người tốt, kẻ xấu

Tác giả: Trà Muộn

Buổi tối hẹn hò lãng mạn giữa rừng núi hoang vu khiến mãi về sau vẫn còn in sâu trong tâm trí của Phó Nghi Ân. Thiếp đi trên vai anh lúc nào chẳng hay, đến sáng hôm sau thức dậy, cô phát hiện mình đang nằm trên cái giường êm ái quen thuộc. Ngay lập tức, cô choàng tỉnh dậy, cơ hồ nhớ ra hôm nay là thứ hai đầu tuần, tiết chào cờ không thể đến muộn liền tức tốc tung chăn, ba chân bốn cẳng chạy vọt vào phòng tắm.

Mặc vội bộ đồng phục, cô chạy xồng xộc xuống cầu thang, qua quýt cài lại cúc áo khoác. Theo thói quen, cô vào bếp nhận hộp cơm trưa từ tay mẹ mình, nhìn thấy ly sữa bên xua tay. “Con trẻ rồi! Chào mẹ, con đi học”

“Không vội, ăn sáng rồi hẳn đi”

“Nhưng mà, anh ấy đang đợi ngoài cổng” Cô yếu xiu đáp, ngoái đầu ra phía cửa.

“Ra kêu Thiệu Ninh vào đây” Mẹ cô xoay lưng vào bếp, lấy ra thêm một phần thức ăn đặt lên bàn.

Phó Nghi Ân đành phải ngoan ngoãn nghe theo, chạy nhanh ra ngoài cửa. Nhưng khi cô chực chờ ngóng trông, vẫn không thấy bóng dáng chiếc xe cùng anh đâu cả. . . trong lòng tràn ngập vẻ thất vọng, quay bước trở vào trong.

“Anh ấy chưa đến nữa”

“Ừm, vậy con ăn đi, đừng để thức ăn nguội mất”

Cô cúi đầu, cầm lấy cái muỗng, bắt đầu ăn sáng với món thanh đạm, mùi cháo đậu phông phát quanh mũi, cô vừa thổi vừa húp sột soạt. Ăn xong, mẹ cũng chuẩn bị đi làm nhưng Thiệu Ninh vẫn chưa đến, trong lòng cô dâng lên cảm giác lo lắng, bất an.

Trở lên phòng, lục tìm di động trong ngăn bàn, khởi động máy rồi bấm số gọi điện cho anh. Hai cuộc gọi nhờ kèm tin nhắn đến, cô mở ra xem thì thấy tin nhắn gửi lúc năm giờ sáng “Nghi Ân, hôm nay anh có công việc đột xuất phải đến thành phố B, em đi học cẩn thận. Buổi tối sẽ gọi cho em”

Cô thở dài, đặt điện thoại vào chỗ cũ, từng bước chân thất thủ đi xuống lầu, giọng không giấu được sự buồn phiền. “Con đi học đây, Thiệu Ninh có việc quan trọng cần xử lý, sáng sớm đã đi thành phố B”

“Vậy con đón xe bus cẩn thận”

Vì giờ làm việc của mẹ muộn hơn, trường học và công ty không cùng hướng nên ít khi nào hai mẹ con ra cửa cùng một lúc. Cô xòe tay xin ít tiền lẻ mua vé xe rồi chào tạm biệt mẹ. Co chân chạy thực mạng đến trạm xe, tiếc là đã quá giờ nên phải đợi chuyến sau, cô liếc nhìn đồng hồ trên tay, không còn cách nào khác là chờ đợi.

Hôm nay đúng là ngày đầu tuần không mấy thuận lợi, khó khăn lắm mới chen chúc tìm được lối đến cổng trường thì lại bị đội cờ đỏ trực chờ ghi tên, giữ không khí nghiêm trang của buổi chào cờ, cô lúi húi cắm đầu tìm lớp của mình.

“Sao giờ này mới đến?” Là một học sinh gương mẫu, Phương Nhạc ghé vào tai cô hỏi khẽ.

Cô âm thầm lắc đầu “Tớ dậy muộn!”

Phương Nhạc che miệng cười “Điểm chuyên cần tháng này coi như đi toi”

Nghe bạn trêu chọc, lòng cô càng thêm tiếc nuối, thầm than ngắn thở dài oán trách thói ngủ nướng của mình. Tiết mục chào cờ hằng tuần không thể thiếu màn diễn văn của thầy hiệu phó “Ác Ma”, nghe chán nghe chê, cô mệt mỏi gục xuống, quả thực lời nói có sức tra tấn mãnh liệt đối với con người, hi vọng thời gian trôi nhanh một chút.

Vận hạn của ngày hôm nay chưa dừng lại ở đó, trong tiết thể dục, vì trời chuyển mưa nên thầy giáo cho cả lớp chuyển vào nhà đa năng tập bóng chuyền. Hai đứa bạn cô tìm một góc lười biếng duỗi chân, Phương Nhạc khều vai cô, nói nhỏ vào tai “Nói cho cậu tin này”

“Hả?”

Phương Nhạc cười khi khi, ngó trái ngó phải rồi thì thầm “Nguyễn Hạ My lớp mình cùng Đỗ Gia Minh đang hẹn hò”

Cô mở to mắt, ngạc nhiên hỏi lại “Sao cậu biết?”

Đối với tin tức hành lang trong trường cũng như trong lớp, Phó Nghi Ân hoàn toàn mờ mịt, Nguyễn Hạ My có tình ý với Đỗ Gia Minh, hèn gì ánh mắt của Nguyễn Hạ My lúc nhìn cô mang theo sự đố kỵ và căm ghét, cô lại không biết mình vì cái gì mà đắc tội với cô ta. Giữa hai người họ, ai thích ai? ai theo đuổi ai? không phải là chuyện cô cần bận tâm.

“Tớ đi học ở trung tâm, thấy hai người họ đi cùng nhau. Xem ra con nhỏ đó chăm đúng người thì bám riết không tha” Phương Nhạc cười khi khi, chọt eo cô, châm chọc nói tiếp.

“Đúng là nòi nào úp vung nấy”

Cô bắt giác mỉm cười, xong nụ cười cứng đờ trong năm giây khi thấy bóng dáng thướt tha của Nguyễn Hạ My đến gần, cô kéo Phương Nhạc ngồi xuống, ngón tay đưa lên môi làm động tác suy.

“Này... ra đây nói chuyện chút đi” Nguyễn Hạ My thư thái đứng uyển chuyển trước mặt các cô, giọng nói lạnh lạnh, cao vút cất lên, đến nỗi vài ba tốp bạn học phải quay đầu ngoái nhìn.

Hồng hách quen rồi! Nên cô ta nghĩ ai cũng dễ bị bắt nạt, cô nháy mắt với Phương Nhạc, cả hai cùng lập tức đứng lên, không mẫn mà lăm lăm với thái độ chanh chua của cô nàng.

“Phó Nghi Ân”

Lần này chỉ luôn đích danh của mình, Phó Nghi Ân khẽ nhủ mảy, cô không thích vẻ mặt tự đắc của Nguyễn Hạ My, nhất là giọng điệu của cô ta không mấy thiện ý, chắc đang định khoe khoang hay nhàn rồi kiểm chuyện gì đó.

Cô lười đáp lại, đứng dưng quay mặt sang hướng khác. Thấy thái độ lạnh nhạt của cô, Nguyễn Hạ My tức giận lồng lộn, mặt cô ta đỏ gay, mím môi chòng chọc nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu, có nghe không vậy?”

Phó Nghi Ân chớp mắt, giọng điệu ngạc nhiên “Nói với tôi? Có chuyện gì sao?”

“Ra chỗ khác nói đi” Nguyễn Hạ My nhếch môi ra lệnh.

Cô cười nhạt, chẳng buồn liếc mắt “Có chuyện gì không thể nói ở đây? Tôi không thích lén lén lút lút”

“Được thôi... Bây giờ ai cũng biết anh Gia Minh là của tôi, tốt nhất cô đừng có tơ tưởng” Nguyễn Hạ My chống nạnh, giọng hô hào, gương mặt không giấu được vẻ tự đắc. Nói đến tên anh ta “Gia Minh” còn cố dùng giọng điệu nhấn mạnh, giống như sợ người khác không nghe rõ vậy.

“Là ai vậy? Bộ cậu quen ai thì tôi cần phải biết hay sao?”

“Anh Gia Minh chứ còn ai, chúng tôi đang quen nhau”

“Ồ... xin lỗi nhé! Trí nhớ của tôi không được tốt lắm...” Phó Nghi Ân che miệng cười, nhàn nhạt đáp lại.

Phuong Nhạc bị giọng điệu của Nguyễn Hạ My chọc tức, bĩu môi chằm chọc.

“Này... này đừng có được nước làm tôi, Cô quen ai là việc của cô, nói với chúng tôi làm gì?”

“Ai nói chuyện với cậu?” Mặt mũi cô ta nóng phừng phừng, đánh đá trừng mắt nhìn hai cô.

“Vây à!!! Việc cô hẹn hò với anh Gia Minh gì đó, đến bác bảo vệ công còn biết, để lát nữa tôi hỏi cô bán căn-tin xem”

“Đồ điên, tôi chỉ muốn dẫn mặt kẻ đang tơ tưởng đến đồ của tôi”

“Nguyễn Hạ My, cô tưởng thứ mình nhặt được là chiếc giày thơm sao? Haha coi chừng với phải giề rách nha”

“Cậu im miệng”

“Nói không chừng, anh Gia Minh của cô tốt nghiệp rồi! Sẽ chẳng thèm đối thoại đến cô đâu. Lo mà đi giữ đi nha”

Phuong Nhạc mở miệng chằm biếm rồi bật cười khanh khách, khiến Nguyễn Hạ My mặt mày tím tái, nổi giận đùng đùng xoay người rời đi.

Kịch hay hạ màn, diễn viên chính rời sân khấu, khán giả cũng chẳng có gì để xem. Còn riêng, hai cô tụm lại một chỗ, che miệng cười ngất, Phó Nghi Ân chọc chọc hồng bạn, khề lờm. “Cậu nha?”

“Cô ta thật sự cho mình là cái rồn của vũ trụ, tớ không ưa từ lâu rồi!” Phuong Nhạc che miệng cười ranh mãnh.

“Kệ đi, dù sao chúng ta cũng không đụng mặt nhiều”

“Rõ ràng cô ta muốn đến thị uy với cậu, tớ thấy chương tai gai mất. Tưởng anh ta là dạng tốt lành chắc, hừm! làm sao so được với anh Thiệu Ninh chứ” Phuong Nhạc bĩu môi.

Phó Nghi Ân buồn cười nhìn bạn, thái độ sùng bái của Phuong Nhạc đối với Trác Thiệu Ninh đã được nâng lên tầm cao mới.

“Phuong Nhạc... có phải anh ấy đã hỏi lộ gì với cậu không?”

Phuong Nhạc cười hì hì, tay thúc vào hông cô, lém lỉnh liếm môi. “Xùy cậu đừng xem thường người ta như vậy chứ, tớ mà bị mua chuộc á? Lúc không có anh ấy ở đây, tớ có nhiệm vụ bảo vệ cậu tránh xa những kẻ phiền toái.”

“Công việc vệ sĩ này thù lao bao nhiêu một tháng?” Cô lờm bạn.

“Vô cùng hậu hĩnh” Phuong Nhạc vỗ vai cô.

Thật hết nói nổi.

... Trà Muộn

Chiều hôm đó, sau khi kết thúc tiết thứ năm, cô lên thẳng chuyến xe bus 205 trở về nhà. Dọc đường đi, cô ghé qua tiệm sách gần trụ đèn giao thông ở ngã sáu, tình cờ tìm thấy một quyển truyện có tựa đề “Bí mật ánh trăng khuya”. Giờ vắng khách nên cô nán lại tiệm sách khá lâu, tiện tay sắp xếp lại đồng hồ đồng bị người ta làm rối tung lộn xộn.

“Nghi Ân, làm phiền con quá! Ai đòi lại bắt khách dọn dẹp chứ?”

Người mới vừa nói ra lời này là bà chủ ở đây, bà tên Phuong Tâm, người miền Bắc vào đây sống đã hơn mấy chục năm. Cửa hàng này là do người chồng quá cố của bà để lại, dù tuổi cao sức yếu, lại phải ngồi xe lăn nhưng tinh thần của bà vẫn rất phấn chấn, ngày ngày chăm lo cho cửa tiệm nhỏ này, cũng coi như lưu giữ những hoài niệm của hai vợ chồng.

Bà Phuong Tâm điều chỉnh hướng xe, tiến về phía cô, mỉm cười phúc hậu. “Lâu lắm không thấy con ghé qua, cứ tưởng quên bà già này rồi chứ”

Phó Nghi Ân ngồi sụp xuống bên cạnh, cô cài lại dây kính lão cho bà rồi nhỏ nhẹ đáp. “Con mới thi xong nên giờ mới có thời gian ghé thăm, dạo này bác vẫn ăn uống đầy đủ chứ?”

“Không ngon miệng chút nào! Cái Yên nó không cho bà nhai trầu, còn giấu hết kẹo ngọt của bà” Bà Phuong Tâm hờn dỗi.

Cô bật cười, dịu dàng đặt bàn tay của mình lên bàn tay nhăn nheo của bà, ý cười càng nồng đậm. “Cô Yên chỉ lo cho sức khỏe của bà. Bà phải khỏe mạnh thì mọi người mới yên tâm”

“Hừm! Cả con cũng nói như vậy” Mặt bà buồn thiu buồn thiu. Cô âm thầm thờ dài, lấy trong túi áo khoác ra gói kẹo nhỏ, đặt vào lòng bàn tay bà, nhẹ nhàng an ủi.

“Con còn có nhiều đây thôi! Cách hai ngày bà mới được ăn một viên thôi nhé!”

“Sao không làm nhiều một chút? Bà thích kẹo Ân làm” Bà nâng niu gói kẹo trên tay, cẩn thận cất vào túi áo.

“Người ta không bán nhiều nguyên liệu, mỗi lần chỉ bán cho con làm đủ nhiều đây thôi. Lần sau, con sẽ làm nhiều thêm một chút” Cô vỗ nhẹ vai bà, khẽ an ủi.

Cơ duyên dẫn cô đến tiệm sách này là trong một lần tình cờ lạc đường, haizz...sống hai kiếp rồi mà cô vẫn mù mờ ở phương diện xác định phương hướng. Nói ra thì thật xấu hổ, cũng bởi vì xấu hổ nên cô không gọi điện cho anh cầu cứu, quyết tâm tự mình thoát ra khỏi khu chợ như cái mê cung này. Đi lạc vài ba vòng, cô quá mệt nên dừng chân trước cửa hàng nước giải khát, mua chai nước uống lấy sức thì bị băng hiệu của cửa hàng sách đối diện thu hút.

“Hương Tâm”

Được vẽ kiểu thư pháp bằng mực đen, bên dưới còn có dòng chữ Nôm, tạm thời ý nghĩ của nó, cô không hiểu cho lắm. Sau này mới biết, người chồng quá cố của bà Hương Tâm đã chính tay tạo nên băng hiệu độc đáo có một không hai này.

Cũng chính lần đó, cô quen biết bà Tâm và di Yên, biết đến cửa hiệu sách này, thỉnh thoảng những lần ghé thăm, cô lại mang theo gói kẹo để dành tặng cho bà.

“Nghĩ Ân, con thích quyển nào thì cứ mang về đọc” Bà Tâm nheo mắt cười hiền, vết chân chim nơi khóe mắt càng làm cho nụ cười của bà thêm chiều mến.

“Bà ơi! Kinh doanh không thể lỗ vốn được” Cô cầm hai quyển truyện rồi đặt vào lòng bàn tay bà đủ số tiền.

“Đừng về sớm, ở lại với bà một lát, cái Yên nó đi chợ chiều giờ chưa thấy về nữa”

“Dạ, con sẽ ở lại đến khi nào đi ấy về”

Cô nói xong liền kéo cái ghế mây sát lại gần cỗ xe lăn của bà Tâm, hai bà cháu nói chuyện vui vẻ, bà nhóp nhép ngậm viên kẹo trong miệng, híp mắt cười, tay vuốt nhẹ tóc cô.

“Nhìn con như thế này... bà lại nhớ tới khi còn trẻ. Thoáng đó mà đã hơn mấy mươi năm trôi qua. Bà già này không biết có sống được đến khi nào?”

“Bà vẫn còn khỏe mạnh và minh mẫn, bà sẽ sống lâu trăm tuổi”

“Bà không cần trăm tuổi, Bé Ân à ... bà nhớ ông lão nhà bà, đêm qua còn mơ thấy ông ấy, ông bảo rất nhớ bà”

Nhớ nhưng giống như một liều thuốc phiện quán mãi không rời, người đi rồi vẫn để lại cho người ở lại nhiều nhớ thương. Cô không cách nào tìm được lời để an ủi bà, ông đi quá sớm, đến tận bây giờ nỗi đau của bà còn chưa nguôi ngoai.

“Sao con lại khóc?” Nước mắt như dòng suối trong tự động chảy xuống, đến khi bà lên tiếng hỏi cô mới biết mình đang khóc, vội vàng lau đi những giọt nước mắt chưa kịp rơi, cô cố nén cảm xúc vào lòng.

“Con đâu có khóc, là do bụi bay vào mắt”

“Bé Ân, sau này nếu bà mất đi. Con giúp bà trồng hoa Đỗ Quyên trước mộ của bà nhé!”

“Bà... bà đừng nói đến cái chết!!! Con không biết trồng cây đâu, con chỉ làm kẹo cho bà thôi”

“Cái con bé này! con là đứa bé tốt bụng nhất mà bà từng gặp, mẹ con nuôi dạy con rất tốt. Bà ước gì có đứa cháu ngoan ngoãn như con” Giọng bà buồn rười rượi, chắc là đang nghĩ đến đứa cháu trai duy nhất, mỗi lần bà nhắc đến người cháu này, là nước mắt không nhịn được rơi xuống nên cô không dám hỏi nhiều vì sợ bà sẽ lại đau lòng.

“Bà chính là bà của con còn gì? Hay là bà không muốn nhận người cháu này nữa?” Cô bật cười, giọng nói hóm hỉnh, tươi vui.

“Đúng đúng .. chỉ có con mới không chê bà già này phiền, cháu gái ngoan lại đây bà ôm một cái” Bà móm mém cười chang hòa, dang đôi tay ra hướng về phía cô.

Hai mắt cô ươn ướt, cảm giác xúc động này là sao? Bà ngoại mất năm cô mới tròn ba tuổi, nên hoàn toàn không nhớ được hình dáng của bà. Họ hàng nhà bên nội toàn những kẻ dối trá, cô đã quen với việc bị lợi dụng để mong nhận được chút tình thương. Kiếp này, ông trời quả thực đối tốt với cô, không những cho cô làm lại cuộc đời mà còn mang đến những điều may mắn nhất. Cô ôm chầm lấy bà, giọng nghẹn nghẹn ở cổ, sụt sịt nói.

“Bà ngoại của con mất từ sớm, đã lâu rồi con không được gọi hai tiếng bà ngoại. Bà làm bà ngoại của con nhé?”

“Được... bà mong con không được ấy chứ!!!”

“Vậy thì bà phải cố gắng sống lâu thật lâu, con còn muốn giới thiệu mẹ và bạn trai với bà nữa” Người già thường hay suy nghĩ nhiều, càng lớn tuổi thì lại càng cảm thấy cô đơn. Cô cố gắng khơi gợi nhiều chủ đề để có thể tâm sự, vui bớt nỗi phiền muộn trong lòng bà.

“Bạn trai? Bé Ân à! con có bạn trai rồi sao?”

Cô nhe hàm răng trắng nõn, cười ngây ngô rồi đồng dục đáp. “Dạ”

“Không được ... nó là thằng nào? Bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu? Đối với con có tốt không?” Bà nghiêm giọng nắm chặt lấy hai tay cô.

“Dạ... anh ấy tên là Thiệu Ninh, ngoài mẹ ra, anh ấy là người quan tâm, yêu thương con nhất”

“Khi nào rảnh mang nó lại đây! Bà phải nhìn mặt mới yên tâm được. Ân à, thời buổi này con gái mới lớn rất dễ bị lừa gạt, con xem cái Luyến cách nhà bà năm căn ấy, mới có mười sáu tuổi đầu đã bỏ nhà theo người ta, bây giờ còn mang về cái bụng gần sắp sinh.”

“Bà yên tâm, chỉ có con lừa gạt người ta chứ không để người ta lừa gạt đâu. Anh ấy tốt lắm, khi nào rảnh rồi con sẽ dẫn anh ấy đến ra mắt bà”

Mãi mê trò chuyện với bà đến lúc Di Yên đi chợ trở về, nhìn sắc trời cũng không còn sớm nữa, Phó Nghi Ân mới giật mình đứng dậy, cầm lấy hai quyển truyện trên bàn bỏ vào cặp sách rồi cáo từ ra về. Về đến nhà thì trời đã chập tối, ánh sáng nhá nhem màu vàng nhạt phản ra từ cửa sổ phòng khách, chắc là mẹ đã đi làm về sớm. Vào trong nhà, cô không thấy bóng dáng quen thuộc của mẹ trong bếp, trong lòng có chút ngờ vực thì nhìn thấy vết màu đỏ thẫm quệt trên thành cầu thang, chốc lát mặt trở nên tái nhợt, cô cuống quýt nhảy vọt lên lầu. Mở toang cánh cửa phòng ngủ, gần như thần thốt hết lên khi thấy bóng lưng của mẹ gục trên đệm, hai chân quỳ phục dưới sàn, trông giống như bộ dạng người bị ngất xỉu, cô hoảng loạn chạy đến đỡ lấy bờ vai mẹ lay mạnh, sốt ruột hỏi.lqđ/

“Mẹ... mẹ làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 30. Không thể yên lòng

Tác giả: Trà Muộn

Về đến nhà thì trời đã chập tối, ánh sáng nhá nhem màu vàng nhạt phản ra từ cửa sổ phòng khách, chắc là mẹ đã đi làm về sớm. Vào trong nhà, cô không thấy bóng dáng quen thuộc của mẹ trong bếp, trong lòng có chút ngờ vực thì nhìn thấy vết màu đỏ thẫm quệt trên thành cầu thang, chốc lát mặt trở nên tái nhợt, cô cuống quýt nhảy vọt lên lầu. Mở toang cánh cửa phòng ngủ, gần như thần thốt hết lên khi thấy bóng lưng của mẹ gục trên đệm, hai chân quỳ phục dưới sàn, trông giống như bộ dạng người bị ngất xỉu, cô hoảng loạn chạy đến đỡ lấy bờ vai mẹ lay mạnh, sốt ruột hỏi.lqđ/

“Mẹ... mẹ làm sao vậy?”

“Con về rồi à? Về là tốt rồi... Mẹ không sao, chỉ cảm thấy trong người không được khỏe” Lâm Minh Tuyết ngẩng đầu lên nhìn con gái, nói không ra hơi nhưng vẫn gấn gượng cười, đôi mắt đỏ hoe như vừa mới khóc. Không sao cái gì chứ? Phó Nghi Ân luống cuống đến nỗi tay chân đều run rẩy, lắc đầu nói năng lộn xộn.

“Có... chuyện gì xảy ra vậy? Mẹ... mẹ đừng làm con sợ”

Phó Nghi Ân vừa hỏi vừa khóc, đôi mắt đỏ hoe ngập nước bỗng trở nên mờ mịt khi nhìn thấy hai đầu gối của mẹ khụy trên nền gạch lạnh lẽo, máu chảy không ngừng, mùi máu tanh nồng khiến cả cơ thể cô bị tê liệt, những kí ức thống khổ bị thương vẫn đeo bám không tha. Đôi môi của Lâm Minh Tuyết tím tái, đầu đón nhú chặt chân mày, không đành lòng nhìn con gái khóc lóc thương tâm, lòng bà đau như da cắt. Con gái mau nước mắt giống mẹ, khóc đến ngốc luôn rồi! bà vội vàng giơ tay lên định lau nước mắt ướt đầm trên gò má con gái, chợt thấy bàn tay mình không sạch sẽ vội rút lại, thở dài an ủi.

“Không sao, mẹ không cần thận nên trượt chân ngã”

Phó Nghi Ân đau lòng nuốt ngược nước mắt vào trong, nỗi đau đón tê tái tâm hồn không bằng nỗi đau mẹ phải chịu đựng, cô không dám nhìn nữa, chặt vật đỡ thân thể mềm nhũn của mẹ dậy, xoay đông xoay tây, cuối cùng cũng tìm được phương hướng.

“Chúng ta đi bệnh viện, vết thương nghiêm trọng như vậy không rửa sạch bôi thuốc sẽ nhiễm trùng mất”

“Mẹ không sao, con đi thay đồng phục đi, để máu dính vào giặt không sạch”

Đến nước này mà mẹ vẫn một mực cật lực, làm sao cô có thể yên lòng được chứ? Phó Nghi Ân gạt nước mắt, hít mũi nghẹn giọng, nói xong xoay người chạy ra khỏi phòng, tiếng bước chân cùng nhịp tim loạn xạ nhảy nhào ra khỏi lồng ngực.

“Không được, mẹ chờ một lát, con xuống nhà gọi xe đến”

Trên đường đến bệnh viện, Phó Nghi Ân chìm trong nỗi bất an, chốc chốc lại cúi xuống nhìn gương mặt tái nhợt của mẹ. Cô cảm nhận được mẹ đang cố giấu giếm điều gì đó! Có phải vết thương trên người mẹ không đơn thuần chỉ là té ngã.

Vào đến khoa cấp cứu, tận mắt thấy mẹ được đưa vào phòng mới tạm thời nhẹ nhõm, ngồi sụp xuống chiếc ghế bên cạnh. Trong thời khắc rối loạn, Phó Nghi Ân không còn tâm trí đâu nghĩ đến bộ dạng xộc xệch của mình, khi cảm nhận được hai cánh tay lạnh lạnh mới nhớ ra hồi nãy không khoác thêm áo trên người. Tiết trời đầu hạ tuy khá oi bức nhưng vào buổi tối, nhiệt độ xuống rất thấp, cô chà xát hai lòng bàn tay lại với nhau thì bụng dưới đột ngột đau buốt nhói từng cơn, cô khó nhọc thở hắt ra, ngã lưng ra phía sau, cố gắng duy trì. Trong lòng không khỏi than vãn “Không phải chứ? Tại sao lại đến ngay lúc này?” Nhâm tính trong đầu hình như đã đến ngày rồi. Cô méo mếu gấp người, ấn vào chỗ đau, lẩm bẩm trấn an bản thân “Không đau!, không đau!”

Ngồi trên hàng ghế dọc hàng lang ngay tại phòng cấp cứu, ánh mắt cô lạnh lẽo hướng về phía tối tăm mịt mù, hơi lạnh khiến thân thể co rút lại. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, lâu đến mức cô ngủ gục ngủ gật, vừa lạnh vừa đói. Cảm giác không dễ chịu chút nào.

“Này em! Mẹ của em đã được băng bó xong rồi, giờ đi đóng tiền phí, mua thuốc theo toa và làm theo chỉ dẫn của bác sĩ nhé!” Lúc cô đang chập chờn ngủ gật thì bị tiếng vỗ bộp lên vai làm bừng tỉnh, nghe cô y tá nói xong, gật đầu cảm ơn rồi chạy vào phòng.

Bác sĩ nói tình hình sức khỏe của mẹ không sao, vết thương ở đầu gối không phạm vào xương cốt bên trong, chỉ cần tĩnh dưỡng, hạn chế đi lại và tháo băng định kỳ sẽ sớm phục hồi.

Thanh toán phí khám bệnh và thuốc men xong, cô dìu mẹ ra ngoài cổng bệnh viện đón xe. Về đến nhà, đỡ mẹ vào phòng, xem ra với tình hình này không thể không ngủ dưới đây cho tiện, sợ đụng chạm đến vết thương ở hai chân, cô lăm hết sức cẩn thận, mẹ vuốt mồ hôi trên trán cô, thờ dài một hơi. “Mẹ không sao, không đau lắm đâu, con đi đóng cửa nẻo cẩn thận rồi tắm rửa nghỉ ngơi sớm!”

“Dạ, mẹ nằm xuống đi, con sẽ quay lại ngay”

Khép hờ cánh cửa gỗ, Phó Nghi Ân lê bước chân mỏi nhừ đi kiểm tra cửa chính, cửa sổ, sau đó mới chậm rãi lên phòng. Ngồi một lát cho mồ hôi toát ra hết, cô mới lững thững đem quần áo vào phòng tắm, ôi! quần lót ướt đầm một mảng, may mắn thay có chiếc quần tối màu che chắn, nếu để người khác nhìn thấy thì thật mất mặt. Tắm tát xong, cô ngồi thừ trên giường, chiếc khăn thấm ướt nước trên tóc, cặm lức vò mạnh đầu, cái mệt lã áp cái đói, chợt nhớ ra mình vẫn chưa có thứ gì trong bụng, định bụng gọi điện cho anh xong sẽ nấu chút gì đó. Mở nguồn, tin nhắn đến có vài cuộc gọi nhờ từ số của anh, cô bấm gọi lại nhưng mãi đầu dây bên kia không có tín hiệu trả lời. Cô nhẩm số điện thoại nhà Phương Nhạc, chắc phải nhờ cậu ấy viết giấy xin phép nghỉ học, không an tâm để mẹ ở nhà trong tình trạng này.

“A lô? Ai đó?” Phương Nhạc bắt máy rất nhanh, lạnh lợi lên tiếng hỏi.

“Là tớ, ngày mai cậu viết giấy xin phép nghỉ học giúp tớ một hôm nhé!... Ừm mẹ tớ không may té ngã, vết thương có chút nghiêm trọng... được... cảm ơn cậu nhé! Tạm biệt”

Đơn giản giải thích một chút tình hình với Phương Nhạc xong liền dập máy, nhanh chóng thu dọn chăn gối đem theo xuống dưới. Vừa mở cửa, cô sốt sắng chạy lại khi thấy mẹ đang có vẻ rời giường, lo lắng ngăn lại.

“Mẹ cần gì để con lấy cho”

“Sao lại mang đồ xuống đây?” Mẹ ngạc nhiên hỏi khi thấy cô tay vát chân mang đồng đồ.

“Con ngủ với mẹ” Cô quăng tất cả lên giường, nhe răng cười.

“Mẹ đói rồi phải không? Con vào bếp xem có gì ăn không đã...”

“Ừm... Nhớ mang cho mẹ ly nước” Mẹ nhẹ nhàng gạt đầu, vịn vào thành giường, xê dịch thất lưng nằm nghiêng xuống. Cô lấy cái gối chặn dưới chân mẹ lên, nhìn hai bên đầu gối được băng bó trắng toát, nỗi chua xót lại nghẹn cứng ở cổ họng.

Cô không dám khóc trước mặt mẹ, sợ lỡ phát ra những tiếng nức nở đành xoay mặt đi hướng khác. Xảy ra chuyện hôm nay, cô mệt đến nỗi không ăn nổi thứ gì nữa, nấu tạm tô mì trứng lột vỏ, nhưng chỉ đựng vài ba đũa rồi buông xuống, miếng lưỡi lạc nhách không có khẩu vị.

...

Lâm Minh Tuyết thấy con gái bần thần ngược mắt nhìn mình, tô mì trước mặt sóng sánh đầy ụ, sợi mì chương nở, lạnh tanh. Bà buông đũa, quơ tay ngang tầm mắt của con gái, thấp giọng hỏi.

“Sao con không ăn? Mì nở hết rồi!”

“Con no rồi! Mẹ ăn đi” Hai hàng lông mi của Phó Nghi Ân rũ xuống, bất giác buông đôi đũa đặt xuống bàn, đưa ly nước cho mẹ, cô mới thừ thì nói tiếp “Con đi dọn dẹp ngoài bếp”

Nhìn bóng lưng con gái lúi thủi bước đi, Lâm Minh Tuyết âm trầm thở dài, chống đỡ thân trên để không đụng trúng hai cẳng chân sưng vù của mình, nước mắt bà không nhận được lần xuống gò má. Chiều nay, đương trên đường đi làm về, bà ghé sạp trái cây mua ít táo xanh về ăn, bước chừng vài bước lại cảm nhận được những tiếng bước chân dồn dập đằng sau. Lúc đó, bà không suy nghĩ nhiều, vì đường có khá nhiều người qua lại nhưng đến khi quẹo

vào hẻm đường tắt thì lập tức bóng lưng của hai người đàn ông cao lớn ập đến, khống chế hai tay bà, giọng nói dữ dằn giống như dân chợ búa.

“Im mồm! mày mà la lên thì tao giết!”

“Các người là ai?” Bà hết hoảng, cổ sức vùng vẫy khỏi bọn người lạ mặt.

“Mày không cần biết! tui tao đến đây để dạy cho mẹ con mày một bài học” Tên côn đồ có hàm râu quai nón túm lấy gáy bà giật mạnh ra sau, hung dữ trợn trừng hai mắt.

“Tránh ra! Tôi không quen các người” Da đầu bà sắp bị văng ra đến nơi, cảm giác đau đớn dồn thẳng lên não. Thế nhưng, bà vẫn giữ thanh giọng bình tĩnh, không tỏ ra e sợ bọn chúng.

“Nói nhiều làm gì? Rạch mặt nó đi! tát cho vỡ mông loại đàn bà mất nết như nó!” Tên đầu tóc chọc lóc, dáng đi khập khiễng bước đến gần, giơ bàn tay thô kệch vung vào mặt bà. Mặt mày bà trở nên đỏ gay, thân thủ nhanh nhẹn né tránh khiến bàn tay của gã rơi vào không trung. Hai tên côn đồ ngông nghênh xem thường sức lực phụ nữ nên không kịp đề phòng. Lâm Minh Tuyết thừa cơ hội đẩy ngã tên râu quai nón khiến gã ngã nhào đè lên tên trợ đầu, bà xoay người chạy thật nhanh ra đường cái.

Tiếng bước chân chạy đuổi đằng sau càng lúc càng gần, Lâm Minh Tuyết thở hổn hển, dùng chút sức lực cuối cùng lê từng bước chân nặng nhọc, bà nghe thấy tiếng chúng gào thét. “Con mẹ kia....Đứng lại cho tao!!!”

Lâm Minh Tuyết vội vàng băng qua đường lớn, hi vọng tìm được người có thể cứu trợ, do mãi ngoảnh mặt lại vì lo sợ bọn chúng đuổi kịp đến, bà không để ý đến chiếc xe máy chạy ngược chiều đang đâm tới, tiếng còi xe ầm ỏi kéo theo tâm tình hoảng sợ cao độ, bà thét lên rồi xoay người tránh va chạm. Hai đầu gối không may đập thẳng xuống mặt đường cứng rắn, máu me bê bết chảy ròng ròng, người đi đường tốt bụng vây quanh đỡ bà dậy, định gọi xe cứu thương thì bà xua tay can ngăn.

“Không sao, tôi không sao, nhờ mọi người giúp tôi gọi một chiếc taxi”

Không phải bà không muốn xử lý vết thương của mình trước bởi vì trong lòng sức nhớ đến lời nói của hai tên lúc nãy, sợ con gái trên đường đi học về xảy ra chuyện, bà phải về nhà nhìn thấy con gái bình an mới yên tâm được.

Trải qua chuyện ngày hôm nay, việc bị bọn côn đồ đe dọa suýt nguy hiểm tính mạng, Lâm Minh Tuyết đang phân vân xem có nên tìm cách tự mình giải quyết hay nói chuyện với con gái?. Suốt mất tháng nay, từ khi Phó Lưu bị bắt giữ, cuộc sống của mẹ con bà tuy bề ngoài bình yên hơn hẳn nhưng những mối nguy hại còn chưa được dẹp yên. Nhà họ Phó, vợ kế của Phó Lưu- Trương Ngọc Nhã “Ngoài những người này ra, bà không nghĩ sẽ còn có ai có mối thù sâu đậm với mẹ con bà”

...Trà Muộn~ diện đàn lê quý đôn.

Phó Nghi Ân khép nép ngồi bên mép giường, nhìn tấm lưng lẻ loi của mẹ cô đơn chìm trong bóng tối. Cô kéo tấm chăn mỏng lên cao, chừa một khoảng trốn bên dưới không để đề lên đầu gối của mẹ. Với tay vặn nhỏ cái đèn ngủ, rồi leo lên giường nằm kề bên mẹ, dường như vào giấc ngủ chưa sâu nên khi cô nằm xuống thì mẹ đột nhiên mở mắt.

“Ngủ thôi! Ngày mai con còn phải đến trường”

“Con nhờ Phương Nhạc xin phép rồi! Con không yên tâm để mẹ xoay xở một mình” Cô ghé sát đầu nằm lên cánh tay mẹ, thanh âm khàn khàn không rõ.

“Mẹ tự lo được, con không cần phải nghĩ học đâu”

“Mẹ! Lúc trước con bị thương, mẹ đã luôn ở bên cạnh con, giờ cho con chăm sóc mẹ, chứ đi học rồi con cũng chẳng yên tâm” Cô cười xòa, ngẫm nghĩ một lát liền ngập ngừng hỏi. “Hôm nay có phải đã xảy ra chuyện gì không ạ? Mẹ nói cho con biết đi”

Bà thờ dài trong lòng, khẽ mỉm cười vuốt ve mái tóc mềm mại của con gái, đôi mắt sáng ngời ngược lên nhìn khiến bà không sao giấu giếm bèn thành thật thú thật vào tai cô.

“Hôm nay, con bị dọa sợ rồi phải không?”

“Có hơi sợ một chút... con sợ mẹ sẽ xảy ra chuyện...” Phó Nghi Ân nhắm mắt, nước mắt lặng lẽ tuôn trào, giọng nói nức nở không kìm chế được tâm tình.

“Ngoan, mẹ không sao, chúng ta sẽ không có việc gì hết!” Vô vẻ xoa nhẹ lên tấm lưng run rẩy của con gái, bờ vai bà nhỏ gầy, nhưng cũng đủ sức ôm lấy cô, Phó Nghi Ân thúc thít, vui sâu vào lòng mẹ. Tiếng nói xen lẫn tiếng nức nở nhỏ dần, giọng bà không nặng không nhẹ, trầm tĩnh nói.

“Có hai người đàn ông lạ mặt muốn đe dọa chúng ta, hình như có người đứng sau thuê họ làm như vậy. Lúc đó, mẹ chỉ muốn về nhà xem con có bị làm sao không, nên chưa kịp xử lý vết thương, haizz biết dọa con sợ thế này, mẹ đã đến bệnh viện trước rồi”

Lúc đó đâu có suy nghĩ nhiều như vậy, bà một lòng lo lắng cho an nguy của con gái, về đến nhà thì sức lực cũng đã cạn kiệt.

“Là bà ta?” Sắc mặt của Phó Nghi Ân trở nên tái nhợt, lòng cuộn trào con tức giận, phỏng đoán này đúng đến 99% rồi, khó kìm nén được bật người dậy. Song chưa kịp nhảy xuống giường đã bị tay mẹ níu lại, ánh mặt lo âu, đề nén nỗi phiền muộn trong lòng, nhắm mắt thở ra.

“Đừng con, chúng ta không có chứng cứ rõ ràng sẽ không buộc tội người ta được. Với lại, báo cảnh sát thì họ cũng chẳng làm được gì đâu.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, đợi chân mẹ lành lặn rồi tính, manh động sẽ làm đứt dây động rừng. Cô ta hận chúng ta, người họ Phó hận chúng ta, không thể bèn mảng đến gần nhà thì tìm thủ đoạn. Giờ đây Phó Lưu bị tạm giam, nhà họ Phó đang ngồi trên đống lửa, cuộc sống Trương Ngọc Nhã càng không được dễ chịu, đương nhiên cô ta sẽ không chịu ngồi yên”

“Mẹ, sao mẹ biết rõ bà ta quá vậy?” Cô mờ mịt nhìn về mặt đầm chiêu của mẹ, thấp giọng tò mò.

“Trước kia mẹ và cô ta từng ở cùng khu phố, tuy không tính là hàng xóm nhưng cũng biết không ít chuyện quá khứ của cô ta, tính tình của cô ta trước giờ đều không thay đổi, khi Phó Lưu công khai ngoại tình, mẹ cũng rất bất ngờ khi gặp lại cô ta. Duyên phận thật trớ trêu, mẹ cũng không so đo với họ, còn thành toàn chúc phúc chỉ có một điều kiện là không được mang con đi. Mẹ biết mẹ rất tàn nhẫn khi ép buộc con, nhưng mẹ không thể giương mắt đứng nhìn con gái bé bỏng của mẹ bị mẹ kế hành hạ.”

Phó Nghi Ân sững sờ ngẩng đầu lên, giọt nước mắt trong veo lộp bộp rơi xuống, làm sao có thể không nhớ? Làm sao có thể quên được khoảng thời gian giày vò đó! Cô thật ngốc! Sao có thể dễ dàng bị lòng người hiểm độc lừa gạt hết lần này đến lần khác, mẹ đau lòng bao nhiêu? Khổ sở bao nhiêu? Cô muốn bám vằm cái quá khứ đó! Cô hận con người nhu nhược trước kia của mình.

“Khóc cái gì? Đừng khóc mà! con khóc làm mẹ phải khóc theo”

Càng được an ủi, cô càng khóc lớn, nước mắt nước mũi dính tèm lem trên mặt, Phó Nghi Ân sụt sùi đưa tay lên chùi mũi, cảm xúc rối loạn nhào vào lòng mẹ khóc nháo, cô thút thít nhỏ giọng nghẹn ngào. “Cám ơn mẹ! Cám ơn mẹ vì đã luôn bao dung, độ lượng, đã luôn dang rộng cánh tay đón con trở về. Cám ơn vì đã chờ con, con xin lỗi vì đã làm mẹ đau lòng” Những lời này dù có nói hàng ngàn, hàng vạn lần vẫn không đủ, kiếp trước lần kiếp này, nhiều chuyện xảy ra, nhiều thứ thay đổi, mỗi lần đều làm cô đau đớn không thôi, mỗi lần đều khóc òa trong lòng mẹ. Tại sao những kẻ đó còn chưa chịu buông tha cho chúng ta? Cô nắm chặt tay thành nắm đấm, đôi mắt đỏ hoe chợt lóe lên tia sáng, “Được rồi, là bà độc ác trước, đừng trách tôi vô tình, Trương Ngọc Nhã, những ngày bình yên của bà kết thúc rồi!”

“Ngao nào!!! Con gái lớn rồi không được mít ướt, người ta thấy sẽ cười cho. Dù có thế nào, con vĩnh viễn là con gái của mẹ, mẹ chưa từng oán hận, Nghi Ân, tình yêu của mẹ chỉ dành cho một mình con. Con là bảo bối của mẹ”

Tuy mở miệng khuyên nhủ con gái đừng khóc nhưng nước mắt của bà không nhịn được rơi xuống, bà cuống quýt lau gò má ướt đầm của mình rồi lại chùi nhẹ trên khóe mắt ướt của con gái. Bao nhiêu tâm tư, nỗi niềm chứa đựng trong cái ôm ấp áp tràn đầy tình cảm thân thương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 31. Anh là ai?

Tác giả: Trà Muộn

Sáng sớm hôm sau, thời điểm chuông báo thức chưa reo, Phó Nghi Ân đã cựa mình, dụi mắt tỉnh dậy, lặng lẽ ngắm nhìn bộ dạng say ngủ người bên cạnh, mẹ ngủ rất an ổn, hơi thở đều đều phả ra. Tối qua, hai mẹ con đến tận khuya mới ôm nhau ngủ, cô nhào vào lòng mẹ khóc nháo một hồi, đến giờ giờ bụm mắt có hơi sưng đỏ.

Phó Nghi Ân che miệng ngáp một cái, khẽ khàng nhấc chân xuống giường, một tay tắt bóng đèn ngủ, một tay kéo chăn lên đắp ngang người mẹ rồi lui bước ra ngoài. Sợ đánh thức giấc ngủ của mẹ nên làm gì cũng thật nhẹ nhàng, cẩn trọng, cô rửa gáy mặt mày xong xuôi, sau đó vào bếp bắt một nồi cháo trắng. Canh thời gian đến khi gạo đã chín nhừ mới tắt bếp, cô lên phòng lấy áo khoác cùng một ít tiền mặt, đi chợ vào lúc này vẫn còn khá vắng, đa phần chỉ có người bán cháo hàng nên ít tốn thời gian, đỡ phải chen lấn mệt nhọc.

Tai nạn ngày hôm qua, rõ ràng là một hành động đe dọa có chủ đích của Trương Ngọc Nhã, không thể xem nhẹ việc này, một khi chưa đạt được mục đích, bà ta sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Phó Nghi Ân vừa đi vừa suy nghĩ, chốc chốc ngoái đầu về phía sau xem có kẻ khả nghi theo dõi mình hay không. Cô không dám nán lại phiên chợ lâu, mua đủ đồ lập tức trở về nhà.

Hơn sáu giờ sáng, khắp ngăn bếp nhỏ đã dậy mùi thơm của cháo sườn đậu xanh, Phó Nghi Ân nếm nếm tí gia vị rồi múc ra tô sành, định bụng để cháo nguội bớt mới mang vào cho mẹ dùng. Cô bung tô cháo đặt lên bàn thì nghe thấy tiếng bước chân, mẹ vịn vào bờ tường, khập khiễng bước đi. Cô kêu lên một tiếng rồi chạy đến dìu mẹ ngồi tạm xuống ghế, “Mẹ? sao lại đi ra đây? Coi chừng va phải vết thương”

“Mẹ không sao, con nấu nướng sớm vậy à?”

“Con đi chợ sớm, mua được ít thịt sườn tươi nên con nấu cháo sườn” Cô gật đầu đáp, rót ly nước ấm đổ hai muỗng mật ong vào khuấy đều rồi đưa cho mẹ.

“Vắt và cho con quá!” Mẹ thờ dài, ngửa cổ lên uống một ngụm nước mát ong pha, Phó Nghi Ân chỉ mỉm cười không trả lời, cô thử nhiệt độ của cháo rồi mới đẩy tô cháo đến trước bàn. Hai mẹ con dùng bữa sáng hơi sớm, bình thường muộn hơn một chút cô mới ôm cặp sách xuống lầu.

Ăn sáng xong, Phó Nghi Ân dìu mẹ đến ghế sofa trong phòng khách, âm thanh chào ngày mới của đài phát thanh truyền hình từ chiếc ti vi làm không khí chung quanh có phần sống động hơn. Một mình dọn dẹp trong ngăn bếp, úp cái chén cuối cùng lên kệ, cô lau khô tay, ngo đầu ra phòng khách không thấy động tĩnh gì liền đi lên phòng. Thay quần áo đơn giản, bỏ một số tiền vào túi, cô đã nghĩ ra kế hoạch để đối phó với lũ cận bã kia, cô đi tìm người kia, dù không dám chắc chắn anh ta sẽ đồng ý nhưng phải gặp được người trước rồi tính tiếp.

Phó Nghi Ân kéo áo khoác trùm kín đầu, xin phép mẹ ra ngoài một chút rồi đóng cửa cẩn thận. Lên hai chuyến xe Bus rồi đi bộ một quãng đường dài, đứng trước quán Bar cũ kỹ từ thời thập niên 80, biển hiệu lệch nửa sang một bên, hít một hơi thật sâu mới lấy can đảm bước vào.

“Leng keng...” Tiếng chuông gió đông đưa, Phó Nghi Ân bước đến quầy bar sơ sài, chỉ có vài ba cái ly thủy tinh được bày biện, người phụ nữ mặc áo hai dây trẻ ngực, gương mặt bôi một lớp phấn dày, đôi môi đỏ chót như vừa bôi cả cây son lên, cả người nồng nặc mùi nước hoa, chị ta ngược mắt nhìn cô, cất giọng ngọt ngào.

“Em gái... đi đâu đây?”

Cô nắm chặt hai tay, mạnh dạn đáp “Tôi muốn gặp Lý Thành Nam”

“Sao em lại quen biết cậu ta?” Người phụ nữ nhướn mày cong, chống cằm nhìn chằm chằm vào cô như muốn dò xét.

Ánh mắt nghi hoặc dán chặt lên người khiến giọng nói của cô hơi ấp úng “Tôi có việc cần nhờ”

“Cậu ta không có đây... một tuần nay không có đến. Mà em là bạn gái mới của cậu ta hả?” Người phụ nữ che miệng cười, đuôi mắt nhướn lên âm thầm đánh giá bề ngoài của Phó Nghi Ân, giọng nói ngờ vực.

Phó Nghi Ân nhủ mảy, chẳng để tâm đến lời trêu đùa của chị ta, trong lòng dâng lên cảm giác thất vọng, nếu không tìm được Lý Thành Nam, coi như chuyến đi này của cô tốn công vô ích. Cô thử hỏi lại lần nữa, xem có manh mối gì không “Không phải, tôi không quen biết anh ta. Chị còn biết anh ta sống ở đâu không?”

“Leng keng...”

Tiếng chuông gió lại một lần nữa vang lên, Phó Nghi Ân giật mình quay đầu lại, người thanh niên cao lớn chắn ngang cánh cửa, bóng người đổ rạp in bóng dài dưới sàn, anh ta nheo mắt nhìn về phía hai người, bước đi không một tiếng động, tiến gần về phía cô, nhủ mảy cất giọng hỏi.

“Ai đây?”

“Cô bé này muốn tìm mày đấy! Thành Nam, dạo này mày đổi gu bạn gái rồi hả?” Người phụ nữ chồm người lên vỗ nhẹ vai Lý Thành Nam, bật cười khanh khách.

“Bà điên, không có chuyện gì thì xéo vào trong” Lý Thành Nam lườm người phụ nữ, hất bàn tay của chị ta ra khỏi người mình. Anh ta quay sang nhìn cô, giọng nói lạnh lạnh, “Cô tìm tôi có việc gì?”

“Anh là Lý Thành Nam?” Phó Nghi Ân không tránh né ánh mắt của anh ta, mở miệng hỏi. Thực ra, cô không chắc về người thanh niên trước mặt mình, kiếp trước danh tiếng của anh ta vang dội một thời, trở thành tay anh chị máu mặt trong giới giang hồ, nhưng sinh mệnh của anh ta quá ngắn ngủi, nghe đâu bị người bên cạnh phản bội, chết không có chỗ dung thân.

Nếu là kiếp trước, cô đã chẳng dám bén mảng đến nơi này nhưng việc cấp bách trước mắt, ngoài Lý Thành Nam ra, cô không biết phải nhờ cậy vào ai. Anh ta là cháu trai của bà ngoại Tâm, theo lời kể của bà... và bây giờ đối mặt trực diện với người thanh niên này, không có nửa điểm tương đồng. Trong lòng cảm thán, nhất định không được bỏ cuộc, nhất định không để anh ta phát hiện cô đang sợ hãi.

Bà ngoại Phương Tâm rất thương đứa cháu ngoại này nhưng theo cô được biết, Lý Thành Nam hận cha anh ta, hận dì Yên, hận tất cả những người đã bỏ rơi mình. Cô đến với tâm niệm có thể nói chuyện anh ta, dù sao kiếp trước cô cũng đã sống sai lầm, cô muốn khuyên anh ta trở về vì ở nhà vẫn còn người mong ngóng, chờ đợi anh ta. Ngoài ra, cô đến đây còn có mục đích khác, Lý Thành Nam đêm chiều nhìn chằm chằm vào mặt cô, Phó Nghi Ân lập tức vào thẳng vấn đề.

“Tôi có việc cần nhờ anh giúp đỡ”

“Sao cô lại biết tôi? Hình như chúng ta chưa từng gặp mặt” Lý Thành Nam tự rót cho mình một ly bia, bọt sủi trắng xóa trào xuống mặt bàn, anh ta khẽ lắc cái ly sóng sánh, nhấp nhấp môi.

“Tôi cũng chưa từng gặp anh nhưng tôi biết anh có thể giúp tôi” Phó Nghi Ân không vội nói về những gì cô biết về anh ta, nếu như để Lý Thành Nam biết được, cô có quen biết với bà ngoại, nhất định anh ta sẽ tống cô ra ngoài.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng động mạnh, chiếc chuông gió lắc lư dữ dội, hai người đàn ông hùng hổ đập cửa xông vào, ngông nghênh sải bước đi tới. Phó Nghi Ân chợt thấy dự cảm chẳng lành, cảnh giác né sang một bên thì tên râu quai nón cười tà dâm, nhổ nước bọt phì phèo.

“Haha, cuối cùng cũng tìm được cô em rồi! Về nhà với anh nào”

“Tôi không quen ông” Cô lạnh lùng trừng mắt về phía bọn chúng, bọn ghê tởm này! chúng còn biết dùng cái chiêu độc để bắt ép người.

“Đại Toàn, mày xem, cô em của tao quên nhanh thật” Gã râu quai nón cười cợt nhả, híp mắt quay sang gã chọc đầu có tên Đại Toàn oán than, song gã tiến về phía cô, “Em yêu, về nhà với anh nào!!!” Nói xong, gã đột nhiên bắt lấy cổ tay cô kéo mạnh, cả người Phó Nghi Ân bổ nhào về phía trước, cảm giác đau điếng hồn, cổ tay cô đỏ lựng, cổ sức giằng co khỏi bàn tay góm ghềnh của gã, yếu ớt quay đầu về phía Lý Thành Nam cầu cứu.

“Buông ra!!! tôi đã nói không biết ông rồi mà”

“Buông cô ấy ra” Ngay thời khắc cô bị gã đàn ông thô lỗ lôi mạnh xuống và đầu vào cạnh bàn thì một giọng nói lạnh lùng, lãnh cảm vang lên, ngay lập tức tiếng kêu oai oái của gã râu quai nón nghe như tiếng gà mắc đẻ. Phó Nghi Ân giật khỏi cánh tay gã ta, thở hắt ra trốn sau lưng Lý Thành Nam, nhỏ giọng thủ thỉ.

“Bọn họ muốn bắt tôi, anh giúp tôi với”

Gã đầu trọc trợn mắt hung tợn, vội vàng đỡ thân thể ngã nhào của gã râu quai nón, hằm hằm biến sắc chỉ thẳng vào mặt Lý Thành Nam, “Mày! mày muốn chết hả?”

Lý Thành Nam nhướng mày, đôi mắt lạnh lùng xuyên thẳng qua người hai gã bọn chọc. “Tụi mày có biết đây là đâu không mà dám đến quấy phá”

“Mày đừng có lắm mồm, giao con nhỏ đó cho bọn tao” Gã trọc cao lớn có vẻ mặt bình tĩnh, hét ầm lên.

“Tao không thích, khôn hồn thì rút trước khi tao nổi nóng” Lý Thành Nam chẳng thèm đếm xỉa đến, xoay lưng đẩy Phó Nghi Ân vào trong quầy bar.

“Mẹ kiếp! Giờ mặt với ông hả?” Gã trọc sa sầm mặt, xông đến vùng một đám nhảm vào mặt của Lý Thành Nam, cả người Phó Nghi Ân loạng quạng va vào chân ghế đau đến chảy nước mắt, cô chưa kịp hét lên thì Lý Thành Nam đã nhanh nhẹn tránh đòn tấn công của gã trọc, mạnh tay nhấn đầu gã xuống mặt bàn, âm thanh kính động làm cho cái bàn gỗ lắc lư, thân thể gã trọc đổ sập xuống... cái bàn gãy làm đôi. Gã trọc ôm mặt đầy máu me, tay chân quơ quạt dưới sàn, gã râu quai nón sợ hãi co rúm lấp ló. “Mày! Mày!”

“Tụi mày bén mảng đến lần nữa, tao thấy lần nào thì đánh lần đó! Còn nữa... ai thuê tụi mày đến bắt cô gái này?” Lý Thành Nam kéo cổ áo của gã chọc, hăm he gầm giọng, ánh mắt sắc bén của anh ta khiến gã run sợ lắc đầu.

“Không ai hết! Không ai hết!” Gã trọc ai oán la hét, khoe miệng gã rách toạc một mảng lớn.

“Chưa từng nghe cái tên Lý Thành Nam bao giờ đúng không? Gọi chủ của tụi mày đến đây gặp tao”

“Anh Nam! Anh Nam! Tụi em sai rồi! tụi em không biết cô gái này là người của anh” Gã râu quai nón khốn đốn không dám bén mảng đến gần, giọng nói có chút run sợ, thấp thòm.

“Là ai sai tụi mày đến?” Âm thanh lạnh lẽo, tan tóe lại một lần nữa khiến tim gan của hai gã xấu xa xáo động.

“A... anh Nam tha mạng!!! là một người đàn bà họ Trương, tụi em chỉ nhận tiền chưa làm gì hết” Gã râu quai nón lắp ba lắp bắp, sắc mặt tái thâm đen.

Nghe lời thú nhận của mấy tên côn đồ này, máu nóng trong người Phó Nghi Ân xông thẳng lên não, cô quên cả chân đau, nóng nảy nhào đến nắm lấy cổ áo gã lắc mạnh.

“Các người... là các người hại mẹ tôi bị thương”

“Không! Không! Là do bà ta tự xông ra đường, chúng tôi còn chưa kịp...” Hai hàm răng của gã va cào cào vào nhau, giọng nói thốt ra run rẩy, đứt quãng.

“Được rồi! Cút xéo hết đi!” Lý Thành Nam dừng dừng rút bao thuốc ra châm lửa, làn khói mờ mịt lan tỏa che lấp gương mặt, hai gã kia nghe vậy, mừng quýnh diu dắt nhau tông cửa bỏ chạy.

Lý Thành Nam thân nhiên tiến đến gần cô, làn khói xộc vào mũi khiến cô bịt miệng ho khan, lùi về sau. Anh ta rít một hơi, phả khói điều luyện, khoe môi nhấp nháy điệu cười cợt nhả.

“Tôi vừa cứu em một mạng, đưa tiền thu lao ra đây”

Phó Nghi Ân thụt lùi về sau một bước, ngẩng cao đầu nhìn Lý Thành Nam, cắn môi nói. “Tôi sẽ đưa tiền cho anh. Nhưng có một điều kiện...”

“Còn ra giá với tôi? Em là người đầu tiên đấy” Lý Thành Nam bật cười thành tiếng, khoe môi cong lên.

“Lý Thành Nam, về thăm bà ngoại của anh đi” Cô không sợ ánh mắt của anh ta, cũng không sợ sau khi nghe xong anh ta sẽ nổi giận.

Lý Thành Nam nhún vai, khoe môi càng nồng đậm ý cười, con ngươi thâm sâu khẽ lướt qua mặt cô, dụi dụi điều thuốc cháy dở, nhàn nhạt cười khan.

“Thì ra là một cô nàng phiền phức, đi đi!”

Lý Thành Nam xoay người vào quầy, ngồi trệt trệt trên chiếc ghế cao, khói thuốc lại bùng cháy trong bầu không khí âm đạm, xung quanh anh ta bao trùm sự cô độc. Phó Nghi Ân không để ý đến thái độ chán ghét của anh ta, cô tiếp tục truyền đạt thành ý cũng như mong ngóng của người mẹ mất con, người bà mất cháu.

Kiếp trước, Lý Thành Nam sống cuộc đời oanh oanh liệt liệt, cái chết của anh ta khiến nhiều người sùng sốt, có người vui mừng cũng có người xót thương. Cô chưa từng gặp Lý Thành Nam, câu chuyện về người đàn ông cô chỉ nghe người ta kể lại.

“Lý Thành Nam, bà ngoại rất mong anh trở về, bà rất nhớ anh”

“Nhảm chán!” Lý Thành Nam trùng mắt với cô, buồn bực vứt gói thuốc lá lên bàn.

Thuyết phục người khác là một việc không hề dễ dàng, thuyết phục một người cứng đầu cần phải tỏ thái độ cứng rắn, cô dùng thái độ nghiêm túc, thẳng thắn nói.

“Tôi không biết giữa anh và người nhà có những hiểu lầm gì nhưng bà ngoại Tâm thật sự rất đáng thương, anh đành lòng để bà tuổi già sức yếu còn phải ôm nỗi phiền muộn mỗi ngày hay sao?” Cô rung rung nước mắt, cúi thấp đầu nghẹn ngào nói tiếp “Sức khỏe của bà không tốt lắm! Hôm qua tôi còn thấy bác sĩ đến khám cho bà” Bà ngoại, thứ lỗi cho con nha, vừa nói cô vừa lăm bắm trong lòng.

Ngón tay đặt trên nắm hộp quẹt của Lý Thành Nam bất động, anh ta nhú mày, một chốc sau mới nhấp nháy môi. “Lần trước không phải bà vẫn khỏe sao? Cô muốn lừa gạt tôi?”

“Bà không khỏe... ở bên trong” Phó Nghi Ân đập vào ngực Lý Thành Nam, nhắm ngay tim anh ta, buồn bã nói. “Bà thực sự không ổn rồi, hôm nay tôi đến chỉ để truyền đạt tâm ý của bà, anh không muốn đi tôi cũng chẳng ép buộc... tôi về đây! Tạm biệt!!!”

Phó Nghi Ân xoay người bước đi, để lại ngổn ngang suy nghĩ trong đầu Lý Thành Nam, vừa mở cánh cửa, anh ta đã chạy đến giữ chặt bà vai cô. Cô giật mình quay lại, ánh mắt nhìn anh ta một cách khó hiểu. Lý Thành Nam mở cửa, thản nhiên bỏ lại lời nói.

“Nhanh lên! Tôi đưa cô về”

Phó Nghi Ân nghe không rõ lắm, thờ dãi nói gót đằng sau, cổ sức bắt kịp bước chân của Lý Thành Nam, thờ hồn hèn nói gấp.

“Anh? Anh không đi thăm bà”

“Để sau đi”

“Nhưng mà...”

“Còn nói nữa tự cô về đi, mà tôi không đảm bảo cô có thể về đến nhà an toàn...Bọn người đó không phải là những kẻ hay giữ lời.” Lý Thành Nam đột ngột dừng bước, suýt chút nữa cô đâm sầm vào lưng anh ta. Anh ta ngoái đầu, lạnh lùng lườm cô, vẻ mặt trông giống như vừa rước phải phiền phức lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 32. Thỏa thuận

Tác giả: Trà Muộn

Mỗi người xuất hiện trong cuộc đời bạn đều có một lý do. Nếu không nợ nhau, làm sao phải gặp gỡ?

Lần đầu gặp gỡ, ấn tượng của cô đối với Lý Thành Nam chính là một người cực kỳ khó hiểu, âm thầm quan sát gương mặt lạnh nhạt trước mắt, vết sẹo dài chừng năm cen-ti mét ở gần đuôi chân mày, vết sẹo này có vẻ đã khá lâu nếu không nhìn gần sẽ không phát hiện ra, che khuất bởi những sợi tóc rũ xuống, sống mũi dọc dừa thẳng tắp, làn da ngăm đen giống như bị phơi nắng lâu ngày, duy có hai mắt anh ta rất sáng, lông mi dài cong vuốt khiến bất kỳ người phụ nữ nào cũng cảm thấy ghen tỵ. Nếu như làn da anh ta không cháy nắng, bỏ qua vẻ mặt bất cần kia thì có lẽ Lý Thành Nam chính là mục tiêu theo đuổi của vô số phụ nữ.

“Cô nhìn cái gì? Còn không đi mau!” Lý Thành Nam lườm cô, bất mãn hừ một tiếng.

“Lý Thành Nam, tại sao anh lại chọn con đường này?” Cô ngước lên nhìn anh ta, bất giác mở miệng hỏi.

“Con đường nào?”

“Thì con đường trở thành một gã lưu manh, cô độc, không lối về”

Lý Thành Nam nhếch môi, có chút đăm chiêu nghĩ ngợi, Phó Nghi Ân bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh ta, quên mất cả sự sợ hãi.

“Bà ngoại đã nói gì với cô?” Một lát sau, Lý Thành Nam thờ ơ lên tiếng, nhìn sắc mặt của anh ta dường như không hề tâm đến lời nói của cô.

“Bà kể rất nhiều về anh, bà nói anh là một người cháu hiếu thảo, trước kia mỗi tháng đều ghé thăm bà nhưng...” Cô đáp bằng kho, ngập ngừng giấy lát rồi ngừng đầu lên, tình cờ chạm vào ánh mắt sâu thẳm của Lý Thành Nam.

Lý Thành Nam bật cười, tuy nhiên nụ cười đó chợt biến mất chỉ trong chớp lát, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng thở dài, “Bà lúc nào cũng vậy”

“Vậy tại sao gần đây anh không đến thăm bà?” Tình cảm của Lý Thành Nam đối với bà ngoại rất tốt, là một người cháu hiếu thuận. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian này, không biết anh ta đã gặp phải chuyện gì? Không còn thấy trở về nữa. Bà ngoại Tâm lo lắng khôn nguôi, dần tới sức khỏe giảm sút, nhìn bà gầy gòt, lo âu mỗi ngày khiến cho cô cảm thấy vô cùng xót xa.

Lý Thành Nam không trả lời, trầm ngâm ngược mắt nhìn xa xăm, hơi thở của anh ta chìm dần trong bầu không khí ảm đạm. Cuối cùng, Lý Thành Nam xoay mặt lại đối diện với cô, lạnh nhạt hỏi. “Em tên là gì?”

Từ này tới giờ, anh ta mới để tâm đến vấn đề này sao? Cô nhún mày, nhanh nhẹn đáp. “Tôi tên Nghi Ân”

“Em đến tìm tôi không phải chỉ có việc này thôi chứ?” Lý Thành Nam sai bước chân dài rộng, trầm tư rút bao thuốc trong túi quần, lại sờ sờ hai bên túi, không biết đang tìm thứ gì mà chân mày khẽ nhíu lại. Anh ta bực dọc vứt điếu thuốc còn đang ngáp trên miệng xuống đất, chăm chăm quay sang nhìn cô. “Có chuyện gì cần nói thì nói luôn đi, tôi không có nhiều thời gian”

Phó Nghi Ân có chút mơ hồ, không khỏi ngạc nhiên... Sao anh ta lại biết? Cuối cùng, cô từ bỏ suy diễn trong đầu, mặc kệ tại sao anh ta có thể đoán được. Cô cẩn thận rút tiền trong túi ra, chìa trước mặt Lý Thành Nam, thành khẩn mở lời nhờ vả. “Vậy anh có thể giúp tôi một chuyện không? Tôi muốn thuê vài người có vẻ ngoài hung tợn một chút. Lần này tôi sẽ trả thù lao cho anh, anh cầm đỡ khoản này trước đi”

Lý Thành Nam cúi xuống nhìn xấp tiền xanh đỏ được bọc cẩn thận trong tờ giấy báo, nhanh nhẹn liếc qua một cái. “Em định làm gì?”

Phó Nghi Ân thành thật đáp, dùng những lời mũi lòng để nói lên tâm sự trong lòng, cô kể sơ lược về sự việc cho Lý Thành Nam nghe. Thấy anh ta đang chăm chú coi bộ như lắng nghe lời cô nói, trong lòng cô mang ý hận đối với Nguyễn Nhã Ngọc, cắn chặt môi, khẽ gằn giọng. “Tôi muốn dạy cho bà mẹ kẻ một bài học, hôm qua mẹ tôi suýt chút nữa gặp nạn, may mà ông trời còn thương xót, cả chuyện hôm nay nữa... bà ta không để chúng tôi yên ổn, tôi cũng sẽ khiến bà ta phải trả giá”

Lý Thành Nam gạt gù, có vẻ hài lòng với thái độ của cô. “Tôi giúp em việc này, em định trả tôi bao nhiêu?”

“Bao nhiêu tôi cũng trả” Nhìn bộ dạng của anh ta không đến nỗi lừa gạt người ta, cô thầm an ủi bản thân.

“Được, một lời đã định, tôi không cần tiền, coi như em nợ tôi, sau này tôi sẽ đòi lại”

“Cám ơn anh” Cô mừng rỡ cúi đầu.

“Em không sợ tôi yêu cầu điều gì quá đáng hay sao?”

“Không sợ, chỉ cần bà ta không làm phiền đến cuộc sống của tôi. Lần này tôi nợ anh, chỉ cần anh lên tiếng tôi sẽ cố hết sức để trả nợ cho anh”

Lý Thành Nam đưa tay sờ mũi, anh cười nửa miệng, khoe môi không nhìn được cong lên, lại một lần nữa ngược lên nhìn người con gái trước mặt.

“Giờ tôi đang cần bật lửa, em sang bên kia mua đi”

Vừa nói anh vừa chỉ tay về phía tiệm tạp hóa bên kia đường. Phó Nghi Ân không thể không nghe theo, yêu cầu nhỏ thôi mà! cô nhanh chóng chạy đi, lúc trở về, hơi thở không ổn định, hồng hộc cúi người, chống hai tay lên đầu gối.

“Đây nè!” May mà anh ta không lừa cô để chạy mất!

Lý Thành Nam nhận lấy chiếc bật lửa, làn khói trắng mờ mờ ảo ảo che khuất nửa gương mặt của anh. “Nói một chút về kế hoạch của em đi”

Phó Nghi Ân thận trọng ngó nghiêng xung quanh, nơi này là đường cái, tuy giờ này thưa thớt người qua lại nhưng bàn bạc việc quan trọng ở nơi như thế này thật là sự bất đắc dĩ. Cô kéo Lý Thành Nam vào một góc, nhỏ giọng kể chi ly về kế hoạch báo thù, mạnh tay diệt trừ mối hậu họa chính là giải pháp để thoát khỏi những rắc rối sau này. Nghĩ đến Trương Ngọc Nhã, trong lòng cô khó nén cơn tức giận, ôm một bụng âm ức chờ đợi thời cơ, những gì Trương Ngọc Nhã đã làm với mẹ con cô, cô sẽ khiến bà ta trả giá thật đắt.

Lý Thành Nam nghe xong, gương mặt trở nên trầm tư, song không đợi cô lên tiếng, anh đã phát tay bảo.

“Em về nhà đi, đợi tin tức của tôi”

Nói xong, anh lập tức xoay lưng bước đi, thoáng chốc bóng dáng Lý Thành Nam khuất dạng đằng xa, tâm tình của Phó Nghi Ân có đôi chút mờ mịt

nhưng nhận được câu trả lời của anh ta, cũng cảm thấy yên lòng hơn hẳn.

Một hồi lâu, Phó Nghi Ân đứng sững trước cánh cổng, hồi phục tâm trạng nguyên ban đầu mới lên lút nắm tay nắm cửa, bước thật khẽ. Nhưng cô vừa mới cởi áo khoác trên người thì nghe tiếng của mẹ vọng từ phòng khách.

“Nghi Ân về rồi à?”

“Dạ” Cô đáp xong thung thảng bước đến ngồi bên cạnh mẹ.

“Lúc này Thiệu Ninh gọi cho con đây! Con đi đâu vậy?”

“Con định mua đồ mà đi lanh quanh lại không biết nên mua gì” Cô thờ nhẹ, tìm lí do giải thích, chắc Thiệu Ninh gọi vào đi động không được nên mới gọi vào máy bàn, cô vội vàng đứng dậy đi lên lầu.

Vào phòng, Phó Nghi Ân lấy di động bấm số gọi ngay cho Trác Thiệu Ninh, chuông chưa kịp reo đến hồi thứ ba liền có người bắt máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói có phần mệt mỏi của anh.

“Em đi đâu này giờ vậy?”

“Em đi ra ngoài, anh vẫn đang ở thành phố B hả? Xảy ra chuyện gì vậy anh?” Cô thấp giọng hỏi han.

“Ừm, anh còn đang bận giải quyết một số vấn đề bên này. Mà sao hôm nay cả em và mẹ đều có ở nhà?”

“Hôm qua, mẹ em xảy ra chuyện” Cô ngập ngừng đáp, nghĩ đến việc mẹ bị thương, nước mắt tự dưng trào ra, cô nằm nhoài trên đệm, giọng nghẹn ngào nơi cổ họng.

“Chuyện gì vậy? Có nghiêm trọng lắm không?” Nghe giọng anh gấp gáp, cô liền đáp.

“Anh giải quyết công việc trước đi, về rồi nói sau.”

“Nghi Ân...”

“Em cúp máy đây! Tội rảnh em sẽ gọi lại” Không đợi anh trả lời, cô đã vội cúp máy, mệt mỏi vùi đầu vào chăn, không muốn động dậy, không muốn suy nghĩ vẩn vơ.

Nhìn màn hình tắt ngóm, tiếng tí tí vẳng xa dần, ngồi trên bàn làm việc ngập tràn giấy tờ tài liệu, Trác Thiệu Ninh nhú chặt hai mày, mệt mỏi nói lòng cả vạt nơi cổ, cổ họng khô khốc đau rát. Gần hai ngày nay, phía chi nhánh ở thành phố B xảy ra vấn đề về nhập kho hàng, anh chỉ kịp nhắn cho cô một tin rồi tức tốc đến đây giải quyết.

Ở nhà không biết xảy ra chuyện gì mà vừa này cô không muốn nói qua điện thoại. Nghe giọng cô giống như sắp khóc, ruột gan anh cũng rối tung cả lên, chỉ muốn mọc thêm đôi cánh để bay về bên cô nhưng nhìn khối lượng công việc ở đây, anh âm thầm thở dài.

Gọi lại, đầu dây bên kia tắt máy, tâm trạng anh càng trở nên tồi tệ hơn, mây đen phủ kín xung quanh, buông lỏng hai tay, ngã mình ra phía sau, nhắm tịt mắt.

Trong khoảng thời gian này, không thể làm gì khác ngoài chờ đợi và chờ đợi. Cô cất giấu sự khản trương vào sâu trong đáy lòng, lúc ăn cơm tối, do dạ dày hơi khó chịu nên cô ăn rất ít, diu mẹ vào phòng ngủ, thay thuốc, băng gạc trên vết thương, đợi mẹ uống thuốc xong dần chìm vào giấc ngủ. Cô khẽ khàng đóng cửa phòng, nhón nhén đi lên lầu.

Từ phòng tắm bước ra, đồng hồ đã hiển thị hơn chín giờ. Phó Nghi Ân ngồi vào bàn học, tranh thủ làm số bài tập hè trước. Hơn mười giờ, cô mới lấy di động nhắn cho anh, một lát sau, điện thoại đổ chuông.

“Chưa ngủ à?” Giọng khàn khàn của anh vang vẳng bên tai, trái tim cô bất giác vỡ mạnh vào lồng ngực, cô đặt tay đè trước ngực, khẽ hỏi.

“Anh vẫn còn đang làm việc sao?”

“Không, anh đang ở khách sạn nghỉ ngơi”

“Em có làm phiền anh không?”

Anh bật cười, ôn nhu nói “Có nhớ anh không?”

Cô cắn môi, mũi hừng đỏ “Không nhớ”

“Còn anh thì rất nhớ em, lúc nào cũng nhớ. Rất nhanh anh sẽ trở về, em nhớ ngoan ngoãn một chút” Hơi thở của anh truyền qua tai nghe, cô cảm nhận được vành tai của mình nóng ran, đỏ ửng. Cô véo véo tai mình, bẽn lẽn đáp.

“Em biết rồi! Anh nghỉ ngơi sớm, đừng thức khuya quá!”

“Có nhớ anh không?” Người nào đó mặt dày hỏi lại.

“Em cúp máy, anh.. ngủ... ngon” Cô ngáp ngừng nói lắp, đầu lưỡi sắp va vào răng, cúi đầu giấu vẻ mặt thẹn thùng, xấu hổ nói “Nhớ anh”.

“Hả? Em nói gì? Anh nghe không rõ” Người nào đó cố ý hỏi lại.

“...”

Anh cười sáng khoái, không trêu chọc nữa. “Ngủ đi, nhớ đừng khóa máy”

Cuộc gọi đã kết thúc, cô ngẩn ngơ nhìn màn hình, đầu ngón tay lướt qua phím hộp thư thoại, tin nhắn được gửi thành công, cô vội tắt màn hình, nhéo vào ngăn tủ, mau chóng chạy xuống lầu.

Ở bên kia thành phố B, địa điểm cụ thể là trong căn phòng khách sạn, Trác Thiệu Ninh đặt tay lên thành lan can, ánh mắt xa xăm nhìn xuống những ánh đèn rực rỡ nơi đô thị phát triển, ai ngờ rằng chỉ vài năm nữa thôi, nơi đây sẽ trở thành một trong những khu đô thị sầm uất nhất cả nước, anh cúi đầu, cho tay vào túi quần, như một thói quen lấy bao thuốc ra, định châm lửa thì trong đầu xuất hiện vẻ mặt tức giận của cô, anh thở dài, điều thuốc trên tay tự động rơi xuống, nếu cô biết anh giấu giếm hút thuốc, nhất định sẽ tức giận cho mà xem.

Trác Thiệu Ninh đóng cửa, định xoay người bước vào phòng thì di động đổ chuông báo có tin nhắn, anh mở lên thì thấy tin từ số điện thoại của cô, bên trong chỉ có vồn vện ba từ “Em nhớ anh”

Nếu như Phó Nghi Ân biết được chỉ vì một tin nhắn của mình mà khiến người đàn ông kích động đến nỗi không ngủ được, nhất định cô sẽ không bao giờ dám gửi nữa. Đêm đã khuya, người nằm nghiêng đầu trên gối, dõi theo giấc ngủ an ổn của người nằm bên cạnh, mãi một lúc, cô mới mệt mỏi nhắm nghiền mắt, chóng chợp không lại với cơn buồn ngủ.

Còn chưa đầy một tháng nữa là đến kỳ nghỉ hè đáng mong chờ của tụi học sinh, Phó Nghi Ân lật lật tờ lịch xem ngày, thở dài cảm thán “3 tháng cho một kỳ nghỉ hè” Càng về những năm sau này, chính sách giáo dục thay đổi rất nhiều, tuy không đủ sức lay chuyển nhiều thực trạng nhưng ngày nghỉ càng ngày càng bị rút ngắn.

Ba tháng là quá đủ đối với một kỳ nghỉ đầy mong đợi, Phó Nghi Ân cười tủm tỉm gấp tờ lịch lại, lên tiếng hỏi mẹ đang ngồi phía đối diện, tay cầm hoa quả ăn ngon lành. “Mẹ, hay nhân dịp này chúng ta đến thành phố X kiểm tra sức khỏe luôn nha. Con lo vết thương của mẹ không lành mau được.”

“Có gì đâu mà phải lên thành phố khám, chỉ là vết trầy xước không đáng ngại.”

“Có ai gọi đây là vết thương nhẹ chứ? Con đã liên lạc với chú Khắc, chú ấy sẽ sắp xếp chỗ tốt đến khi thương thế của mẹ lành lặn. Đợi tuần sau tổng kết xong, con sẽ lên với mẹ”

“Sao phải phức tạp như vậy? Còn công việc của mẹ nữa? Sao con biết số điện của chú Khắc mà gọi?”

“Mẹ cứ yên tâm, gom ngày phép từ trước đến giờ đủ cho mẹ không phải lo lắng điều gì cả. Sáng mai chúng ta sẽ thuê xe đi”

“Cái con bé này, sao không hỏi mẹ trước hả?”

“Con biết thế nào mẹ cũng sẽ không đồng ý nên đã tự ý quyết định. Mẹ, thời gian qua mẹ đã vất vả quá nhiều rồi! Cứ coi như đây là một kỳ nghỉ xả hơi đi ạ” Phó Nghi Ân cố gắng thuyết phục mẹ mình.

“Được rồi! Đều nghe con hết” Mẹ giương đôi mắt u buồn nhìn cô, thở dài, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Phó Nghi Ân vui như mở cờ trong bụng, cô siết chặt bàn tay của mẹ, khẽ mỉm cười.

Thật ra, Phó Nghi Ân có nói dối một điều, trước đó cô chưa hề liên lạc với chú Khắc-người bạn lâu năm của mẹ hiện đang sinh sống ở thành phố X. Nhận được sự đồng ý của mẹ, cô mới len lén trở về phòng ngủ của mẹ, lật tìm số danh bạ điện thoại.

Hồi chuông ngân dài trong sự lo lắng, bồn chồn, đầu dây bên kia vừa có tiếng nhắc máy, Phó Nghi Ân liền lên tiếng cẩn trọng, truyện được đăng tải duy nhất trên diễn đàn lễ quý đôn

“Xin hỏi đây có phải là số điện thoại của chú Trần Mạnh Khắc không ạ?”

“Đúng vậy, là tôi đây, xin hỏi ai đầu dây?” Giọng nói trầm ấm, lịch thiệp của người đàn ông vang bên tai, cô bật cười, nhẹ nhàng đáp.

“Chú... chú đã quên cháu rồi sao?”

“Nghi Ân? Con gái của Minh Tuyết?” Chú Khắc nghi hoặc hỏi lại,

“Dạ, cháu chào chú, chú vẫn khỏe chứ ạ?” Cô lém lỉnh mỉm cười.

“Cám ơn cháu, chú khỏe, còn hai mẹ con vẫn khỏe chứ?”

“Cháu vẫn khỏe nhưng còn mẹ cháu...” Cô thấp giọng, ngập ngừng nói...

“Mẹ cháu làm sao?”

“Chú có đang bận không ạ? Cháu có việc muốn nhờ đến sự giúp đỡ của chú”

“Cháu nói đi, chú rất sẵn lòng, mà mẹ cháu xảy ra chuyện gì? Có phải nhà họ Phó lại gây khó dễ gì hay không?”

“Ngày hôm kia mẹ cháu bị tai nạn. Cháu định đưa mẹ lên thành phố X kiểm tra sức khỏe nhưng cháu còn có việc cần giải quyết. Chú sắp xếp chỗ ở cho mẹ cháu được không ạ?” Trong điện thoại, cô không tiện giải thích rõ ràng, cũng không nói nguyên nhân sâu xa trong đó, cô tin tưởng bản thân có thể tự mình giải quyết. Việc quan trọng bây giờ là tìm một chỗ cho mẹ yên tâm tĩnh dưỡng, đội thương thế lênh lênh thì mọi việc cô đã sắp xếp chu toàn.

“Đương nhiên là được. Mẹ cháu bị thương có nghiêm trọng không? Cho chú nói chuyện với cô ấy một lát” Bên kia đầu dây, giọng chú Khắc có phần gấp gáp, lo lắng.

“Vết thương nặng nhất ở hai đầu gối, ở thành phố X, cháu chỉ quen biết mình chú, chú giúp cháu chăm sóc mẹ nhé? Còn có... mẹ cháu đang ngủ, có gì lát nữa cháu sẽ đưa máy cho mẹ”

“Không cần đâu... để cho cô ấy ngủ đi. Cháu yên tâm, chú sẽ sắp xếp ổn thỏa, cần gì cứ gọi cho chú.”

“Dạ, ngày mai cháu thuê xe đưa mẹ lên. Chắc khoảng buổi chiều là tới nơi”

“Cháu không cần thuê xe, cứ ở nhà đội, chú sẽ nhờ người đến đón.”

“Vậy thì tốt quá! cháu cảm ơn chú nhiều”

“Không cần khách sáo, chuyện của mẹ cháu đương nhiên cũng là việc của chú, cháu cứ yên tâm đi, dặn mẹ cháu không cần phải lo lắng gì cả” Bên đầu dây bên kia vang lên giọng nói ôn hòa, chân thành, cô vô cùng cảm kích, phần khởi đáp.

“Dạ, cháu biết, không làm phiền chú nữa, cháu cúp máy ạ”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đồng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.